

Colecție coordonată de Gheorghe Crăciun

Editor Călin Vlasie

Redactor: Radu Paraschivescu Tehnoredactor:
Daniela Diaconescu Coperta colecției: Andrei Mănescu
Prepress: Viorel Mihart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURROUGHS, WILLIAM SEWARD

Prânzul dezgolit / William S. Burroughs; trad. Și
pref.: Sorin Gherguț.

— Ed. a 3-a.

— Pitești: Paralela 45, 2006

ISBN (10) 973 - 697 - 715 - 3; ISBN (13) 978 - 973 -
697 - 715 - 2

1. Gherguț, Sorin (trad.; pref.) 821.111 (73) - 31 =
135.1

William's. Burroughs

Prânzul dezgolit

Traducere, prefață și tabel cronologic de Sorin
GHERGUȚ

Nakedlunch

Copyright © William S. Burroughs, 1959, 1964, 1982,
1991

Copyright © Editura Paralela 45, 2006, pentru
prezenta ediție

PARALELA 45

CUVÂNT ÎNAINTE

WILLIAM BURROUGHS ESTE UN PERSONAJ intrat
în mitologia culturală a ultimei jumătăți de veac. Aura
asociată numelui său este efectul unei opere literare mai
mult decât remarcabile, dar și al unei biografii puțin
obișnuite, ambele putând fi caracterizate, în modul cel mai
succint cu putință, prin proximitatea cu o limită sau –
pentru cei care preferă substantivele cu articol hotărât și
majusculă – cu Limita. Este foarte probabil că fiecare
creație artistică majoră poate fi descrisă astfel; în cazul
scrierilor și vieții lui Burroughs, cuvântul „limită”
corespunde însă unor elemente imediat vizibile și
concrete.

Dependent, mulți ani la rând, de opiacee și experimentator - în spiritul vremurilor și, în parte, anticipând căutările și „eliberarea” spirituală din America anilor 1960—70 - a aproape tot ce se poate imagina în materie de stupefiante, Burroughs s-a confruntat, la primele sale cărți, cu amenințarea directă a interdicției. Dacă *Junkie*, roman semiautobiografic publicat prin strădaniile lui Allen Ginsberg (într-o ediție împănată cu „delimitările” editorului și vândută la pachet cu memoriile unui ex-agent de la narcotice), nu a stârnit reacții notabile, *Naked Ljme*, apărută în America în 1963 (la patru ani după editarea sa la Paris), a fost obiectul unui proces considerat ultima acțiune importantă de cenzură din Statele Unite împotriva unei lucrări literare. În cuvintele unui istoric al cazului, Michael Barry Goodman, *trNaked Lunci* și-a dobândit însușirea unică de a fi fost ultima lucrare literară cenzurată de academie, de poșta americană, de serviciile vamale ale SUA și de autoritățile statale și locale”.

Contemporan, prieten și părtaș în diverse proiecte cu marile figuri literare ale generației *beat*, William Burroughs nu poate fi încadrat într-un tot în acest curent. Împreună cu Kerouac, Ginsberg și ceilalți autori cuprinși sub această denotație, el a premers mișcările contestatate din deceniul șapte al secolului trecut. Rockul va înlocui, pentru generația *hippie*, jazzul preferat de beatnici, iar filmul va avea, pentru tinerii de la Woodstock, un impact mai puternic decât literatura. Dar William Burroughs își va redobândi, în deceniul următor, în paralel - oarecum paradoxal - cu asimilarea sa de către *establishment*-ul academic, poziția de figură marcantă a contraculturii, fiind revendicat ca „părinte spiritual” inclusiv de mișcarea punk.

Interesat de mituri și de experiențe religioase ale unor civilizații apuse sau din afara spațiului occidental, Burroughs nu a împărtășit, însă, entuziasmul scriitorilor *beat* față de spiritualitatea Zen. Ca și la Kerouac, părți importante din opera sa au ca punct de pornire elemente

vădit biografice, dar acestea sunt cel mai adesea translatate într-o dimensiune suprarealistă sau fantastică, potrivit unui tipar specific. Scandalul stârnit de *Naked hunch* la publicarea sa în SUA nu trebuie pus, totuși, neapărat pe seama unor mentalități retrograde ori a unei pudori excesive, rezistentă în epocă. Unele pasaje din carte cuprind realmente scene la limita suportabilului, chiar și pentru mințile și stomacurile exersate și tolerante. În sens tehnic, dacă se poate spune așa, unele dintre ele sunt, într-adevăr, obscene. Dacă, prin absurd, categoria „Interzis celor sub 80 de ani”, indicată drept summum al obscenității de unul dintre personajele-copii din *Orbilor* al lui Mircea Cărtărescu, ar exista altcumva decât într-o imaginație de personaj literar, atunci aceste pasaje din *Viânz Qil dezgolit* ar putea candida cu succes la o asemenea încadrare. Scrierea romanului a însemnat, pentru Burroughs, conform propriei mărturii, „să elimin educația, *background-ul* meu din Middlewest o dată pentru totdeauna. Este o problemă de catarsis, un loc în care spun lucrurile cele mai oribile care îmi vin în minte [...], cele mai oribile, mai scârboase, groaznice și zâmbitoare posturi cu puțință”. În propria sa *Introducen-depo-iție*, el va avertiza cu privire la faptul că romanul este „brutal, obscen și dezgustător”, fapt explicat prin tema cărții – dependența, considerată „problema de sănătate numărul unu a omenirii”.

Unul dintre argumentele cele mai comune folosite pentru justificarea încălcării, în artă, a unor tabuuri face parte din familia lui *nihil butnarii alienum puto*: altfel spus, legitimitatea reprezentării este derivată din faptul că este vorba de „lucruri care fac parte din viață”. Burroughs pare să mizeze, însă, tocmai pe neomenescul unor imagini. Un alt argument pune în balanță măsura „atentării la moravuri” și valoarea estetică. Dacă se pune problema unei cenzurări pe motiv de obscenitate, atunci este neîndoielnic că, așa cum a stabilit în 1965 Curtea Supremă a Statului Massachusetts, *Naked hunch* are o valoare literară și, implicit, socială „compensatorie”. Argumentul

real vizează însă lipsa de teme a tabuurilor și, în general, a restricțiilor în artă. Nu doar tot ce e omenesc, ci tot ce e imaginabil este legitim într-o creație artistică (desigur, cu amendamentul restrângerii, acolo unde e necesar, la un auditoriu adult) – valoarea, certă în cazul de față, nefiind, din acest punct de vedere, un criteriu decisiv. Pe cât de ridicole sunt tentativele de cenzură, pe atât de semnificativ – și meritoriu – rămâne totuși, așa cum remarca Norman Mailer la procesul din 1965, faptul că *Naked hunch* a putut să fie publicat și acceptat, până la urmă, în Statele Unite.

Impactul pe care lectura romanului este probabil să-l aibă și asupra cititorului de azi nu ține însă, integral, de limitările unei mentalități sau vârste culturale. Caracterul „scandalos” este, într-un anume sens, constitutiv scrierii lui William Burroughs. Șocul inerent derivă din propensiunea general-umană spre cenzură – aici, într-un înțeles mai apropiat de acela din psihanaliză. Este vorba, în ultimă instanță, de conștiința riscului pe care îl implică perceperea, fie și doar prin intermediul artei, a sublimului sau a ororii dincolo de un anumit grad. Burroughs însuși este un model al artistului dintr-un *underground* definit nu (numai) prin raportarea la un context, ci ca *o forma mentis* perenă.

Naked Lunch dezvoltă o temă abordată, în *Junkie*, la un nivel autobiografic și descriptiv – aceea a toxicomaniei. Drogul – *junk* – rămâne elementul central, dar Burroughs vizează aici, în mod vădit, un sens filosofic al dependenței. Narcodependența despre care se vorbește în carte nu funcționează doar ca o metaforă sau un instrument al ficțiunii (precum, de pildă, orbirea în *Despre eroi fi morminte* al lui Ernesto Sábato). Relația dintre drog – în speță, opiacee – și ceilalți agenți ai pierderii libertății este una de reprezentare mai cudind metonimică, dar toxicomania deține o poziție focală, ca revelator al unei risc inerent condiției umane.

Faptul că tocmai „marfă” a ajuns să desemneze în argoul autohton al drogurilor heroina apare astfel ca o ilustrare frapantă a tezei din „depoziția” care deschide

Naked Lunch - opiaceele sunt, după Burroughs, „marfa supremă”, produsul care-și „cumpără”, ia în posesie consumatorul. Convergență lexicală care putea fi tema unui capitol plasat la loc de cinste într-un eventual „Cuvânt împreună” despre rostirea argotică românească... „Marfa” apare, în același timp, ca agent al unei reconstrucții corporale opuse celei, arhetipale, „din duh”, luminoase. Peisajul din *Naked hunch* este unul populat cu „fantele împotmolite”, apăsate de gravitație.

Naked Lunch este, de fapt, un roman despre răul tinzând spre absolut, pe care Burroughs îl definește fără echivoc în relație cu o patologie umană: dependența totală. Aceasta nu e asociată cu necesitățile naturale ale supraviețuirii: nici nevoia de alimente și de adăpost și nici măcar patologiiile obișnuite care impun o medicație constantă nu reprezintă o dependență în acest sens. Foamea, frigul și disfuncțiile organice - altele decât dependența - decurg din (sau se raportează la) un metabolism normal; așa cum remarcă Burroughs în articolul din anexă, „nevoia de insulina a diabeticului nu a fost provocată de consumul de insulina”, pe când nevoia de morfină a dependentului este legată de nevoia „întreținerii unui metabolism al morfinei și evitării suferinței teribile a revenirii la un metabolism normal”. Sevrăjul este o stare în care subiectul nu are alternativă: „Wouldn't you?” - „Tu n-ai face-așa?” este laitmotivul din finalul „Introducerii” și din „Prefața atrofiată” de la sfârșitul cărții.

Caracterul fragmentar al opusului se cuvine amintit fie și numai pentru că un avertisment în acest sens îl poate feri pe cititor de o nedumerire: în afară de o serie - esențială, de altfel - de recurențe, incluzând aici tema dependenței, personaje, motive și pasaje, nu există prea multe alte elemente care să o califice drept „roman”, potrivit înțelesului consacrat al termenului. Factorul de legătură este naratorul, William Lee, dependent de droguri și alter-ego al autorului, a cărui prezență este, periodic, estompată - uneori până la dispariție -, făcând loc discursurilor și defilării personajelor. Fiecare capitol este o

„rutină” (concept folosit de Burroughs și impus în exegeza cărții), un modul de sine stătător. Feluritele indicii de „ordine în dezordine” din *Naked Lunch* oferă un câmp de lucru generos pentru cei aflați în căutarea unor reflectări sau prefigurări literare ale evoluțiilor din știință. Ele îngăduie evocarea, măcar în virtutea poeticității lor critice, a unor noțiuni din familia „haosului determinist” și a „dimensiunilor fracționare”.

O globalizare distopică, antrenând deopotrivă locuitorii și relieful – o (anti) utopie în care generalizată nu e fericirea, ci anxietatea și oroarea – capătă forma cea mai pregnantă în „rutina” *Piața*, din centrul cărții: „Sângele și materia a mai multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deșert, levantini poligloți, indieni – rase neconcepute și nenăscute pân-acum”, „case de pământ – mongoli din zona alpină clipesc în fumul din prag – case de bambus și de tec, case de chirpici, piatră și cărămidă, case din Pacificul de Sud și Maori, case în copaci și în ambarcațiuni pe râu, case de lemn de cincizeci de metri adăpostind triburi întregi, case din cutii și tablă ondulată”, „Fluiere de munte, jazz și bebop, instrumente mongole cu o singură coardă, țambale țigănești, tobe africane, cimpoaie arabe...

Dacă violența și frenezia „amorală” a unor pasaje situează cartea în descendența romanelor marchizului de Sade, alte fragmente și capitole – cu deosebire „Grefierul Districtual” și „Examinarea” – evocă, limpede, un univers kafkian. Scriitura „spontană” propovăduită de Kerouac cedează unei tentații manieriste, care se suprapune deja amintitei alunecări dinspre naturalism către fantastic și suprarealism. O ramură mai discretă, dar importantă, a asemănărilor de familie îl include pe contele de Lautréamont, personajele din *Intervine* aducând, pe alocuri, cu niște rude de bandă desenată ale lui Maldoror.

Lumea pe dos, dincolo de bine și dincoace de rău, văz enorm și simț monstruos sunt sintagme-cheie pentru descrierea operei lui Burroughs. Ceea ce o definește, însă, în continuarea acestora este atmosfera de carnaval

apocaliptic (categorie esențială, mai târziu, în creația muzicală și poetică a lui Tom Waits, cu care Burroughs a colaborat, în anii '90, la fenomenalul musical *The Black Rider*), amestecul de atroce și burlesc - expresii, în termenii aceluiași Norman Mailer, ale unui „gen de umor negru care constituie ultima mândrie a unui om învins, mândria că nu și-a pierdut, cel puțin, sarcasmul”.

Apariția traducerii romanului *Naked Lunch* în română, sub titlul *Prinsul dezgolit*, face parte dintr-o serie de recuperări, fiind, printre acestea, una pe cât de întârziată, pe atât de esențială. Oricâtă elocință ar fi mobilizat un prefațator, chiar și în anii cei mai relaxați ai epocii trecute, pentru a travesti cartea într-o denunțare a „decadenței” capitalismului, combinația de violență, sex și droguri ar fi depășit cu mult ceea ce putea cenzura de atunci să suporte. Publicarea ei în România din timpul comunismului ar fi fost însă imposibilă nu numai din cauza pudibonderiei oficiale. Dincolo de dimensiunea „scandaloasă”, cartea este, prin dimensiunea ei politică, una profund antitotalitară. Mai multe fragmente cuprind descrieri ample ale unor state polițienești și ale unor modalități și sisteme de subjugare, fizică și mintală, a indivizilor. Acestea ilustrează preocuparea lui Burroughs pentru problematica, universală, a controlului. Joncțiunea cu tema toxicomaniei este realizată prin ideea „dependenței de control”, a nevoii patologice de manipulare. *Naked hunch* dobândește astfel o subversivitate aproape inherentă, care transcende, metaideologic, sistemele și regimurile particulare. În acest punct poate fi amintită și teza lui Burroughs despre limbaj, exprimată în apoftegmaticul *Language is a virus* - „Limbajul e un virus”. Confirmare deturnată și ironică a ideii chomskiene privind reducerea lingvisticii la biologie...

Aruncând o lumină în această acumulare care lasă puțin loc pentru seninătate și speranță, ultimele cuvinte ale lui William Seward Burroughs, notate la 30 iulie 1997*, încheie preambulul primei ediții românești a acestei mostre de „literatură a riscului”:

„Nu există înțelepciune, experiență, nimic de felul ăsta, ultime, îndeajuns. Niciun Sfânt Graal, niciun Satori final, nicio soluție. Doar conflict.

Singurul lucru care poate rezolva conflictul este iubirea, așa cum am simțit pentru Fletch și Ruski, Spooner și Calico. Iubirea pură. Ceea ce simt pentru pisicile mele din trecut și de acum.

Iubirea? Ce e asta?

Cel mai natural analgezic care există.

IUBIREA”.

Sorin Gherguț

„There is no final enough of xnsdom, experiențe - any fucking thing. No Uoly Grail, Na Final Satori, no solution. Just conflict.

The only thing that can resolve conflict is love, like I felt for Fletch and Ruski, Spooner and Calico. Pure love. What I feel for my catspast and present

Love? What is it?

Most natural painkiller that there is.

LOVE”.

TABEL CRONOLOGIC

1914 - 5 februarie. Se naște la St. Louis, în statul Missouri, William Seward Burroughs, al doilea fiu al Laurei Lee și al lui Mortimer Burroughs. Bunicul său patern, William Burroughs, este cel care pus la punct mașina de calcul Burroughs. Fără a fi propriu-zis inventatorul ei, el a descoperit dispozitivul prin care aceasta a putut fi făcută să funcționeze. A fondat Corporația Burroughs, producătoare de mașini de calcul (care va deveni, în 1980, în urma unei fuziuni, compania Unisys). A murit la 43 de ani, înainte de nașterea scriitorului. Fiecare dintre cei patru copii ai săi a moștenit acțiuni în valoare de aproximativ 100.000 USD. Sfătuiți de executorii testamentari, moștenitorii le vor vinde. La insistențele soției, tatăl scriitorului va păstra totuși câteva acțiuni a căror valoare se va ridica, în 1929, la 200.000 USD. Familia va vinde aceste acțiuni chiar înainte de Marea Criză. Tatăl, proprietar al unui magazin de geamuri și

sticlă, va deține și o afacere în domeniul grădinăritului. Familia, înstărită, fără a fi extrem de bogată, va continua să îl susțină financiar și după absolvirea studiilor universitare. Mama, originară din sud, este unul dintre cei 13 copii ai unui pastor metodist. Burroughs va aminti, într-un interviu, despre unul dintre unchii săi dinspre mamă, Ivy Lee, ajuns consilierul de imagine al lui Rockefeller. După cum va declara într-un Prolog la una din edițiile romanului semiautobiografic *Junkie*, primele amintiri sunt legate de teama de coșmaruri. În copilărie, suferă de halucinații. În jurul vârstei de șapte ani, se mută într-o suburbie izolată. Conform propriilor mărturii de mai târziu, la școală și în relațiile cu ceilalți copii este timid. De la vârsta de 8 ani datează prima încercare literară, intitulată „Autobiografia unui lup”. La 13 ani citește și este puternic impresionat de volumul autobiografic al unui spărgător și dependent de droguri, Jack Black, intitulat *You Can't Win*. Din această perioadă datează primele manifestări ale atracției sale către criminalitate.

1926 - Se naște Allen Ginsberg, figură definitorie a Generației *Beat*, cel care îi va fi, începând de la jumătatea anilor '40, prieten și susținător.

1929 - Publică în revista școlii, *John Burroughs Review*, un scurt eseu intitulat *Personal Magnetism*. Cu un an înainte, interesul său pentru chimie a fost la originea unei explozii după care a trebuit să rămână internat șase săptămâni. Este trimis la Ranch School, în Los Alamos, New Mexico, cu speranța că astfel își va ameliora starea fizică (localul în care învață va fi rechiziționat de guvern, în timpul războiului, ca bază pentru producerea bombei atomice). 1931 - Revine la St. Louis. Printre scriitorii citați în adolescență se numără Oscar Wilde, Anatole France, Baudelaire, Gide.

1932 - 1936 - Studiază literatura engleză la Harvard. În ultimul an are prima experiență homosexuală, în urma căreia se îmbolnăvește de un sifilis pe care-l va trata la New York.

1936 - 1937 - Călătorește în Europa. Asistă la Viena

la cursuri de medicină. Se căsătorește cu Lise Klapper, o evreică austriacă, pe care o ajută să emigreze în SUA, după anexarea Austriei de către Germania hitleristă. Este martor la ascensiunea nazismului, care îl șochează. 1938 - începe la Harvard un program de studii aprofundate de antropologie. Viața academică îi displace; conform spuselor dintr-un interviu acordat în 1965, ceea ce îi repugnă este atmosfera pe care o descoperă în acest mediu, cu intrigile din facultate și „cultivarea șefilor de catedră”. Va locui la Chicago și apoi la New York. Continuă să primească, din partea părinților, 200 USD lunar. Timp de un an, este copy-writer la o agenție de publicitate din New York. Din 1938 datează primul său text literar, scris împreună cu un prieten de la Harvard, Kells Elvins, intitulat *Twilights Last Gkaming*. Aici apare pentru prima oară Dr. Benway, personaj central, mai târziu, în *Prinsul dezgolit*.

1939 - își retează voluntar o falangă de la un deget. În prefața de la *Junkie* va explica acest episod, descris drept „un moment Van Gogh”, prin dorința de „a impresiona pe cineva care îl interesa atunci”. Conform unor biografi, dus la psihiatru de psihanalistul său din acea perioadă, îi va spune că s-a mutilat la o ceremonie de inițiere într-un trib indian. În urma acestui gest stă o vreme într-un spital psihiatric.

1940 - Se întoarce la St. Louis și ia lecții de zbor.

1942 - E mobilizat în armată. Lăsat la vatră în septembrie, se angajează lucrător la o firmă de deparazitare din Chicago. Până la sfârșitul războiului, practică diverse alte ocupații: barman, detectiv particular, reporter ș.a.

1944 - îl întâlnește pentru prima oară pe Allen Ginsberg, personalitate marcantă a ceea ce va fi Generația *Beat*. Ginsberg își începuse de curând studiile la Universitatea Columbia. În aceeași perioadă îi cunoaște pe Jack Kerouac - celălalt autor definitoriu pentru Generația *Beat*, care îi va da și numele, Herbert Huncke, erou al aceleiași generații, precum și pe Joan Vollmer Adams, cea

care îi va deveni soție. Este introdus în acest grup de Lucien Carr, un prieten din St. Louis. Mai vârstnic decât Ginsberg și Kerouac (născut în 1922), Burroughs are asupra lor un ascendent. Intră în contact cu mediile interlope. În august, Lucien Carr îl ucide, în legitimă apărare, pe David Kammerer, din același grup. Burroughs și Kerouac, martori, sunt arestați pentru că nu au informat autoritățile.

1945 - 1946 - Scrie, împreună cu Jack Kerouac, un roman polițist, *And the Hippos Were Boiled in Their Tanks*, rămas nepublicat. Burroughs va continua să menționeze povestirea scrisă în colaborare în 1938 drept singura sa producție literară înainte de *Junkie*. Cumpără bunuri de furat, inclusiv morfină. În acest context ajunge dependent de opiacee. Joan Vollmer devine, sub influența lui Kerouac, dependentă de benzedrină. E internată apoi în urma unei psihoze cauzate de consumul de amfetamine.

1946 - Este arestat, în aprilie, pentru procurare frauduloasă de narcotice. Divorțează de Lise Burroughs. Se mută în Texas împreună cu Joan Vollmer și cu fiica ei dintr-o căsătorie anterioară. Întemeiază o fermă, cultivând portocale, bumbac și marijuana. Prietenul lui Burroughs, Kells Elvins, li se alătură.

1947 - Se căsătorește cu Joan Vollmer. La 21 iulie se naște fiul lor, William S. Burroughs III. În august sunt vizitați de Allen Ginsberg și Neal Cassady.

1948 - Se mută, împreună cu familia, la New Orleans. Este vizitat aici de Cassady și Kerouac, momentul fiind descris în romanul-cult al acestuia din urmă, O» *the Road*.

1949 - Este arestat pentru posesie de droguri. Din cauza problemelor cu legea, se refugiază împreună cu familia în Mexic. Vollmer îi va tolera homosexualitatea.

1950 - La îndemnul lui Kells Elvin, care îl vizitează în cursul primăverii, începe să lucreze la *junkie*, pe care îl va termina în decembrie.

1951 - 6 septembrie își împușcă accidental soția. Tragedia se petrece în timp ce încerca să vândă un pistol

unui prieten. Conform unei versiuni larg vehiculate despre acest incident, Burroughs a încercat să-și demonstreze abilitățile de țintaș, punând în scenă, cu concursul lui Vollmer, celebra scenă din legenda lui Wilhelm Tell (cu un pahar de șampanie în locul mărului). Burroughs a negat această versiune, perpetuată totuși în biografiile sale consacrate. După 13 zile petrecute în arest și plata unei amenzi pentru omor prin imprudență, va fi pus în libertate. Episodul are, conform propriilor spuse, un rol esențial în cariera sa literară ulterioară. El va pune accidentul pe seama posedării sale de către un „spirit malefic” (*Ugly Spirit*). Această afirmație poate fi situată în contextul credinței sale că „nimic nu se întâmplă de la sine” și că „toate evenimentele sunt produse de o voință”. El va declara mai târziu: „Trebuie să admit concluzia teribilă că nu aș fi devenit niciodată scriitor, dacă nu ar fi fost moartea lui Joan”. În acest sens, el va descrie scrisul drept o „eliberare”.

1953 - Călătorește în America de Sud, în căutarea unei plante halucinogene numite Yage. Scrisorile pe care i le trimite lui Ginsberg despre această experiență vor fi publicate mai târziu în *The Yage Letters*. Elemente din acest voiaj se vor regăsi și în *The Ticket That Exploded* și *Soft Machine*, volume din trilogia denumită *Cut-up*. Este publicat *Junkie*, sub pseudonimul William Lee, în urma eforturilor lui Allen Ginsberg și datorită concursului poetului - Carl Solomon, redactor la *Ace Books* și fost coleg de salon cu Ginsberg la Institutul Psihiatric din New York. Editura introduce numeroase note și o prefață în care se delimitează de afirmațiile lui Burroughs despre diverse droguri. Burroughs va scrie, la cererea editurii, un prolog în care va arăta că provine dintr-o familie distinsă și va încerca să explice cum poate ajunge narcoman un „cetățean normal”. Prima ediție a cărții va fi vândută „la pachet” cu o carte despre droguri scrisă de un fost agent de la Narcotice.

1954 - Se mută în Maroc, la Tanger (aflat până în 1956 sub administrare internațională). îl cunoaște pe Paul

Bowles. Se împrietenește cu Brion Gysin, poet și pictor, care va juca un rol important în creația sa.

1955 – începe lucrul la *Naked Lunch*.

1956 – Este vizitat de Kerouac, de Ginsberg și de partenerul acestuia, poetul Peter Orlovsky. Kerouac îl ajută să-și dactilografieze și să ordoneze notele care stau la baza volumului *Naked Lunch*. Începe, la Londra, o cură pentru dezintoxicare cu apomorfina, substanță despre care va spune că este singurul tratament eficient împotriva dependenței de opiacee. Ginsberg publică poemul *Hoïvi*, considerat prima operă importantă a Generației *Beat*. Ediția, apărută la Editura City Lights a altei figuri centrale a generației, poetul Lawrence Ferlinghetti, este confiscată inițial de autorități, sub acuzația de obscenitate. În procesul care urmează, acuzația este respinsă, instanța apreciind că poemul are o importanță literară.

1957 – Apare, după șase ani de respingeri din partea editurilor, romanul *On the Road* al lui Jack Kerouac. Cartea a fost scrisă în trei săptămâni (potrivit teoriei lui Kerouac privind „scrierea spontană”), pe baza celor trăite de autor în decursul unei călătorii, împreună cu Neal Cassady, prin Statele Unite. Succesul este enorm, romanul devine obiectul unui cult și se vinde în sute de mii de exemplare.

1958 – Burroughs se mută la Paris. Locuiește, cu Brion Gysin, la Beat Hotel.

1959 – *Naked LMnch* este publicat la Paris, de Maurice Girodias, la Olympia Press. Conducerea Universității din Chicago interzice publicarea unor fragmente din *Naked Lunch* în *Chicago Review*. Redactorii demisionază și fondează revista literară *Big Table*. Poșta din Chicago confiscă prima ediție a acesteia, în care apar extrase din *Naked Lunch*, pe motiv de obscenitate. Instanța decide că acuzația nu are temei. Brion Gysin descoperă tehnica „decupajului” – *cut-up*, care va fi folosită de Burroughs, printre altele, în *Soft Machine* și *Nova Express*. Procedul este, de fapt, o reinventare a rețetei dadaiste de creare a unui text (decuparea și alăturarea mecanică aleatorie a cuvintelor), decupajul

„cut-up” vizând însă, în general, structuri frastice mai mari decât unitatea lexicală. Dacă aleatoriul este comun celor două „rețete”, o diferență provine din valorizarea, la Burroughs, a sensului textelor rezultate.

1961 - Se întoarce în august la Tanger. împreună cu Ginsberg, face cunoștință cu Timothy Leary, psiholog american, adept al folosirii drogurilor halucinogene - în special LSD - și erou al mișcării contraculturale din anii '60. La îndemnul lui Leary, încă angajat în acea vreme la laboratorul de psihologie de la Harvard, consumă „ciuperci sacre”, experiență despre care Burroughs păstrează o amintire dezagreabilă. Revista *Floating Bear* este confiscată de autoritățile poștale, textul lui Burroughs *Roosevelt after Inauguration*, din cuprinsul acesteia, fiind considerat obscen. Va fi publicat mai târziu în *The Yage Letters*.

Apare *The Soft Machine*, primul roman din trilogia *Cut-up*, care mai include *The Ticket That Exploded* (1962) și *Novaexpms* (1964).

1962 - *Naked Lunch* apare la Grove Press.

1962 - 1963 - Editorul este citat în două procese, la Boston și Los Angeles, în care se cere cenzurarea cărții pe motiv de obscenitate. Înainte de *Naked Lunch*, editura câștigase două procese similare vizând romanele *Amantul doamnei Chatterley* al lui D.H. Lawrence și *Tropicul Cancerului* de Henry Miller. Aceste cazuri vor fi folosite de apărare în dosarul *Naked Lunch*. Publicarea cărții lui Burroughs a fost amânată intenționat până după câștigarea proceselor respective.

1965 - La Los Angeles, cazul este închis, cu o soluție favorabilă cărții. La Boston, *Naked Lunch* este declarat obscen. Editura declară recurs.

Încetează din viață Mortimer Burroughs, tatăl scriitorului.

1966 - William Burroughs se întoarce la Londra.

Curtea Supremă a Statului Massachusetts răstoarnă decizia de la Boston, după un proces în care printre martorii apărării se numără Norman Mailer, Allen

Ginsberg și Norman Holland. Într-o carte consacrată tribulațiilor juridice ale romanului, Michael Barry Goodman va scrie că „Prinul *dezagolit* și-a câștigat însușirea unică de a fi fost ultima lucrare literară cenzurată de academie, de poșta americană, de serviciile vamale ale SUA și de autoritățile statale și locale”.

1969 - Moare, bolnav de alcoolism, Jack Kerouac.

1970 - încetează din viață mama scriitorului. Apare *The Job and The Last Words of Dutch Schuh*.

1971 - Apare *The Wildboys*.

1973 - Apare *Exterminator*.

1974 - Se întoarce și se stabilește la New York. Ține prelegeri și participă la lecturi publice. îl întâlnește pe James Grauerholz, cel care va fi va însoți și sprijini, ca manager personal, până la sfârșitul vieții.

1975 - Se mută în „The Bunker”, o locuință fără ferestre din 222 Bowey, intrată apoi în legendă.

Apare *Ports of Saints*.

1978 - Are loc, la New York, *The Nova Convention*, manifestare în onoarea scriitorului. Apare *The Third Mind*.

1981 - 3 martie. Se stinge, după o ciroză, Bill Burroughs, fiul scriitorului.

William Burroughs se mută cu Grauerholz în Lawrence, Kansas. Apare *Cities of Redught*.

1982 - În mai, William Burroughs este primit în Academia Americană și în Institute of Arts and Letters.

1983 - Moare Mortimer, fratele scriitorului.

1984 - Apare *The Place of Dead Roads*.

1985 - Apar *The Adding Machine fioueer*.

1986 - Moare prietenul său Brion Gysin. Apare *The Cat Inside*.

1987 - Apare *The Western Lands*. Burroughs expune tablouri la Galeria Tony Shafrazi din New York.

1989 - Este publicat *Inter-one*. Scriitorul apare în filmul lui Gus Van sunt Drugstore Cowboy, în rolul unui bătrân preot toxicoman.

1990 - Apare *Blade Runner*.

1991 - Este supus unei intervenții pe cord, suportând

un by-pass triplu.

1992 - Se lansează filmul *Naked Lunch*, o adaptare după carte a regizorului canadian David Cronenberg.

1993 - Apare CD-ul *The „Priest” They Called Him*, pe care textul și vocea lui Burroughs sunt însoțite de muzica lui Kurt Cobain, starul formației rock Nirvâna.

1995 - Apar *Ghost of Chance* și *My Education*.

1996 - Lucrările sale plastice sunt expuse la festivalul Ports of Entry al Muzeului de Artă al orașului Los Angeles.

1997 - 5 aprilie Moare Allen Ginsberg.

2 august William Burroughs încetează din viață la Lawrence, în Kansas, a doua zi după un atac de cord.

Sorin Gherguț

NOTA TRADUCĂTORULUI

DOUĂ SUNT DIFICULTĂȚILE MAJORE pe care le întâmpină transpunerea în română a unui text precum *Naked Lunch*. Prima derivă din lipsa unui echivalent românesc pe măsură pentru argoul american folosit în carte. Este vorba, în primul rând, de argoul drogurilor, dar și de termeni din cel al infractorilor și chiar din cel legat de homosexualitate. Puținii termeni argotici legați de droguri din română - cei la care am avut acces și care nu riscă, pe de altă parte, să fie opaci pentru cititori - sunt recentți, corespunzând extinderii, regretabile, a fenomenului toxicomaniei în România. Limbajul folosit de narator și de celelalte personaje din *Naked J-unch* - în cazul cărora a vorbi despre necesitatea unei traduceri prealabile în engleză nu este o exagerare - trimite nu doar la un mediu, ci și, într-o anumită măsură, la o epocă, în speță, anii '40—50 ai secolului trecut, în America. Din acest punct de vedere, transpunerea în română are un cost inevitabil, dincolo de acela inerent oricărei traduceri.

În cazul unuia dintre termenii cei mai frecvenți, *junk*, care desemnează aici drogurile de risc (în primul rând heroina și opiaceele, excluzând cannabisul și derivatele) am optat pentru o traducere neuniformă, adaptată la context, folosind atât „marfa” sau „praf, din narco-argoul

românesc, cât și neutrul „drog”. La fel, în cazul *\vijunkie*, pentru care am recurs atât la argoticul „trăgător”, cât și la „toxicoman” sau, în anumite contexte, la „drogat” (care însă, spre deosebire *dejunkte*, se referă la o persoană aflată sub efectul drogului și care nu e în mod necesar dependentă).

Cealaltă dificultate, de sorginte lexical-culturală, este legată de gradul diferit de suportabilitate a unor cuvinte tabu. Echivalentele „vulgare” pentru „penis”, „act sexual” ș.a. sună, încă, în română, mai dur decât corespondentele lor din engleza americană – în pofida activismului *hip-hop* autohton de tip Paraziții și a utilizării lor, în anii din urmă; de către traducători și autori semnificativi. Fără a-l menaja pe „burghez”, am căutat, aici, o soluție echilibrată, fidelă față de spiritul originalului.

S.G.

PRÂNZUL DEZGOLIT LA TRIBUNAL

Curtea Supremă a Statului Massachusetts, printr-o decizie datată 7 iulie 1966, a declarat *Prinsul dezgolit* de William S. Burroughs drept lipsit de caracter obscen. Prin respingerea acuzațiilor de obscenitate aduse romanului și situarea sa sub protecția Primului Amendament al Constituției Statelor Unite, cea mai înaltă curte din Massachusetts a infirmat o decizie anterioară a Curții Superioare din Boston și a îndepărtat amenințarea unei interziceri a cărții la nivelul statului. De la publicarea pentru prima oară a *Prinsului dezgolit* în Statele Unite în 1962, singura acțiune de cenzură împotriva cărții în afara statului Massachusetts a avut loc în Los Angeles, unde romanul a fost absolvit de acuzațiile de obscenitate într-un proces desfășurat în 1965.

La procesul din Boston care a precedat decizia Curții Supreme a Statului Massachusetts, Norman Mailer, Allen Ginsberg și John Ciardi s-au numărat printre martorii care au pledat în favoarea *Prinsului dezgolit*. Avocatul care a apărut cartea și pe editorul ei a fost Edward de Grazia, asistat de Daniel Klubock. Mai jos se află textul integral al deciziei majoritare a Curții Supreme a Statului

Massachusetts, urmat de extrase din mărturiile domnilor Mailer și Ginsberg, precum și o declarație a domnului de Grazia.

PROCURORUL GENERAL VS. O CARTE INTITULATĂ *PRÂNZUL DEZGOLIT*

CURTEA. Cartea a fost declarată obscenă de către Curtea Superioară, G.L.c. 272, să 28C, 28E, 28F (fiecare introdus de St. 1945, c. 278, § 1). Curtea Supremă a Statelor Unite a considerat că, pentru a justifica un verdict de obscenitate, „trebuie să fie întrunite trei elemente: trebuie stabilit că (a) tema dominantă a materialului luat ca întreg stârnește un interes lubric pentru sex; (b) materialul este în mod patent ofensator, întrucât contravine standardelor contemporane ale comunității... și (c) materialul este *în mod vădit* lipsit de o valoare socială compensatorie” [subliniere în original]. O *carte intitulată „John Cleland’s Memoirs of a Woman of Pleasure” v. Procurorul General al Mass.* 383 U.S. 413, 418 - 421 (denumit mai jos cazul *Memoriilor*). *Prinsul dezgolit* poate stârni interesul lubric al devianților sau al celor curioși cu privire la devianți. Pentru noi, este profund ofensator și este, așa cum autorul însuși îl numește, „brutal, obscen și dezgustător”.

În ceea ce privește eventuala valoare socială compensatorie a cărții, dosarul conține numeroase cronică și articole apărute în publicații literare și de alte tipuri care discută cu seriozitate această carte controversată, înfățișând halucinațiile unui dependent de droguri. Se constată, astfel, că un grup substanțial și inteligent din cadrul comunității consideră că această carte posedă o anume semnificație literară. Deși opiniile altora cu privire la carte nu ne constrâng în vreun fel, nu putem ignora acceptarea și importanța atribuită ei de către atâtea persoane din comunitatea literară. Prin urmare, nu putem spune că *Prinsul dezgolit* este lipsit de „valoare literară compensatorie din perspectiva celor care o publică sau o difuzează în temeiul acelei valori”. A se vedea cazul *Memoriilor* de la p. 421.

Dosarul nu demonstrează că volumul a fost „exploatat comercial pe baza interesului lubric, prin excluderea tuturor celorlalte valori”.

Instanța dispune în consecință.

Președintele Curții nu a participat la judecarea acestui caz.

EXTRASE DIN PROCESUL DE LA BOSTON AL ROMANULUI PRÂNZUL DEZGOLIT

Edward de Grazia: *Domnule Mailer, v-ați referit la faptul că în unele dintre scrierile dumneavoastră tratați aspecte politice. Ar fi incorect să se spună că, într-o mare parte din scrierile dumneavoastră, atât ca romancier, cât și ca eseist, tratați teme și probleme morale?*

NORMAN Mailer: ...încerc s-o fac. E ca și cum aș spune-Întrebare: *Ce e bine și ce e rău*

RĂSPUNS: Dacă ești jucător de base-ball, nu-ți convine să spui că ești un bun apărător de linia a treia, încerci să joci în linia a treia. Încerci să tratezi teme morale. Dacă le tratezi bine e o altă problemă.

Întrebare: *Referitor la cuvântul, /noral”, încercați să tratați chestiuni care țin de bine și de rău?*

RĂSPUNS: Da, încerc să tratez astfel de probleme.

Întrebare: *Ați citit Prânzul dezgolit, cartea supusă acum judecății Curții?*

Răspuns: Da, am citit-o.

Întrebare: *Aveți vreo opinie cu privire la importanța ei?*

Răspuns: Am o opinie schimbătoare cu privire la importanța ei, pentru că acum am citit cartea, nu în întregime, ci am citit-o în întregime de două ori. Am citit mai mult de două treimi din carte, cu alte cuvinte, de trei ori. M-am întâlnit cu această carte în decursul unei perioade de doi sau trei ani; sau, ca să fiu mai precis, am întâlnit-o pentru prima oară în 1959, în revista *Big Table*. Am citit un fragment din ea; apoi am citit-o în întregime cu aproximativ doi ani în urmă, când a apărut în ultimele câteva zile am citit-o foarte încet și cu mare atenție. Am citit primele 110 pagini.

Curtea: *Care este legătura între Big Table și Prânzul dezgolit?*

Mailer: *Big Table* este o revistă.

Curtea: *Presupun că e o revistă specializată.*

Mailer: *Big Table* a fost o revistă scoasă de câțiva dintre editorii care au părăsit *Chicago Review*, care era revista literară a Universității din Chicago.

De Grazia: *Domnule Mailer, ne puteți spune, cu propriile dumneavoastră cuvinte, importanța pe care i-o acordați acestui roman, fie ea și schimbătoare?*

Mailer: ...schimbarea pe care am amintit-o, schimbarea – dat fiind ceea ce e interesant în legătură cu ea pentru mine – am început să citesc cartea. Mi-a plăcut cartea foarte mult când am citit-o. Ultima oară mi-am zis, „bună treabă”. Am început s-o citesc trepidând, chiar dacă nu mi-a mai plăcut la fel de mult

Curtea: *V-a preocupat într-o asemenea măsură?*

MAILER: ...Dacă urmează să depun mărturie cu privire la ea-Curtea: *în această perspectivă, scutați-mă.*

MAILER: Așadar, am găsit, citind-o – Curtea: *Când citești o carte o dată și ai chef s-o citești a doua oară și nu-ți place, nu-ți pui viața-n joc pentru ea în aceste condiții, nu?*

Mailer: Nu. În orice caz, am constatat că lectura mi-a impus mai multă considerație de această dată. N-am terminat-o încă. A trebuit să citesc încet și să mă gândesc foarte mult la ea, ca și la considerația mea pentru ea. Am sentimentul că înseamnă mult mai mult ca operă literară decât mi s-a părut data trecută, chiar în condițiile-n care data trecută am perceput-o ca pe o operă de mare talent. Acest om are un talent excepțional. E posibil să fie cel mai talentat scriitor din America. Ca scriitor profesionist nu-mi place să-mi fac un obicei din a conferi credibilitate oricărui alți scriitori. CURTEA: *h-ați mai citit înainte?*

Mailer: Am citit o carte, *Junkie*, într-o ediție ieftină; și e chiar un roman foarte bun, de genul crud, fără menajamente. E un fals roman. L-a scris ca să câștige niște bani; dar e bine scris. Mici fragmente din **d**, de fapt, apar

în *Prinsul dezgolit*, ca una dintre teme.

Dar am simțit, citindu-l cu atenție această ultimă oară, am avut sentimentul că opera prezintă un fel de complexitate pe care n-o s-o compar cu *Ulise* a lui James Joyce, aş spune că nu este lipsită de termen de comparație. E posibil, fiind vorba de o operă care cere un studiu și o cercetare considerabile. Am găsit-o semnificativ mai puțin șocantă, recitind-o acum. Am simțit tot mai mult ținta din diversele d părți. Prima oară, de la un capăt la altul, mi s-a părut bine scrisă. Acest om are un stil extraordinar. Surprinde exact o fărâamă de frumusețe. Cred că surprinde frumusețea și în același timp depravarea, răutatea și emoția vorbirii obișnuite, înțăegeți, felul de-a vorbi al infractorilor, soldaților, sportivilor, toxicomanilor.

Există un gen de exprimare, descris cu termenul de „limbaj de canal”, care are adesea o nuanță foarte fină, incisivă, spectaculoasă; și Burroughs captează acest limbaj așa cum niciunul dintre scriitori americani pe care-i cunosc n-a făcut-o. De asemenea – și asta îl face remarcabil pentru mine ca scriitor –, are un simț poetic cu totul deosebit. Imaginile lui poetice sunt intense. Adesea sunt dezgustătoare; dar în același timp există în ele un simț al impactului, al montajului care este cât se poate de neobișnuit. Și, cum spuneam, toate acestea împreună îmi impun o considerație pentru stilul lui. Dar am început totodată să simt că realmente de data asta își propune ceva mai important decât îmi dădusem seama înainte; că această operă e una mai profundă, o operă calculată, după un plan. Cu alte cuvinte, arta ei e mai deliberată și mai profundă decât credeam înainte. Deci, astfel stând lucrurile, după ce acest proces se va încheia, abia aștept s-o termin. Cum spuneam, am terminat de citit doar prima jumătate de data asta.

De Grazia: *Domnule Mailer, fiind vorba despre acest subiect, s-a făcut o referire mai devreme de către domnul Cowin (asistentul procurorului general) la chestiunea notițelor, a notițelor despre care autorul nu-și amintește cu claritate cum le-a scris, care au devenit mai târziu ba-a*

pentru Prânzul dezgolit; și mă întrebam dacă ne-ați putea spune opinia dumneavoastră, ca scriitor, despre ce-ar putea să fie vorba aici.

RĂSPUNS: Da. Am ascultat cu mare atenție, pentru că mi-am amintit că am citit asta la începutul cărții; și mi s-a părut, pe măsură ce citeam cartea, am început să mă gândesc la un fapt care e unul dintre misterele scrisului. Se poate-nâmpla foarte des să te trezești dimineața și să-ncepi să scrii, și ai această experiență: lucrul despre care scrii e cel la care nu te gândeai. Se va vedea în detaliu.

Lucrurile cele mai bine scrise par să nu aibă vreo legătură cu cele la care te gândeai. Există un calcul inconștient care pare să aibă loc în timp ce dormi. Opera este produsă-n timpul somnului; și disciplina scrisului constă, în cea mai mare parte, în abținerea de la a interveni în opera de creație care e făcută de inconștient. Cu alte cuvinte, când cineva lucrează la un roman, și obiceiurile lui sunt regulate și precise... – devin prolix aici cu un scop. Cele mai bune dintre obiceiurile lui sunt regulate pentru că el nu înfățișează opera pe care o execută când e conștient. În opera lui Burroughs cred că se petrece ceva cu totul extraordinar, întrucât autorul este, conform propriei mărturisiri, dependent de droguri. Am auzit diverse versiuni despre cum a scris *Prinsul dezgolit*. Se pare că a scris – cum scrie undeva, obișnuia să scrie în perioadele în care încerca să iasă de sub influența drogurilor, alteori a spus că scria în perioadele de dependență, când era dependent de droguri. E posibil să fi scris această carte în toate cele trei faze. Posibil s-o fi scris când era dependent, în timpul curei și atunci când se eliberase de dependență. Dar ce e fascinant pentru mine e că această carte posedă o structură, vedeți dumneavoastră, care e fără-ndoială imperfectă. Cred că unul dintre motivele pentru care nu o putem numi o carte mare precum în *căutarea timpului pierdut* sau *Ulise* e imperfecțiunea acestei structuri. Nu există nici o-ndoială cu privire la talentul autorului; fiind stimulat și stârnit de influența drogurilor, a fost în același timp și afectat. Acest

om ar fi putut fi unul dintre cele mai mari genii ale limbii engleze dacă n-ar fi fost dependent. Astfel, în compoziția acestei cărți e o senzație de mare trudă. Eu percep în ea și un stil anume, subconștientul treând prin multiplele încercări și cazne ale dependenței, autorul se menține totuși în limitele unui plan al cărții; există, de asemenea, un sens profund. E surprinzător felul în care aceste teme revin mereu.

N-am idee cum a fost pusă cartea cap la cap. Ingredientele sunt cu totul speciale, ca și cum ai lua parte la un banchet cu treizeci, patruzeci de părți componente. Poți mânca în orice ordine. Poți sări peste ele. Temele sunt profund îngemănate; orice pagină pusă alături de o alta creează o aură. Există o concepție foarte adâncă în spate, în fine, se poate ca această carte să fie atât de – cum spuneam, să nu aibă altă structură decât profunzimea experienței avute de rutor, încercările particulare prin care acest om a trecut în viața sa; sau se poate să aibă o structură solidă. Mă bazez doar pe aceste trei lecturi. Simt că opera e îndeajuns de complexă încât să nu-mi pot da seama acum – mi se pare absolut fascinantă pentru că mă face s-o tot citesc, așa cum s-a-ntâmplat cu *UU* când am citit-o pe vremea colegiului, ca și cum ar exista mistere de dezlegat pe măsură ce o citesc

ÎNTREBARE: *Când folosiți aceste cuvinte, „absolut fascinant” și așa mai departe, vreți de asemenea să spuneți că este importantă pentru dumneavoastră ca scriitor și pentru alți scriitori? Dați o măsură a importanței ei?*

RĂSPUNS: Are o importanță enormă pentru mine ca scriitor.

Întrebare: *Mm devreme, ați menționat inconștientul și subconștientul Aveți sentimentul, ca scriitor, că o probă importantă pentru un scriitor este să evoce, să facă apel la o materie inconștientă și să opună informă artistică, iar asta ca să-și aducă o contribuție, ca scriitor, în societate? În opinia dumneavoastră, este asta una dintre datorile sau problemele scriitorului? Dacă da, a făcut Burroughs acest*

lucru foarte bine?

RĂSPUNS: Cred că n-aș vrea să mă-ntind prea mult vorbind despre ce cred eu.

ÎNTREBARE: *Vermiteți-mi să reformuleântrebarea într-un mod mai simplu. Credeți că Burroughs, în această carte, a scos la lumină din inconștient, într-un fel sau altul, o cantitate mare de materie care a devenit folositoare și care, dându-i-se o formă artistică, a devenit ceva deosebit?*

Răspuns: Cred că nu e doar deosebită și folositoare, mai cred și că oferă un portret în această lucrare. Cred că această operă – după cum unul dintre domnii care au depus mărturie mai devreme a vorbit despre Sf. Augustin, eu nu m-aș gândi la Sf. Augustin. Pentru mine, aceasta este pur și simplu portretizarea Iadului. Este exact Iadul. De fapt, onorată instanță, am ceva scris despre asta – pot să citesc, dacă doriți?

Întrebare: *Aveți niște notițe, înțeleg?*

Curtea: *Aveți câteva notițe?*

Mailer: Am niște notițe.

Curtea: *Puteți.*

Mailer: Deci, în aceste notițe, spuneam – Curtea: *În treacăt, când ați scris aceste notițe?*

Mailer: Le-am scris duminică. Am mai scris despre William Burroughs înainte; și am scris despre el în *Esauire* acum doi ani, cred, sau un an și jumătate. Dar n-am fost tentat să revin, să mă-ntorc la ele. Observațiile au fost pozitive, dar am avut imboldul să scriu ceva nou. Dacă doriți, pot să vă dau asta.

Curtea: *Continuați, domnule Mailer.*

RĂSPUNS: William Burrougs este, în opinia mea – indiferent care i-ar fi intențiile conștiente – un scriitor religios. Există în *Prinsul dettgolit* un sentiment al distrugerii sufletului, care este mai intens decât oricare altul de felul său pe care l-am întâlnit în vreun alt roman modern. Este o viziune a modului în care ar acționa omenirea dacă legătura între om și eternitate ar fi ruptă în totalitate. Ceea ce dă acestei viziuni o limpezime de răpăit de mitralieră este lipsa vădită de sentimentalitate.

Exprimarea sentimentalismului în chestiunile religioase apare adesea ca un soi de pietate îndulcită, care contravine oricărei idei de sentiment religios pentru cei dotați cu sensibilitate, discernământ sau profunzime. Burroughs se ferește chiar și de posibilitatea unui asemenea sentimentalism (care ar putea, evident, să distrugă valoarea cărții), asociind un vocabular dur, coroziv, unei serii de situații precise, teribile și un gen de umor negru care constituie ultima mândrie a unui om învins, mândria că nu și-a pierdut, cel puțin, causticitatea. Astfel, acest gen de umor înflorește în închisori, în armată, printre consumatorii de droguri, pe stadioane și-n sălile de jocuri, un *grajito* al unui spirit rece, sau chiar furibund, bazat pe funcțiile trupești și pe slăbiciunile trupului, neajunsurile, umilințele și chinurile pe care le poate suporta un trup. E un umor sălbatic și crud, la fel de implacabil și neutru ca un impozit comercial; e moneda comunicării în fiecare dintre acele lumi. Amar ca alcaliul, scufundă fiecare temă importantă în substanța caustică a experienței celei mai teribile; ce rămâne neatins este dur și neted ca un os. Din punctul meu de vedere, substanța emoțională a scrierii lui Burroughs e un fel de reziduu uscat și fin.

Așa cum Hieronymus Bosch a desenat cele mai diabolice și mai înfiorătoare detalii cu o delicatețe a trăsăturii și cu un umor drăcesc, care-ți induc o percepție a ororilor de toate felurile la pândă în Infern, la fel și Burroughs îți induce o viziune amănunțită, pătrunzătoare acum ar putea să arate Infernul, un Infern care ar putea urma ca o culminare, ca produsul final al revoluției științifice. La capătul medicinei e drogul; la capătul vieții este moartea; la capătul omului ar putea fi infernul care izvorăște din vanitățile minții. Nicăieri precum în colecția de monștri, genii pe jumătate nebune, handicapați, șarlatani, infractori, perversi și fiare putride din *Prinsul dezgolit* nu se mai află o asemenea panoplie modernă a vanităților voinței umane, a exceselor maligne care apar când ideea de putere personală sau intelectuală stăpânește

peste compasiunea trupului.

Suntem mai bogați cu această dare de seamă; și suntem mai impunători ca națiune pentru că un editor poate tipări această dare de seamă și o poate vinde liber într-o librărie, o poate vinde legal. Aceasta sugerează chiar că „Marea Societate” despre care vorbește Lyndon Johnson ar putea să nu fie doar vorba-n vânt a unui politician, ci e posibil să conțină germenii unui nou adevăr; pentru că nicio societate obișnuită nu ar putea avea bravura și onestitatea morală să privească-n abisul din *Prinsul dezgolit*. Dar o Mare Societate poate să se uite în genunea propriului Infern potențial și să realizeze că este mai solidă, ca Națiune, fiindcă posedă un artist care se poate întoarce din Infern cu un portret de dimensiunile acestuia. Și așa mai adăuga, astfel se justifică tot, poate. De Grazia: *Nu mai am întrebări.*

*

De Grazia: *Domnule Ginsberg, ați citit cartea intitulată Prânzul dezgoet de William Burroughs?*

Allen Ginsberg: Da.

Întrebare: *De mai multe ori?*

RĂSPUNS: Da, de câteva ori.

Întrebare: *Îmi puteți menționa, în fața Curții, câteva exemple sau ilustrări ale unor idei care au o importanță socială și pe care le vedeți exprimate în această carte?*

RĂSPUNS: Da. Există în ea un număr mare de idei care au importanță socială; și toate sunt legate între ele în prezentarea cărții. Una dintre ele este o teorie a dependenței de drog sau o teorie a dependenței de heroină aplicată ca model pentru dependența de multe alte lucruri în afară de droguri. Este fenomenul la care se face referire, în carte, cu termenul „Algebra nevoii”, și celelalte dependențe care sunt menționate sunt tratate într-o manieră impresionantă – dependența de homosexualitate, care e considerată de Burroughs tot un fel de dependență; și, pe o scară mai largă, ceea ce el concepe drept dependența Statelor Unite față de bunuri și posesiuni materialiste. Dependența de bani este menționată în carte

de mai multe ori; și, în primul rând, dependența de putere sau dependența de controlul altor oameni prin puterea asupra lor. Astfel, de-a lungul cărții există imagini frapante ale unor oameni a căror obsesie sau poftă este de a avea controlul asupra minților, inimilor și sufletelor altor oameni. Chiar la începutul cărții această teorie foarte generală a dependenței, „Algebra nevoii”, este menționată în „Introducere”, de la pag. v la XVI; ea este amintită din nou la paginile 21 și 168 din carte.

Întrebare: Înainte de a face aceste trimiteri la paginile din carte în care este menționată, Algebra nevoii”, v-ați referit la Burroughs afirmând că această carte tratează problema controlului indivizilor asupra altor indivizi, al instituțiilor asupra indivizilor. Aveți în vedere o limitare a trimiterii – cum cred că ați spus – la domeniul spiritual?

RĂSPUNS: Ar fi vorba despre controlul politic.

Întrebare: Cred că nu ați menționat sexualitatea și mă-ntreb dacă intenționați s-o faceți.

RĂSPUNS: Da.

Întrebare: În acest sens, acum câteva minute, domnul Jackson a depus mărturie cu privire la câteva episoade în care oroarea situației descrise părea să implice relația homosexuală aproape forțată, o legătură homosexuală forțată social. Așadar, revenind la ultimul umneavoastră răspuns – RĂSPUNS: Această temă la care vă referiți, a controlului sexual, ocupă cu siguranță un loc important în carte și este tratată pe larg în episoadele în care apare Carl și de asemenea în practicile doctorului Benway, de spălare a creierelor unora dintre pacienții săi.

Întrebare: Ați găsit în carte, printre numeroasele idei pe care le-ați amintit, că aceasta ar conține o idee legată de problemade problema socială dacă tratamentul punitiv sau tratamentul psihiatric medical al dependenților este metoda cea mai nimerită sau cea mai bună?

Răspuns: Da. Cartea abordează această problemă din perspective multiple, diferite. Cred că opinia autorului cărții, după cum o exprimă foarte direct în „Introducere” și

de asemenea, cred, în Anexă, în concluzie, e că un tratament medical pentru dependența de heroină este de preferat unui tratament punitiv. Și el ilustrează sau dă exemple pentru această opinie, prin reprezentări dramatice ale unor dependenți tratați punitiv, dudind aceste reprezentări la extrem, înspre fantastic sau neobișnuit; precum imaginile pe care le oferă la p. 16 și mai departe, cu Bradley Clientul, care e agentul forțelor punitive, care în cele din urmă devine dependent de calitatea de agent și găsește o plăcere în puterea pe care o are asupra toxicomanilor, iar în cele din urmă nu mai resimte nicio plăcere, în afara momentelor în care se află în contact fizic direct cu un consumator.

Curtea: *Domnule Ginsberg, considerați această carte obscenă?*

GINSBERG: Nu cred, nu, domnule.

Curtea: *Așadar, ați fi surprins dacă autorul însuși ar recunoaște că e obscenă și trebuie să fie, în mod necesar, obscenă ca să-i transmită ideile și impresiile?*

GINSBERG: Propoziția la care vă referiți – Curtea: *E la pagina xii din introducere*: „Întrucât Prânzul dezgolit tratează această problemă de sănătate, este în mod necesar brutal, obscen și dezgustător. Boala are adesea detalii respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile.”

GINSBERG: Da, a spus asta. Nu cred că prin asta vizează-n vreun fel o obscenitate în sens juridic sau un caracter obscen din propria perspectivă sau din aceea a unui cititor deschis, favorabil El abordează probleme fundamentale și înspăimântătoare.

Curtea: *Ce credeți că vrea să spună cu proporția: „Ca-ntotdeauna, prinsul e dezgolit?” Vă deranjează că pun această întrebare?*

De Grazia: Nu.

GINSBERG: Această propoziție apare, cred, atunci când discută despre pedeapsa capitală.

CURTEA: *Unde discută despre pedeapsa capitală?*

GINSBERG: Chiar acolo.

CURTEA: O discută în „Cuvântulâncânte „sau în

Introducen?

GINSBURG: În paragraful de pe aceeași pagină. „Dă-le voie să vadă ce se află la capătul lungii linguri din foaie de ziar”.

Curtea: Ce este o „*lingură de %ar*”?

GINSBURG: Ni se dau sau suntem hrăniți cu lingura cu știri despre moarte, despre pedeapsa capitală sau execuții.

Curtea: *Folosește expresia „lingură de ziar”?*

Ginsberg: Da.

Curtea: *Im ce pagină e asta?*

Ginsberg: Exact pagina de la care citeați, pagina xii, „Întrucât *Prinsul dezgolit* tratează această problemă de sănătate” – următorul paragraf începe cu „Anumite pasaje din această carte” – sfârșitul paragrafului: „Dă-le voie să vadă ce se află la capătul lungii linguri din foaie de ziar”.

Curtea: *Credeți că titlul Prânzul dezgolit e legat de pedeapsa capitală?*

Ginsberg: Nu, nu. E legat de dezgolirea vederii, a fi capabil să vezi clar dincolo de deghizări înșelătoare, să vezi prin deghizare.

Curtea: *Aceasta e interpretarea pe care o dați titlului?*

Ginsberg: Da.

Curtea: *Sau sensul titlului?*

Ginsberg: Al cuvântului „dezgolit” din titlu; iar „prânzul” ar fi banchetul deplin al acestei conștientizări dezgolite.

Curtea: *În regulă.*

De Grazia: *Printre ideile pe care le-ați observat în carte, ați vorbit despre ideea de control și problemele legate de control, al individului asupra individului. Are aceasta vreo legătură cu controlul celui dependent așa cum este folosit în carte termenul „dependent de control”?*

GINSBURG: Da. Conceptul de dependență este făcut să cuprindă, cum spune Burroughs, „dependenții de control”, sau oamenii care sunt obișnuiți să comande alți oameni. Ceea ce înseamnă a-i controla sexual, politic,

social. De la pagina 21 avem o imagine a doctorului Benway, care este descris în mod caracteristic ca un dependent de control cu specializare înaltă, pregătire științifică și expertiză tehnologică. Este cineva care, în *acest* caz, este dependent de controlul și spălarea creierelor unor mari grupuri sociale. Este un fel de – asta este într-un fel o parodie a unui superbirocrat modern, eficient. Și de asemenea, în paginile care urmează după pagina 21 și mai încolo, în cuprinsul cărții, în libertia și în următoarele secțiuni, autorul oferă expuneri aproape științifice ale tehnicilor de spălare în masă a creierului și de control în masă, precum și teorii ale dictaturii moderne, teorii ale statelor polițieneste moderne, sugestii cu privire la posibilitatea folosirii deopotrivă a drogurilor și a șocului electric – în altă parte, a gazelor neurotoxice.

Întrebare: *Când aceste sugestii apar sau sunt abordate, sunt abordate în sensul recomandării lor sau caftind lucruri de temut?*

RĂSPUNS: Nu. Cred că el le analizează laconic, satiric și oferă dovezi despre prezența acestor activități în cultura noastră modernă, pe alocuri într-un stil science-fiction, proiectându-le în situații de coșmar din viitor, în cazul în care dependenții de control ar reuși să se impună.

CURTEA: *Domnule Ginsberg, aveți cartea în față?*

GINSBERG: Da, am un exemplar.

CURTEA: *Vreți să vă uitați la pagina XIV din „Cuvântul înainte”?*

GINSBERG: Prefața?

Curtea: *Da. Paragraful trei: „Unii dintre noi o Punem Altfel, și-asta e ceva la vedere așa cum îmi place să văd ce mănânc, și vi-e versa, mutatis mutandis, după cum devine ca-ul. Salonul de Prânz Dezgolit al lui BIU... Pofțiți cu încredere... Recomandat pentru tineri și bătrâni, oameni și lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de șarpe ca să-ți ungi roțițele și să-ți dai drumul pe fund la vale. Cu cine ești? Hidraulic FreeG Fro-Zerî? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul mir*

Există vreo asociere între aceasta și titlu? Și dacă da,

cum o interpretați?

Răspuns: Se referă, cred că *aici* se referă la toată cartea ca Salonul de *Primț dezgolit* al lui Bill Burroughs, un salon de prânz, astfel: „Poftiți cu încredere”, aruncați o privire. Acestea sunt produsele pe care le oferă, sau acestea sunt ideile pe care le oferă; și o face aici într-un stil amuzant, de precupeț de carnaval când vorbește despre „ulei de șarpe” și „recomandat pentru tineri și bătrâni, oameni și lighioane”. Produsele pe care le oferă în acest paragraf, ideile la care se referă, sunt idei despre care vorbește în paragraful următor, Problema de Sănătate Mondială numărul unu, care, crede el, este tendința din partea – tendința prezentă într-o civilizație mecanizată ca foarte puțini oameni să obțină controlul asupra unor puteri imense.

Curtea: *Nu ați face nici măcar o asociere îndepărtată între titlu și vreo întâmplare din carte unde sunt descrise arte nenaturale?*

Joc de cuvinte în original: JfagM = înghețat («. tr).

GINSBURG: Da, acea parte a ei de asemenea. Actele nenaturale descrise sunt o parte a exhibării controlului.

CURTEA: *Ați merge până la a-l considera asociat cu o descriere a unei persoane mâncând excremente, servite pe o tavă, aici, în prima parte a cărții?*

GINSBURG: Această asociere particulară nu mi-a trecut niciodată, concret, prin minte.

Curtea: *Așadar, ce ați spune acum?*

GINSBURG: Sunt convins că și asta ar putea fi indus aici cu siguranță, și asta s-ar putea include. Toate nivelurile din titlu sunt acceptabile, cred.

Curtea: *Bine.*

De Grazia: *Există în carte vreo abordare a unor idei care pot fi asociate cu partidele politice prezente sau viitoare, poate ceva de genul scrierilor lui H.G. Wells și Kafka?*

RĂSPUNS: Da.

ÎNTREBARE: *Referitor la întrebarea pe care începusem s-o formulez sau la care ați început să*

răspundeți, în privința partidelor politice reale, imagineare sau proiectate în viitor, puteți să identificați, pentru noi, câteva dintre aceste partide, așa cum apar în Prânzul dezgolit?

RĂSPUNS: Da. De la pagina 144 încolo, până la să zicem, pagina 165 sau 169, avem o expunere completă și foarte amănunțită despre vreo patru partide politice imagineare. Acesta este miezul politic al cărții; și cred, în cele din urmă, cea mai – una dintre cele mai interesante părți ale cârtit, și cea mai semnificativă.

Curtea: *Există un partid conservator?*

GINSBURG: O, da, există două partide conservatoare.

Curtea: *Puteți, vă rog, să mi le indicați?* GINSBURG: Depinde de definiția pe care o dați termenului de „conservator”. Dacă aveți în minte un partid conservator cu adevărat respectabil, aceștia sunt Factualiștii. Ei sunt cei care sunt împotriva controlului exercitat de către un viitor stat polițienesc. Ei au avertizat cu privire la controlul ansamblului, controlul publicului, ca în cazul doctorului Benway. Ei se situează, într-un anumit sens, pe poziții foarte împotriva statului sau a statului exacerbat.

Curtea: *Sub ce înfățișare ni se prezintă în carte partidul radical?*

GINSBURG: Dat fiind că domnul Burroughs însuși se consideră pe sine Factualist, atunci Factualiștii ar putea fi considerați și radicali. Burroughs se consideră Factualist. Partidul extremist ar fi în același timp de stânga și de dreapta. Aceștia ar fi Ilichefianții.

Curtea: *Societatea Birch se ocupă de factualitate, nu?*

Ginsburg: De fapt, nu le-am citit proza.

Curtea: *În regulă.*

De Grazia: *Există aici partide extremiste?*

Răspuns: Da. Există două partide extremiste. Sunt Ilichefianții. Ei sunt prezentați la pagina 163.

Întrebare: *În termenii bunului simț, ar putea fi comparați cu fasciștii?*

Răspuns: Într-o foarte mare măsură. Cuvântul a

lichefia provine de la fasciști sau comuniști, politicile de lichidare despre care vorbește Stalin. Vor să lichideze sau să lichefieze toată opoziția, și toți trebuie lichefiați sau eliminați, cu excepția unei personalități care deține controlul și va conduce lumea.

Întrebare: *Ce ne puteți spune despre Divioniști?*

RĂSPUNS: Ei au o metodă diferită de a se impune. Au o facțiune sau un om pe care-l descriu ca Emitătorul, care va supraviețui prin inundarea lumii cu propriile replici. Se divide și creează replici ale sale. Oriunde va călători, va avea pe cineva căruia să-i vorbească. Nu se va mai simți singur.

Curtea: *Divifnoniștii sunt homosexuali?*

GINSBERG: Da. Divizionismul e și o parodie a unei situații homosexuale; dar Burroughs atacă realmente și homosexualii în această carte.

CURTEA: *Conservatorii sunt plasați într-o anumită categorie sexuală în carte?*

GINSBERG: ...Cred că aceștia, dacă îi considerăm pe Factualiști conservatori, cred că au o aplecare spre *laissez-faire*, orice e natural, orice nu dăunează va fi acceptabil. Când homosexualitatea devine o obsesie, un impuls necontrolat sau o încercare de a-i controla pe alții, atunci trebuie dezaprobată. Și cred că Factualiștii, ca partid conservator, au emis mai multe buletine de probă care apar, cred, la pagina 167 și care tratează această chestiune.

Curtea: *Ca nu cumva cineva să ia toate acestea în serios, desigur, e evident că e vorba despre o creație imaginară.*

GINSBERG: Da.

Curtea: *7 cred că ar trebui cu siguranță arătat aici că nu există absolut nicio legătură cu vreun partid politic din Statele Unite, aia cum înțelegem și eu, și dumneavoastră.*

De Grazia: *Credea e ceva în genul probei de anticipație.*

GINSBERG: Da, cum spuneam, acestea sunt povești despre partide politice imaginare. Cred că Burroughs ar

spune că acestea sunt reprezentative pentru marile forțe care acționează în lume astăzi. Poate că aceasta se justifică, atâta vreme cât există în lume locuri unde funcționează state polițienști.

CURTEA: *Există vreo implicație semnificativă cu privire la partidele politice din viitor?*

GINSBERG: Chiar și cu privire la aspecte politice din prezent, nu în mod necesar din America, ci de peste tot, inclusiv din America. De Grazia: *Credeți, de exemplu, când se referă la Partidul sau grupul Divitronist care a fost amintit acum câteva clipe, că, deși vorbește despre acesta ca despre un fel de posibil partid din viitor, un partid politic, vi%cază de fapt nu partide politice, ci grupuri de a%i, grupuri sociale de astăzi care sunt implicate în luptele politice din Statele Unite?*

GINSBERG: Da.

Curtea: *în ce lupte politice sunt implicați homosexualii?*

GINSBERG: Aceasta ar putea ține de părerile personale ale fiecăruia.

De Grazia: *Cred că martorul a spus că aceștia sunt doar o parte dintre Divivgoniști.*

GINSBERG: Homosexualitatea, așa cum apare aici, e doar una dintre încercările de a dobândi controlul asupra altora. Există alte căi pentru asta în afară de manipularea sexuală directă; o alta este spălarea creierului, echivalându-l pe cel care prin aceasta încearcă - în mod sadic - să domine o altă persoană cu un homosexual care încearcă să domine fizic o altă persoană.

Curtea: *Permiteți-mi să întreb din nou: credeți că autorul sugerează în mod serios că într-un anumit moment din viitor un partid politic va avea de-a face, în vreun fel, cu sexul?*

GINSBERG: Cred că da, da.

E>E Grazia: j» 1984

Curtea: *Îmi cer scu-e. Când spun „a avea de-a face cu sexul”, nu mă refer la o tentativă de schimbare în privința perversiunii. Nu mă refer la vreo cruciadă pentru a fax*

lumea un loc mai bun în care să se poată trăi, așa cum o înțelegem acum; ci înțeleg, din răspunsul dumneavoastră ceea ce încearcă autorul să prezinte aici este că, într-un anumit moment din viitor, va exista un partid politic compus, de pildă, din homosexuali?

GINSBURG: ...Cred, spunând asta, că așa ceva s-a-ntim-plat deja într-un anume sens - sau din devianți sexuali - și putem să-l dăm ca exemplu pe Hitler, Germania sub Hitler, acela era un partid politic care nu era în regulă din punct de vedere sexual.

CURTEA: *Pot exista homosexuali în orice partid politic, dar nu cred că sântoredominanți.*

De Grazia: *Nu când că domnul Ginsberg vrea să facă o afirmație cu privire la faptul dacă Hitler era sau nu pervers, sau dacă fascismul sau partidul politic al lui Hitler era homosexual sau altceva de felul acesta; cred că ceea ce încercăm, ce încearcă domnul Ginsberg să arate, este că autorul abordează aceste probleme și unele dintre categoriile de oameni și de partide în care se implică; și că abordează teme care au o semnificație politică și teme care au implicații și legături chiar cu lucruri precum partidele politice din pânțent sau partide politice din trecutul recent.*

GINSBURG: Pot să fac un comentariu, domnule?

Curtea: Da

GINSBURG: Ar putea să limpezească unele lucruri. Un partid, unul imaginar precum Divizionistii - deși homosexualitatea e un aspect al Divizionismului, există alte aspecte politice. Nu e ceva exclusiv - Divizionistii nu sunt doar un alt nume pentru homosexualitate. Divizionisti din carte au alte intenții: sunt implicați în afaceri, afaceri internaționale cu produse defecte, la un moment dat intervenind și un alt grup, Iichefianții. De pildă, cred că i-ar compara nu cu un grup sexual, ci cu un grup rasial. Ar compara Iichefianții cu rasiștii. Iichefianții doresc ca toți să fie Iichefiați sau eliminați, mai puțin ei înșiși. Vor ca imaginea lor să domine grupul. Nu există nicio legătură sexuală între partidele politice și denumirile de aici,

precum lichefianții - vreau să spun că se aplică *mă mult* decât la un nivel sexual. Aceasta e una dintre asocierile intenționate.

De Grazia: *Domnule Ginsberg, există referiri în carte la acest personaj, Grefierul Districtual?*

Răspuns: Da.

Întrebare: *Care a fost menționat - Curtea: Acesta de la pagina 144 la 165?*

Ginsberg: Grefierul Districtual apare imediat la pagina 169. Avem, aș spune, un exemplu al unuia dintre lichefianți. Este un portret deplin; dar redus la termeni jurnalistici, la limbajul plat al actualității, în sensul felurilor de oameni despre care am citit în ziar - anti-negri, anti-Nord, antisemiți, birocratul alb, rasist din Sud. Portretul este compus aici, poate, ca un exemplu contemporan a ceea ce Burroughs ar numi un lichefiant. Cred că aceasta este realmente una dintre cele mai amuzante și mai strălucite părți ale cărții, pentru că a fost scrisă, să ne amintim, înainte ca acești oameni să intre în atenția ziarelor; și este o proză scrisă într-un stil foarte frumos, în sensul că genul autentic de vulgaritate și argotism al limbajului personajului înfățișat este redat de autor cu mare acuratețe.

Curtea: *în special cu referire la spițeria din Dalton Street.*

Ginsberg: ...Bucata continuă, cred, de la 169 la 177. E un lung monolog al unui Șerif din Sud sau Grefier Districtual, la pagina 177, la sfârșit, care începe cu „Grefierul privi legitimația cu suspiciune: Nu-mi pareți un Porc Spinos autentic și pe bune... Ce părere ai despre evrei...? Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o pună la o fată creștină... Într-o *n* o să-i belim pe ăia de-au mai rămas”.

CURTEA: *La ce pagină sunteți?*

GINSBERG: Pagina 177. E realmente foarte amuzant.

CURTEA: *Permiteți-mi să vă întreb: este această porție ofensatoare, profund ofensatoare, pentru dumneavoastră?*

GINSBURG: Sunt evreu și ar trebui să fiu ofensat. Ceea ce face Burroughs este o parodie a acestui monstru; îl parodiază pe acest antisemit

Curtea: *Nu este ofensator pentru dumneavoastră?*

GINSBURG: Nu. Burroughs apără evreii aici. Nu vă dați seama că face o parodie după procesele discursive și mintale monstruoase ale sudistului rudimentar, genul plin de ură, care urăște pe toată lumea, evrei, negri, nordici. Burroughs adoptă o poziție foarte morală, apărând aici binele, după părerea mea.

De Grazia: *Domnule Ginsburg, puteți să spuneți în fața Curții dacă, sau în ce măsură cartea Prânzul dezgolit a fost importantă pentru propria dumneavoastră muncă de creație?*

RĂSPUNS: A fost, într-o foarte mare măsură.

Întrebare: *Prin caracterul experimental sau sub alte aspecte?*

RĂSPUNS: A avut o influență și o înrăurire profundă asupra mea de-a lungul anilor în care am citit-o și recitit-o, și această carte, și alte cărți ale autorului; de această dată, în special, pentru că a deschis o breșă vastă spre exprimarea autentică a ceea ce se petrece în mintea sa, fără bariere. A făcut o mărturisire cu adevărat completă, a scos totul la vedere, în fața tuturor ochilor. A găsit un mod de a o face cât se poate de economic. A găsit un fel de metodă a mozaicului pentru a așeza toate aceste elemente diferite în ordine. Dar faptul important care m-a frapat a fost curajul enorm necesar pentru a face o asemenea confesiune totală. Nu există absolut nimic ascuns sau lăsat deoparte. ÎNTREBARE: *Ce ne puteți spune despre arta implicată?* RĂSPUNS: Cât privește arta literară -

Întrebare: *Răspunnd la această întrebare, când ați vorbit despre „curajul enorm „etc... RĂSPUNS: Aceasta face parte din arta literară, cu adevărat, după părerea mea. Întrebare: Că a fost capabil să-i dea o formă artistică?*

Răspuns: Da. Acest gen de curaj și acest gen de impuls ca un gen de idealism din partea autorului, le văd ca pe o parte integrantă a artei literare. La un nivel mai superficial

se pune problema stilului compoziției, asemenea mozaicului, spuneam. Pasajele au fost așezate precum un mozaic, abordat cu mare finețe și un mare simț al frumuseții în această carte. Că principalele calități literare pe care le-am observat și mulți alții le-au observat sunt, înainte de toate – are o ureche fantastică pentru vorbirea obișnuită, cum ar fi un doctor făcând o expunere despre medicină, un drogat muindu-și pișcotul, un ofițer de la narcotice față-n față cu responsabilul departamental, un copil arab al străzii în Africa de Nord, o casnică între două vârste de la periferie, un grefier districtual din Sud. Este o gamă fantastică de ritmuri de vorbire, dicții și un stil de natură moartă, capacitatea de a le reproduce cu o precizie deplină, concisă, economică.

ÎNTREBARE: În felul acesta și-n celelalte moduri pe care le-ați indicat, dumneavoastră, ca poet, ați avut ceva de învățat din această carte, și alții asemenea dumneavoastră, alții pe care-i cunoașteți, au avut de învățat, de asemenea, din ea?

RĂSPUNS: Da. Și mai e un lucru – există mult limbaj pur și poezie pură în această carte, care e la fel de mare ca orice poezie scrisă în America, după părerea mea, în particular un rând pe care aș vrea să-l citesc „Motel... Motel... Motel... arabescuri frânte de neon... vaiete de singurătate peste continent precum cornuri de ceață deasupra apelor calme, uleioase ale râurilor la reflux...”

Întrebare: N-ați scris odată un poem despre Prânzul dezgolit?

RĂSPUNS: Da, demult

Întrebare: îl aveți?

RĂSPUNS: Da.

Întrebare: Unde apare?

RĂSPUNS: Într-o carte a mea numită *Sandvișurile de realitate*.

CURTEA: Unde pot găsi această carte?

GINSBURG: Probabil la Cambridge. Este un poem pe care l-am scris după lectura pasajelor citate aici. Acesta este „Despre lucrarea lui Burroughs”. Pot să-l citesc?

Curtea: *Da, vă rog.*

GINSBURG: Metoda să fie cea mai pură fibră fără vreun veșmânt simbolic, viziuni & recluziuni reale ca și ieri, ca și azi.

Recluziuni și viziuni expuse cu puține descrieri corespunzând întru totul cu acelea din Rose și Alcatraz.

Un prânz dezgolit e-n firea noastră, noi mâncăm sandvișuri de realitate.

Dar alegoriile-s tot atâtea frunze de salată. N-ascundeți nebunia, în spate.

De Grazia: *Nu mai am întrebări.*

* * *

De GRAZIA: ...Cu permisiunea onoratei instanțe, aş vrea să citesc, în acest moment, dintr-o scrisoare pe care am primit-o nu demult de la William Burroughs: „Întrebarea: Ce înseamnă sex? Și întrebarea simultană privitoare la ce înseamnă obscen, impur, nu este pusă, cu atât mai puțin nu i se răspunde, întocmai din cauza barierelor de anxietate semantică ce împiedică examinarea în mod liber sau, cred, în mod științific și obiectiv a fenomenelor sexuale. Cum pot fi studiate aceste fenomene, dacă este interzis să scrii sau să gândești despre ele?

În cazul în care, sau până când o examinare liberă a manifestărilor sexuale nu va fi permisă, omul va continua să fie controlat de sex, mai degrabă decât să-și exercite controlul. Un fenomen complet necunoscut din cauza ignorării deliberate și a excluderii sale ca subiect al scrisului și al cercetării.

Avem de-a face aici cu o barieră din partea a ceea ce nu poate fi numit altfel decât superstiție și teamă medievală, exact aceeași barieră care a frânat științele naturale, câteva sute de ani, în sfera dogmei mai degrabă decât în cea a examinării și cercetării. Pe scurt, aceleași metode obiective care au fost aplicate în științele naturale ar trebui acum aplicate fenomenelor sexuale, astfel încât aceste manifestări să poată fi înțelese și controlate. Un doctor nu este criticat pentru descrierea manifestărilor și a

simptomelor unei boli, chiar dacă se-ntâmplă ca simptomele să fie dezgustătoare.

Cred că un scriitor are dreptul la aceeași libertate. De fapt, cred că a venit timpul ca linia de demarcație dintre literatură și știință, o linie de demarcație pur arbitrară, să fie ștearsă”. Acesta este sfârșitul citatului. Onorată instanță, am fost învățați demult – acesta este sentimentul exprimat de domnul Burroughs, pe care l-am adoptat în concluzia mea – de multă vreme, că artiștii și scriitorii au de adus contribuții la cunoașterea și edificarea civilizației, la fel de mari, poate, ca și acelea ale oamenilor de știință.

Dați-mi voie să citez încă o dată, foarte pe scurt de data asta, din fondatorul științei psihiatrice moderne, Sigmund Freud: „Scriitorii de imaginație sunt colegi valoroși și mărturia lor trebuie prețuită foarte mult, pentru că ei se nutresc din surse pe care noi nu le-am făcut încă accesibile pentru știință. Portretizarea vieții psihice a ființelor umane este, cu siguranță, sarcina dintâi a scriitorului de imaginație. El a fost întotdeauna precursorul științei, iar astfel și al psihologiei științifice”. Un punct de vedere foarte apropiat a fost exprimat de unul dintre pedagogii de frunte ai țării, John Dewey, citez: „Libertatea artistului în domeniul expunerii literare este o precondiție a producerii dezirabile a opiniei adecvate cu privire la chestiunile publice, tot atât de mult ca și libertatea în domeniul investigației sociale. Artiștii au fost întotdeauna adevărații aducători ai noutăților, căci nu evenimentul exterior, în sine, constituie noutatea, ci înflăcărarea, prin el, a emoției, percepției și aprecierii”. Onorată instanță, subscriu și cred că martorii pe care i-am ascultat astăzi, care au citit *Prinul dezgolit* și au depus mărturie în fața Curții, a noastră și a dumneavoastră, subscriu de asemenea; sunt convins că și Curtea Supremă a Statelor Unite va fi de acord, în situația în care va fi necesar; sper că și dumneavoastră sunteți de acord.

INTRODUCERE DEPOZIȚIE: MĂRTURIE CU PRIVIRE LA O BOALĂ

M-AM TREZIT DIN BOALĂ LA VÂRSTA DE 45 DE ANI, liniștit și cu mintea limpede, și într-o stare de sănătate rezonabilă, cu excepția ficatului slăbit și a unui aspect de carne de-mprumut, comun tuturor celor care supraviețuiesc Bolii... Cei mai mulți dintre supraviețuitori nu-și amintesc în detaliu delirul. Se pare că eu mi-am notat amănunțit impresiile din timpul bolii și al delirului. Nu-mi amintesc exact cum am scris aceste note, publicate acum sub titlul *Prinsul dezgolit*. Titlul mi-a fost sugerat de Jack Kerouac. Nu am înțeles ce vrea să spună până recent, după însănătoșire. Titlul înseamnă întocmai ceea ce spun cuvintele care îl compun: *NAKED LtmeH* - Prânzul DEZGOLIT - un moment înghețat, în care fiecare vede ce se află la capătul fiecărei furculițe.

Boala este dependența de droguri, iar eu am fost dependent vreme de cincisprezece ani. Când spun dependent, mă refer la *ajunk* - „marfa” sau „praful” (termen generic pentru opiu și/sau derivate, incluzând toate produsele sintetice, de la demerol la palfium). Am folosit marfa sub multe forme: morfină, heroină, dilaudid, eukodal, pantopon, diocodid, diosan, opiu, demerol, dolofină, palfium. Am fumat-o, înghițit-o, prizat-o, injectat-o în venă-piele-mușchi, introdus-o sub formă de supozitor. Acul nu e esențial. Indiferent dacă o prizezi, o înghiți sau ți-o bagi în cur, rezultatul e același: dependența. Când vorbesc despre dependența de droguri, nu mă refer la canabis, marijuana sau orice alt preparat din hașiș, mescalină, *Bannisteria Caapi*, LSD 6, Ciuperci Sacre sau alte droguri din grupul halucinogenelor... Nu există nicio dovadă că uzul vreunuia dintre halucinogene are ca rezultat dependența fizică. Acțiunea acestor droguri este, din punct de vedere fiziologic, opusul acțiunii drogurilor pe bază de opiu. S-a creat o confuzie regretabilă între cele două categorii de substanțe, din cauza zelului brigăzilor pentru narcotice din SUA și din alte părți.

În cei cincisprezece ani în care am fost dependent, am observat modul precis în care operează virusul în cauză. Piramida drogului, un nivel înghițindu-l pe cel de

sub el (nu e o întâmplare că barosanii drogului sunt totdeauna grași și că dependentul din stradă e totdeauna slab) și tot așa până la vârf, sau vârfuri, căci sunt multe piramide ale drogului, hrănite cu oameni din toată lumea, toate construite după principiile de bază ale monopolului:

1. Nu da niciodată nimic pe degeaba.

2. Nu da niciodată mai mult decât e nevoie (întotdeauna prinde-l pe client flămând și fă-l să aștepte).

3. Dacă poți, ia totdeauna totul înapoi.

Dealerul recuperează întotdeauna tot. Dependentul are nevoie de tot mai mult drog ca să-și păstreze o formă omenească... ca să astâmpere arătarea din ceafa1.

Drogul este matricea monopolului și a posedării. Dependentul stă și așteaptă, în timp ce picioarele purtate de marfa îl duc drept pe făgașul mărffii la recădere. Marfa este, din punct de vedere cantitativ, măsurabilă cu acuratețe. Cu dt folosești mai multă marfă, cu atât ai mai puțină, și cu cât ai mai multă, cu

- 1 În original: *The Monkey* - lit „maimuța” - termen care desemnează dependența de drog, în expresia „to have a monkey on one's back” - „a duce o maimuță în spate”; „maimuța” este o personificare a nevoii de drog resimțite de toxicoman (». tr).

atât folosești mai multă. Toate drogurile halucinogene sunt considerate sacre de către cei care le folosesc - există culte pentru Peyote și culte ale Bannisteriei, culte ale Hașișului și culte ale Ciupercilor - „Ciupercile Sacre din Mexic te fac să-L vezi pe Dumnezeu” - dar nimeni n-a sugerat vreodată că marfa ar fi sfântă. Nu există culte ale opiului. Opiul este profan și cantitativ ca banii. Am auzit că ar fi existat odată în India un derivat de opiu benefic, care nu cauza dependență. Se numea *soma* și era reprezentat ca un frumos val albăstrui. Dacă *soma* a existat vreodată, dealerul a fost acolo ca s-o-mbutelieze, s-o monopolizeze și s-o vândă, și a transformat-o în marfa noastră dintotdeauna.

Praful este produsul ideal... marfa supremă. Nu e nevoie de vorbărie comercială sau de târguieli. Clientul se

va târî prin canale și se va milogi ca să o cumpere... Negustorul de drog nu-și vinde marfa consumatorului - îl vinde mărfii pe consumator. îl degradează și-l simplifică pe client. Își plătește oamenii cu praf.

Praful produce o formulă fundamentală a virusului „răului”: *Algebra Nevoii*. Chipul „răului” este totdeauna chipul nevoii totale. Un narcoman este un om care are o nevoie totală de drog. Dincolo de o anumită frecvență, nevoia nu cunoaște absolut nicio limită și niciun control. În termenii nevoii totale: „*Tu n-ai face-așa?*”. Ba da. Ai minți, ai înșela, ți-ai turna prietenii, ai fura, ai face orice ca să-ți satisfaci nevoia totală. Pentru că te-ai afla într-o stare de rău total, de posedare totală, și nu ai fi în situația în care să poți alege să faci altfel. Narcomanii sunt oameni bolnavi, care nu pot acționa altfel decât o fac. Un cune turbat nu poate alege, nu poate decât să muște. O atitudine fățarnică nu slujește la nimic, dacă nu e cumva tocmai în slujba menținerii în stare activă a virusului drogului. Drogul e o mare industrie. Îmi amintesc ce-mi spunea un american care lucra pentru Comisia Aftosa în Mexic:

— Qt va mai dura epidemia? - l-am întrebat.

— Atât dt putem s-o-ntreținem... Da... și poate că aftoza va izbucni în America de Sud... - mi-a răspuns visător.

Dacă vrei să modifichi sau să distrugi o piramidă de numere în serie, modifichi sau scoți numărul de la bază. Dacă vrem să distrugem piramida drogului, trebuie să începem de la baza ei: *Dependentul de pe Stradă*, și să-ncetăm să umblăm, donquijotesec, după așa-ziiși „barosani”, care pot fi, toți, înlocuiți instantaneu. *Dependentul de pe stradă care are nevoie de drog ca să trăiască este factorul de neînlocuit în ecuația drogului*. Când nu vor mai exista dependenți care să cumpere marfa, nu va mai exista trafic. Atâta timp dt nevoia de drog există, cineva îi va veni în întâmpinare.

Dependenții pot fi vindecați sau puși în carantină - adică să li se permită o rație de morfină, sub o

supraveghere minimală, precum în cazul purtătorilor de tifos. Când acest lucru va fi făcut, piramidele drogului din toată lumea se vor prăbuși. Din dte știu, Anglia e singura țară care aplică această metodă în problema drogului. În Marea Britanie există în jur de cină sute de dependenți în carantină. Pentru următoarea generație, când dependenții în carantină vor fi pierit și se vor fi descoperit analgezice acționând după principii diferite de cele ale prafului, virusul drogului va fi precum variola, un capitol închis - o curiozitate medicală.

Vaccinul care poate face ca virusul drogului să devină istorie există. Este tratamentul cu apomorfina descoperit de un medic englez, al cărui nume nu-l pot dezvălui, până când îmi va acorda permisiunea să o fac și să citez din cartea sa, care acoperă treizeci de ani de tratare cu apomorfina a dependenților și a alcoolicilor. Compusul numit apomorfina se obține prin fierberea unui amestec de morfină cu add clorhidric. A fost descoperit cu mult înainte de a fi folosit în tratatarea dependenților. Multă vreme, singura utilizare a apomorfind, care nu are proprietăți narcotice sau analgezice, a fost aceea de emetic, pentru a provoca voma în cazuri de intoxicație. Substanța acționează asupra centrului vomitiv din creierul posterior.

Am dat peste acest vaccin când mă afluam la capăt pe drumul drogului. Locuiam într-o cameră din Cartierul Băștinașilor din Tanger. Nu făcusem baie de un an, nu-mi mai schimbasem hainele, și nici nu mi le mai scoteam, cu excepția momentului în care, din oră-n oră, înfingeam un ac în carnea cenușie, lemnoasă a dependenței în faza terminală. Nu făcusem niciodată curat în cameră și nu. ștergeam praful. Cutii goale de becuri și gunoi de tot felul se adunaseră în grămezi până-n tavan. Lumina și apa fuseseră oprite de mult pentru neplată. Nu făceam absolut nimic. Puteam să-mi privesc vârful pantofului opt ore-n șir. Nu mă urneam decât când clepsidra drogului își termina scurgerea. Dacă vreun prieten venea în vizită - ceea ce se întâmpla rar, căci cine sau ce rămăsese de vizitat - stăteam, fără să-mi pese că intra cineva în câmpul meu

vizual - un ecran cenușiu tot mai șters și mai gol - și fără să-mi pese când ieșea. Dacă ar fi murit în clipa aceea, aș fi stat și mi-aș fi privit vârful pantofului, așteptând să-i scotocesc prin buzunare. Tu n-ai face-așa? Pentru că nu aveam niciodată destul drog - nimeni nu are. Două grame de morfină pe zi și tot nu era destul. Și așteptări prelungite în fața farmadd. Întârzierea e o regulă în acest comerț. Legătura nu e niciodată punctuală. Nu e o întâmplare. Nu există întâmplare în lumea mării. Dependental e învățat, iarăși și iarăși, ce se-ntâmplă dacă nu-și face rost de rația de drog. Fă rost de bani, sau altfel... Și, la un moment dat, nevoia mea a început să crească în salturi. Trei, spre patru grame pe zi. Și tot nu erau de-ajuns. Și nu aveam cu ce plăti.

Stăteam cu ultimul cec în mână, și mi-am dat seama că e ultimul. Am luat următorul avion spre Londra.

Doctorul mi-a explicat că apomorfina acționează asupra creierului posterior, reglând metabolismul și normalizând circulația sângelui, în așa fel încât sistemul enzimatic al dependenței e distrus într-un interval de patru-cinci zile. O dată reglat creierul posterior, tratamentul cu apomorfina poate fi întrerupt și reluat doar în caz de recădere. (Nimeni nu folosește apomorfina ca să „se simtă bine”. Nu s-a înregistrat niciun caz de dependență de apomorfina?) Am fost de acord să urmez tratamentul și m-am internat într-o clinică. În primele 24 de ore am fost literalmente căpiat și paranoic, așa cum sunt mulți dependenți când sunt privați, brusc, de drog. Delirul a dispărut după 24 de ore de tratament intensiv cu apomorfina. Doctorul mi-a arătat fișa. Mi se administraseră cantități infime de morfină, care nu ar fi putut să explice absența unor simptome mai severe ale privării, precum crampele la picioare și la burtă, febra și simptomul meu specific, Arsura Rece, o senzație de erupție frecată cu o soluție mentolată, pe tot corpul. Fiecare dependent are propriul simptom specific, care înfrânge orice control. Lipsea un factor din ecuația privării - și acest factor nu putea fi decât apomorfina.

Am văzut tratamentul cu apomorfina făcându-și efectul. Opt zile mai târziu, am părăsit clinica mândind și dormind normal. Am stat departe de drog doi ani de zile – un record în ultimii 12 ani. Am avut o recădere vreme de câteva luni, din cauza durerii și a bolii. O altă cură cu apomorfina m-a ajutat să scap de drog până azi, când scriu aceste rânduri.

Cura cu apomorfina e diferită calitativ de alte metode de tratament. Le-am încercat pe toate. Renunțare bruscă, renunțare treptată, cortizon, antihis-taminice, tranchilizante, cure de somn, tolserol, reserpină. Niciuna dintre ele nu a rezistat dincolo de prima ocazie a recăderii. Pot să spun cu toată convingerea că nu am fost niciodată vindecat *din punct de vedere metabolic* înainte de cura cu apomorfina. Statisticile de la Spitalul pentru Toxicomani din Lexington, care indică un procentaj covârșitor de recădere, i-au făcut pe mulți doctori să spună că dependența nu e vindecabilă. Cd de la Lexington folosesc un tratament „reductiv” cu metadonă și, din dte știu, n-au încercat niciodată apomorfina. În fapt, această metodă de tratament a fost în mare parte ignorată. Nu s-a făcut niciun studiu despre utilizarea unor derivate ale apomorfind sau a unor produse de sinteză. Nu încape îndoială că se pot crea substanțe de 50 de ori mai puternice decât apomorfina și că efectul secundar vomitiv poate fi eliminat.

Apomorfina este un reglator psihic și metabolic a cărui administrare poate fi întreruptă după ce și-a îndeplinit scopul. Lumea e inundată de tranchilizante și energizante, dar acestui reglator nu i s-a dat atenție. Niciuna dintre marile companii farmaceutice nu a făcut vreun studiu. Sunt sigur că investigația despre varietățile apomorfind și posibilitatea sintetizării ei va însemna depășirea und noi frontiere medicale, cu o dimensiune care ar putea depăși cu mult problema dependență.

Vaccinului contra variolei i s-a opus un grup gălăgios de țicniți și de militanți antivaccin. E neîndoielnic că un urlet de protest se va auzi dinspre indivizi interesați sau

rătăciți când le va fi smuls virusul drogului. Drogul e o mare afacere; există tot timpul manete și operatori. Ei nu trebuie lăsați să se amestece în activitatea esențială a tratamentului prin inoculare și a carantinei. *Virusul drogului este problema de sănătate publică numărul unu din lumea de am.*

Întrucât *Prinsul dezgolit* abordează această problemă de sănătate, este inevitabil brutal, obscen și dezgustător. Boala are adesea trăsături respingătoare, neindicate stomacurilor sensibile.

Anumite pasaje din carte, care au fost considerate pornografice, au fost scrise ca un pamflet împotriva Pedepsei Capitale, în felul *Smeritei Jalbe* a lui Jonathan Swift. Aceste pasaje își propun să prezinte pedeapsa capitală așa cum este: un anacronism dezgustător, barbar și obscen. Ca întotdeauna, prânzul e dezgolit. Dacă țările civilizate vor să se-ntoarcă la Ritualurile de Spânzurare ale Druizilor din Pădurea Sacră sau să bea sânge ca aztecii și să-și hrănească zeii cu sânge și sacrificii umane, atunci să vadă ce mănâncă și ce beau cu-adevărat. Să vadă ce e la capătul acelei linguri lungi din hârtie de ziar.

Scriind, aproape că am încheiat o continuare la *Prinsul dezgolit*. O extensie matematică a Algebrei Nevoii, dincolo de virusul drogului. Fiindcă există multe forme de dependență, care, în opinia mea, se supun aceluiași legi fundamentale. Cu spusele lui Heisenberg: „Se poate ca acesta să nu fie cel mai bun dintre toate universurile posibile, dar s-ar putea vădi unul dintre cele mai simple”. Dacă omul ar vedea.

Post Scriptum... Tu n-ai face-așa?

ȘI VORBIND *PERSONAL*, iar dacă vorbește cineva altcumva, am putea prea bine să ne uităm după Tăticul său Protoplasmatic sau Celula sa Mamă... *Nu mai vreau să aud niciun fel de vorbărie și de combinații obosite ale toxicomaniei...* Același lucru spus de un milion de ori și mai mult și fără niciun rost pentru că *NIMIC nu se întâmplă niciodată în lumea drogului.*

Singura scuză pentru această cale obosită a morții e

simptomul LIPSEI când circuitul drogului e întrerupt pentru neplată, iar pielea intoxicată moare din lipsă de drog și supradoză de pauză, și Scoarța cea Bătrână a uitat de oase și țepe croindu-și drum sub acoperământul drogului cum face orice piele ca să-și scape... O stare de vulnerabilitate totală se instalează precipitat când Dependental-Care-Se-Lasă nu are de ales decât să vadă, să asculte și să miroasă... Grijă mare la mașini...

E vădit că drogul e Ocolul-lumii-mpingând-cu-nasul-obilă-de-opiu. Numai și numai pentru scarabei

— Treabă de boschetari luați și mâncați. Și ca atare de-ndepărtat. Sătul s-o tot vād primprejur.

Drogații se plâng mereu de *Răceală*, cum îi zic ei, ridicându-și gulerele de la sacourile negre și strângându-și în palme gâturile oflitate... pură vrăjeală de drogat. Un toxicoman nu-și dorește să se-ncălzească

— Vrea doar Răcoare - mai multă Răcoare - RECE. Dar își dorește Recele așa cum își dorește Marfa - NU ÎN AFARĂ, unde nu-l ajută cu nimic, ci ÎNĂUNTRU, în așa fel încât să aibă coloana vertebrală ca un cric hidraulic congelat... cu metabolismul apropiindu-se de ZERO Absolut. Dependenții în fază TERMINALA stau adesea două luni fără nicio tnișcare-n mațe și intestinele li se lipesc - Tu n-ai face-așa? - făcând necesară intervenția unui desfundător sau a unui echivalent chirurgical... Așa arată viața în Vechea Casă de Gheață. De ce să te-agiți și să pierzi TIMP?

E loc pentru încă unul, Domnule.

Unele entități o pun termodinamic. Au inventat termodinamica... Tu n-ai face așa?

Unii dintre noi o Punem Altfel, și-asta e ceva la vedere, așa cum îmi place să vād ce mănânc și vize versa, mutatis mutandis, după cum devine cazul. *Salonul de Prin % Dezgolit al lui Bi/I...* Intrați cu încredere... Recomandat pentru tineri și bătrâni, oameni și lighioane. Nimic nu se compară cu un strop de ulei de șarpe ca să-ți ungi roțițele și să-ți dai drumul pe fund la vale. Cu cine ești? Hidraulic FreeG Fro-Zen? Sau vrei s-arunci o privire cu Preacinstitul

Bill?

Deci, asta e Problema de Sănătate Mondială despre care vorbeam mai sus în Articol. Calea care ni se deschide înainte, Prietenii MEI. Aud cumva murmure despre un brici personal și nu știu ce artist de alba-neagra cocălar – cunoscut drept inventatorul țepușei? Tu n-ai face așa? Briciul aparține cuiva pe nume Ockham, care n-a fost un colecționar de cicatrice. Ludwig Wittgenstein, *Tractatus Logico-Philosophicus*. „Dacă o propoziție este NE-NECESARA, atunci ea este FĂRĂ SENS și se apropie de SENSUL ZERO”.

„Și ce e mai NE-NECESAR decât drogul, Dacă Nu ai Nevoie de el?”

Răspuns: „Consumatorii de droguri, dacă nu ești CONSUMATOR”.

Vă spun eu, băieți, am asistat la niște discuții obosite, dar niciun GRUP OCUPAȚIONAL nu apropie nici pe departe de bătrâna ÎNCETINII termodinamică a drogului. Sigur, de-acord, pe dependentul nostru de heroină nu prea l-auzi zicând ceva. Dar „Fumătorul” de Opiu e mai activ, dispunând încă de cortul său și de o Lampă... și poate 7 – 9 – 10 înșirați înăuntru precum reptilele în hibernare mențin temperatura la Nivelul Conversațional: Ce decăzuți sunt ceilalți drogați, „în vreme ce Noi – NOI avem cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și lampa asta și cortul ăsta și cald și plăcut aicea-năuntru și cald și plăcut și AICI ÎNĂUNTRU și plăcut și AFARĂ E FRIG... E FRIG AFARĂ unde halitorii de rahat și injectații n-or s-o mai ducă nici doi ani, șase luni de-abia și-o bulesc ca niște drojdieri ce sunt... pe când NOI STĂM AICI și nu creștem niciodată DOZA... niciodată – niciodată nu creștem doza niciodată decât ÎN SEARA ASTA, OCAZIE SPECIALĂ, cu toți înghițitorii de rahat și injectații afară în frig... Noi nu o-nghițim niciodată niciodată niciodată absolut niciodată n-o-nghițim... Mă scuzați o clipă, mă duc până la Izvorul Picăturilor Vietii pe care. le poartă toți în buzunare și al bilelor de opiu împinse-n cur într-un deget de cauciuc, împreună cu Bijuteriile de Familie și tot rahatul.

Loc pentru încă unul înăuntru, Domnule.

Care va să zică, în momentu-n care discul se-nvâрте în anul lumină un miliard și nicicând banda nu va să se schimbe noi ne-toxicomanii acționăm hotărât și omenirea se desparte de băieții cu Marfa.

Singura cale să te aperi de această groaznică amenințare e să vii ÎNCOACE și să te muți la Caribda... Tratat cum se cuvine, dulciuri și țigări la băiatu'...

Am petrecut cincisprezece ani în acest cort. Intrat și ieșit, intrat și ieșit, intrat și IESIT AFARĂ. AFARĂ și GATA. Așa că ascultați la Bătrânul Unchiaș Bill Burroughs, care a inventat Calculatorul-Reglator Burroughs pe principiul Cricului Hidraulic, indiferent cum îl smuciți, rezultatul va fi totdeauna același pentru aceleași coordonate... mi-am făcut ucenicia de timpuriu... tu nu...?

Copii ai Opiului din toate țările, uniți-vă. Nu avem de pierdut decât DEALERII. ȘI EI NU sunt NECESARI.

Priviți, PRIVIȚI de-a lungul căii drogului înainte să porniți într-acolo și să nimeriți greșit TOVARĂȘII...

Un sfat pentru cei care știu ei mai bine.

William S. Burroughs

REVENIRE ASUPRA UNEI DEPOZIȚII

CÂND SPUN CĂ NU-MI AMINTESC cum am scris *Prinsul dezgolit* este desigur o exagerare, și trebuie avut în vedere că există diverse zone ale memoriei. Drogul este un analgezic și elimină deopotrivă durerea și plăcerea implicite în starea de conștientă. În vreme ce memoria factuală a unui dependent poate fi precisă și cuprinzătoare, memoria sa emoțională poate fi săracă, iar în cazurile de dependență accentuată poate să tindă spre zero afectiv.

Când spun că „virusul drogului e problema de sănătate publică numărul unu astăzi în lume” nu mă refer strict la efectele nocive concrete ale opiului și ale derivatelor asupra sănătății indivizilor (care în cazul unei dozări controlate pot fi minime), ci și la isteria pe care consumul de droguri o stârnește adesea în populațiile care sunt pregătite pentru o reacție isterică de către media și

de către responsabili în problema narcoticelor.

Problema drogului, în forma ei actuală, a început în SUA cu Legea Narcoticelor a lui Harris din 1914. Isteria împotriva drogurilor este acum extinsă la nivel mondial și reprezintă peste tot o amenințare de moarte la adresa libertăților personale și a procedurilor de protecție legală a individului.

William S. Burroughs octombrie 1991

PRÂNZUL DEZGOLIT

SIMT GARDA PE-APROAPE, îi simt dând ture prin preajmă, pregătindu-și intrarea în scenă, instalându-și ciripitorii, salivând la vederea linguriței și a pipetei pe care le-am aruncat în stația din Washington Square în clipa-n care am încălecat un turnichet, am forjat două rânduri de trepte de oțel și am prins expresul de centru... Tânăr, arătos, tuns periută, stil Ivy League¹, gen Director de Publicitate poponar, îmi ține ușa deschisă. E clar că sunt ideea lui de personaj. Cunoști genul - prietenos cu barmanii și șoferii de taxi, știe să discute despre croșeele de dreapta și despre ultimul meci câștigat de Dodgers, îi 2 ice ospătarului de la snackul Nedick pe numele mic... Un papagal.

Și pe dată un sticlete de la Stupefiant, într-un treni alb, aterizează pe peron (închipuie-ți, să filezi îmbrăcat într-un treni alb! - cred că încerca să treacă drept homo). Îl și aud cum mi-ar spune, cu sculele mele în mâna stângă și cu dreapta pe pocnitoare: „Amice, am impresia că ți-a căzut ceva”.

Dar metroul o ia din loc.

„Salutare, gabore” îi strig, dându-i eminentului pederast un fior de cinema de bulevard. Îl privesc în

1 Grup format din opt universități americane (Brown, Columbia, Corneli, Dartmouth College, Harvard, Princeton, University of Pennsylvania și Yale) cu un prestigiu egal, în SUA, cu cel al universităților Oxford și Cambridge în Marea Britanie (». tr).

ochi, îi observ dinții albi, bronzul de Florida, costumul din alpaca de 200 de dolari, cămașa Brook

Brothers cu buton la guler, ținând *The News* ca decor: „Citesc numa' caricatura și benzile desenate”.

Un țăranoi vrea să țină pasul cu vremurile. Vorbește despre „buruiiană”, o și fumează când și când, poartă ceva la el ca să aibă ce oferi șmecherilor pe fază.

— Mulțam, nepoate, îi zic, văd că ești dintr-ai noștri

Fața i se luminează ca un biliard electric, cu un efect roz câmpit

— M-a plantat nemernicul. (Precizare: „a planta” se spune în argoul englez al hoților la „a informa poliția”, „a denunța”, „a turna”.)

Mă lipesc de el și-mi las degetele murdare de narcoman pe mânecile lui de alpaca:

— Noi doi suntem frați de sânge din același ac spurcat de seringă. Pot să-ți spun cu-ncredere că i se cuvine un praf de copt¹. (Precizare: e vorba despre o capsulă de praf otrăvitor vândută unui dependent în scopul lichidării. Adesea oferită informatorilor. De obicei e vorba de stricnina, care are același gust și arată la fel ca heroina.)

— Ai văzut vreodată cum lucrează praful de copt, nepoate? Eu l-am văzut pe Șchiopu pățind-o la Philadelphia. I-am dotat camera cu o oglindă mascată, tip bordel, și cine voia să vadă trebea să mareze zece bătrâne. N-a apucat să-și scoată acul din mână. Dacă doza e corectă, nimeni n-apucă. Așa îi găsesc, cu siringa plină de sânge coagulat atârând dintr-o mână albastră. Privirea Șchiopului când l-a atins – puștiule, un deliciu...

1 în original: *bot zbot* (în argou are și sensul de „scaun decide”) («*tr*).

...Mi-amintesc când umblam cu Justițiarul, făcea pe gaborul, cel mai bun extorcător pe ramură. Eram la Chicago, îi lucram pe poponarii din Lincoln Park. Și-ntr-o seară vine Justițiarul la lucru în cizme de cow-boy și o vestă neagră cu o insignă de șerif din plastic pe ea și un lasou peste umăr.

Deci zice eu: „Ce-i cu tine? Deja dus?”

La care mă privește și-mi zice, ca-n filmele cu vestul

sălbatic: „Armează, străine” și scoate un pușcoci vechi, ruginit cu șase gloanțe și eu o tai prin parc cu gloanțele suierând pe lângă mine. Și bulește trei poponari înainte ca garda să-l lege. Vreau să zic că Justițiarul și-a meritat porecla...

— Ai băgat vreodată de seamă câte expresii au preluat pungașii de la poponari? Ca „a valsa” - a-i semnala celuilalt că ești din aceeași stofă...

Și „Fă-l!”

Și Micul Paregoric, care „— 1 face pe fazan cu cântarul”.

Și Zelosu, care o „unge sub coajă”.

Și Încălțătorul (și-a câștigat porecla extorcându-i pe fetiști în magazinele de pantofi), care spune: „Frige-l pe fazan cu balsam și o să strige bis, bis”. Iar când ochește un fazan, începe să respire greu. Fața îi transpiră și buzele i se fac purpurii ca de eschimos în călduri. Apoi încet, încet se apropie de el, îl apucă de parcă l-ar dibui pe-ntunerice, îl palpează cu degete de ectoplasmă putredă...

Și Țărână arată ca un băiețel nevinovat, i se citește pe față ca scris cu neon. Zici c-a picat de pe o copertă de magazin ilustrat cu un fitofag în mână, conservat cum e în drog. Cei lucrați de el nu fac niciodată gălăgie, totuși garda umblă să-l grebleze. Într-o zi Albăstruiul calcă alături, și finalul ar face să verse și un lucrător de pe salvare. În cele din urmă Țărână cedează nervos și începe să alerge printre chioșcuri goale și prin stațiile de metrou, urlând „Vino-napoi, frățioare!! Vino-napoi!!”, urmându-și drăguțul drept în East River, printre prezervative și coji de portocală, într-un mozaic plutitor de ziare, coborând în mîlul negru, tăcut, cu prădători armați în carcase de beton și pistoale aplatizate ca să se-n-funde nasul curios pe care și l-ar putea strecura obsedații de meserie ai balisticii.

Și pederastul își zice: „Ce personaj! Să vezi când o să le povestesc băieților din Clark!”. E un colecționar de personaje, i s-ar tăia răsufarea și la bălci, în fața unei foci inteligente. Așa că îl ușurez de o hârtie de 10 și ne dăm întâlnire ca să-i vând niște „buruiană”, cum zice el,

gândindu-mă „O să-ți dau iarba pisicii, fraiere” (iarba pisicii, zisă și cătușnică, miroase ca marijuana când arde. Adesea furnizată neatenților sau necunoscătorilor.)

— Acum, îi zic, bătându-mă pe antebraț, mă cheamă datoria. Cum i-a spus un judecător altuia: „Fii drept și, dacă nu poți fi drept, fii arbitrar”.

Intru într-o autoservire și dau peste Bill Gains îndesat într-un palton de-mprumut, cu un aer de bancher de la 1910 lovit de pară, și Bart Bătrânul, șters și ponosit, muindu-și o felie de cozonac cu degetele lui murdare, lucind pe deasupra mizeriei.

Am avut câțiva clienți la periferie de care Bill s-a ocupat, iar Bart cunoștea niște ruine de pe vremea opiului: paznici spectrali, de culoarea cenușii, îngrijitori fantomă măturând pe coridoare prăfuite cu mâini greoaie de bătrân, tușind și scuipând în zorii intoxicați, tănuitori astmatici pensionați, retrași în aziluri pentru artiștii de bulevard, Rose Pantopon, bătrâna madamă din Peoria, chelneri chinezi stoici pe care nu-i vezi nicicând suferinzi.

M-am învățat odată cu el prin zonă, la mișto. Știi cum le dispare bătrânilor orice jenă la mâncat, de-ți vine să verși când îi vezi? La fel și trăgătorii bătrâni când e vorba de doză. La vederea drogului, încep să scheaune și să bolborosească. Saliva le șiroiește de pe bărbie, burta le ghiorțăie și mațele le scrâșnesc în peristaltis, în timp ce-și prepară zeama albă, cu ce le-a rămas întreg din piele dizolvându-se, de te-ai aștepta ca protoplasma să țâșnească în orice clipă, învelind marfa. Realmente te scârbește să asisti.

„Și cândva băieții-mi vor arăta la fel”, m-am gândit eu filosof. „Nu e dată naibii viața?”

Înapoi deci spre centru, ocolind prin stația Sheridan Square în eventualitatea că sticlele pândește dintr-o ladă pentru măhuri.

Cum ziceam, nu putea să țină. Știam că dau ture parlamentând și practicând magia lor de gabori înveninați, făcând figurine cu mine la sediul central din Leavenworth. „N-are rost să mai înfigi ace în asta, Mike”.

Am auzit că așa l-au avut pe Chapin, cu o figurină. Un copoi bătrân și eunuc a petrecut zi și noapte, luni de zile, în subsolul secției, nefăcând altceva decât să spânzure o păpușă care-l reprezenta. Și când Chapin a atârnat la propriu în Connecticut, l-au găsit pe hodorog cu gâtul frânt.

„A căzut pe scări”, au zis. Cunoști vechile texte ale sticleților.

Drogul e înconjurat de magie și tabuuri, farmece și taksmane. Am reușit să-mi găsesc legătura din México prin radar. „Nu pe-aici, următoarea, la dreapta... acum stânga. Acum iar la dreapta” și iată-l, ° față de babă știrbă și ochi duși.

Știu un furnizor care umblă fredonând o melodie și oricine-i trece prin preajmă o preia. E atât de cenușiu, spectral și anonim, că trece neobservat și fiecare crede cântecelul izvorât din propria minte. Astfel, clienții îl dibuiesc pe firul unui *Smiks*, *Saul* în *in the Mood for love*, sau *They Say We're Too Young to Go Steady*, sau care se ntâmplă să fie refrenul zilei. Câteodată vezi vreo cincizeci de drogați zdrențăroși și scheunând în dureri, înșiruiți după un puști cu o muzicuță, și iată-l, Tipul – pe un scaun de paie aruncând pâine la lebede, sau ca travestit plimbându-și ogarul afghan în josul Străzii 50, ca drojdier bătrân fădind pipi pe un stâlp, ca student evreu radical împărțind foi volante în Washington Square, ca pădurar, ca lucrător la deparazitare, ca Director de Publicitate poponar, în barul Nedick, chemându-l pe ospătar pe numele mic Rețeaua mondială a drogaților, aliniați pe un portativ de sloboz rânced, legându-și brațul în garsoniere mobilate, tremurând în diminețile intoxicate. (Bătrâni springari trag fumul negru în debaraua unei curățătorii chinezești și Mica Tristă moare de la o supradoză de pauză sau după o cură la rece¹, care taie respirația definitiv.) În Yemen, Paris, New Orleans, México și Istanbul – tremurând în ritmul ciocanelor pneumatice și excavatoarelor, imprecății de toxicomani zbierate, neauzite de vreunul dintre noi, și Tipul aplecându-se dintr-un

compresor în trecere, iar eu zbatându-mă într-un hârdău cu gudron. (Precizare: Istanbulul este demolat și reconstruit, mai cu seamă cartierele prăpădite ale drogaților. Istanbul are mai mulți dependenți de heroină decât New York City.) Viii și morții, sevrați sau injectați, căzuți, scăpați sau recăzuți, praful așteaptă pe calea cea dreaptă și Legătura mănânc

1 *Cold turkey* - denumirea argotică pentru un preterapeutic în dezintoxicare, constând în întreruperea bruscă administrării drogului, în locul Hmwniăfii treptate a dozelor («. tr).

orez chinezesc pe Strada Dolores, México D.F.1, muindu-și pișcotul în automat, gonind prin Exchange Place cu o ceată cârâitoare de Țipi pe urme (Precizare: Țipi li se spune în argoul din New Orleans sticleților de la narcotice).

Chinezul bătrân ia apă din râu cu o cutie ruginită de conservă, spală o bucată de zgaiba neagră, tare ca antracitul. (Precizare: Zgaiba neagră este zgura rămasă după fumarea opiumului.)

Va să zică potera-mi deține lingura și pipeta, și știu că m-au reperat dirijați de ciripitorul orb cunoscut drept Willy Discul. Willy are gura rotundă ca un disc, mărginită de fire de păr negru, sensibil, erectil. A orbit de la o injecție în pupilă, nasul și palatul i-a roase până la os de la tras Praf, corpul e o masă de țesut cicatrizat tare și uscat ca lemnul. Cu așa o gură mai poate doar să molfăie rahatul alb, din când în când legănându-se pe o lungă conductă de ectoplasmă, adulmecând frecvența tăcută a Mărfii. Îmi ia urma prin tot orașul, în camere din care deja m-am mutat, și potera întră peste niște însurăței din Sioux Falls.

„Gata, Lee! Ieși de după suspensorul ălaște cunoaștem”, și îi smulg omului mădularul.

Acum Willy a mirosit ceva și i se tot aude, undeva în beznă (funcționează numai noaptea) scheunarul, simți nesațul înspăimântător al acelei guri oarbe, avide. Când descind pentru scotoceală, Willy își iese complet din țâțâni și scobește cu gura o gaură de-a dreptul prin ușă. Dacă

gaborii n-ar fi acolo să-l stăvilească prin uz de bulan, ar suge toată seva din fiecare drogat pe care l-a dibuit.

Știam, și toată lumea știa că l-au lansat pe Disc pe urmele mele. Și dacă puștanul pe care-l servesc se-ntâmplă să depună mărturie: „Mă pune să fac to

1 Distrito Federal («tr).

felu' de acte porcoase pentru marfa", pot să-mi iau adio de la zona aia. Așa că ne-aprovizionăm cu Praf, cumpărăm un Studebaker de ocazie și-o luăm spre Vest

Justițiarul a dat-o pe varianta accesului de schizofrenie:

— Stăteam lângă mine însumi, încercând să opresc acele atârănări în ștreang cu degete de stafie... Sunt o stafie, dorindu-și ceea ce își dorește orice stafie - un trup - după Vremea îndelungată în deplasare pe cărările spațiului unde nicio viață nu e decât incoloră, fără de miros de moarte... Și nimeni n-o poate respira și adulmeca prin încolăcirile roz ale zgârciurilor dantelate cu muci de cristal, gratii de căcat degerat minut cu minut și filtre negre de carne-ale sângelui.

Stătea-n picioare în penumbra alungită în sala de judecată, cu fața frământată ca o bucată de film sfâșiată de pofte și foamete a organelor larvare palpitând în surogatul ectoplasmatic al cărnii în lipsă (zece zile pe uscat în momentul primei înfățișări), carne care pălește la prima adiere tăcută a prafului

Am asistat la așa ceva. Cinci kile pierdute în zece minute, stând în picioare ținându-și cu o mână pantalonii, seringă în cealaltă, carnea dizgrațiată mistuindu-i-se într-un halou gălbui și rece, în acea cameră de hotel din New York... cutii de bomboane vraște pe noptieră, mucuri de țigară prăvălindu-se din trei scrumiere, mozaic al nopților de nesomn și o bruscă nevoie de hrană a toxicomanului încercând lecuirea, tămăduindu-și carnea sfrijită...

Justițiarul e judecat de o Curte Federală pentru delict de linșare și o cotește într-o Casă Federală de Nebuni special concepută pentru ținut la păstrare stafiele: impact prozaic, precis al obiectelor... spălător... ușă... closet...

gratii... iată-le... asta a fost... toate legăturile-ntrerupte... mai departe nimic... Drum înfundat... Și fundătura pe toate chipurile...

Schimbările fizice au fost încete la început, apoi au luat avânt, explodând în urdori negre, afundându-se în țesuturile lui vlăguite, îndepărtând aspectul omenesc... În întunecimea completă a lăcașului său, gură și ochi sunt un singur organ plonjând ca să prindă cu dinți transparenți... dar toate organele sunt nestatornice, fie că e vorba de funcție sau de poziție... organele sexului încolțesc orișunde... recturi se deschid, excretă și se închid... întregul organism își schimbă culoarea și consistența, reacționând în fracțiuni de secundă...

Țărână e o problemă pentru populație când îi vin, cum zice el, „atacurile”. Țeapă Plată începe o dată să verse peste el și se iscă un tămbălău de nu-l mai potolește nimeni. La ieșirea din Philadelphia coboară și se repede să prăduiască un radar, garda se uită o dată la fața lui și ne leagă pe toți.

Șapte și două de ore și cinci drogați flămânziți cu noi în celulă. Cum nu eram amator să-mi dau în vileag tainița în fața amărăștenilor înfometați, a fost nevoie de multă mișcălație și-am ieșit la înaintare din greu ca să ne instalăm în celule separate.

Narcomanii grijulii, numiți veverițe, își pitesc proviziile pentru cazul că pică-n laț. De câte ori mă-nțep, las să cadă câteva picături în buzunarul de la vestă, căptușeala dă pe dinafară de marfă. Aveam o pipetă de plastic în pantof și un ac de siguranță prins la brâu în curea. Știi cum e redat protocolul cu acul și pipeta: „Apucă cu o mișcare precipitată acul de siguranță acoperit de un amestec de rugină și sânge închegat și-și scobi în carne un orificiu amplu, asemenea unei guri obscene, purulente, în așteptarea teribilei reuniri cu pipeta, care nu întârzie să dispară în cavitatea purpurie a rănii. Și în foamea sa groaznică, disperată (de lăcustă lihnită pe un câmp pârjolit), își sparse pipeta în străfundurile coapsei devastate - arătând mai curând ca o planșă cu eroziunea

solurilor. Dar ce contează? Nu se deranjează măcar să scoată, să dea la o parte cioburile, uitându-se la mușchiul însângerat cu privirea rece, inexpresivă a unui măcelar. Ce contează pentru ea bomba atomică, ploșnițele din saltea, rata îmbolnăvirilor de cancer, Banca Amiciția așteptând să-i preia carnea insolubilă... Vise plăcute, Rose Pantopone”.

Cum e în realitate – se prinde-ntre degete o bucată de carne de pe picior și, cu o mișcare hotărâtă, se străpunge cu un ac. Apoi potrivești pipeta *deasupra*, nu înăuntrul găurii și pompezi soluția încet, cu grijă să nu se împrăștie pe-alături... Când i-am strâns coapsa lui Țărână, carnea s-a deformat și cuta a rămas acolo, țeapănă ca de ceară, și, încet, o picătură de puroi s-a prelins din gaură. Și n-am mai atins vreodată vreun corp viu la fel de rece ca al lui Țărână atunci în Philadelphia...

M-am hotărât să scap de el chiar dacă asta-nseamnă o petrecere de petrecanie. (Este un obicei țărănesc din Anglia, destinat eliminării bătrânilor invalizi, țintuiți la pat. Familia afectată dă o „petrecanie”, la care oaspeții așază o stivă de saltele peste povara bătrână, se urcă în vârful ei și beau până se fac mângă.) Țărână e o piedică pentru ramură și ar trebui ră tăcit în maghernițele de la capătul lumii. (E vorba de practică africană. Un oficial care poartă titlul de „Conducător Afară” are funcția de a-i duce pe m³ negi în junglă și de a-i lăsa acolo.)

Atacurile lui Țărână au devenit starea lui obișnuită. Gabori, portari, din, secretare își arată colții la apropierea lui. Zeul blond a decăzut în ultimul grad, mizeria lui a atins nivelul intuşabilului. Pungașii nu se schimbă: se frâng, se pulverizează – explozii ale materiei în frigul din spațiul interstelar, se împrăștie în praful cosmic, lăsând în urmă trupul golit. Găinari din toată lumea, există o țeapă cu care n-o să vă meargă niciodată: Țeapă Plată.

L-am lăsat pe Țărână la colțul unui imobil dărăpănat, sub o ploaie persistentă de funingine. „Știi un doctor p-aici, mă duc să-i cer pe datorie, mă-ntorc imediat... Cu Marfă bună, curată, direct din farmacie. Nu, așteaptă aici – nu vreau să te vadă”. Oricât ar dura, Țărână, nu te mișca

din colțul ăsta. La revedere, Țărână, dao, băiatule... Unde se grăbesc când o iau din loc și lasă corpul în spate?

Chicago: ierarhie invizibilă de macaronari decoratiți, miros de gangsteri atrofiați, p stafie prozaică dând peste tine la intersecția dintre North și Halstead, Cicero, Lincoln Park, cerșetori de vise, trecutul invadând prezentul, vraja râncedă a automatelor și a birturilor.

În Interior: subdiviziuni întinse, antene de televiziune către cerul fără sens. În imobile antrviață, trăind de pe urma celui mai tânăr, sugative ale propriilor exerciții. Doar la o vârstă fragedă produc ceva, și niciunul nu și-o păstrează fragedă multă vreme. (Vremea din barurile din East St. Louis e cea a frontierd vestului și a vapoardor cu aburi de pe fluviu.) Missouri și Illinois, miasmă a popoarelor făcătoare de tumuli, adoratori prosternați ai Sursd de Hrană, sărbători urâte și crude, *groază*, fără capăt înaintea Zeului Centiped întinzându-se de la Tumulsdty la deserturile lunare de pe coastele peruane.

și-și scobi în carne un orificiu amplu, asemenea unei guri obscene, purulente, în așteptarea teribilei reuniri cu pipeta, care nu întârzie să dispară în cavitatea purpurie a răni. Și în foamea sa groaznică, disperată (de lăcustă lihnită pe un câmp pârjolit), își sparse pipeta în străfundurile coapsei devastate - arătând mai curând ca o planșă cu eroziunea solurilor. Dar ce contează? Nu se deranjează măcar să scoată, să dea la o parte cioburile, uitându-se la mușchiul însângerat cu privirea rece, inexpresivă a unui măcelar. Ce contează pentru ea bomba atomică, ploșnițele din saltea, rata îmbolnăvirilor de cancer, Banca Amiciția așteptând să-i preia carnea insolubilă... Vise plăcute, Rose Pantopone".

Cum e în realitate - se prinde-ntre degete o bucată de carne de pe picior și, cu o mișcare hotărâtă, se străpunge cu un ac. Apoi potrivești pipeta *deasupra*, nu înăuntrulgăurii și pompezi soluția încet, cu grijă să nu se împrăstie pe-alături... Când i-am strâns coapsa lui Țarină, carnea s-a deformat și cuta a rămas acolo, țeapănă ca de ceară, și, încet, o picătură de puroi s-a prelins din gaură. Și

n-am mai atins vreodată vreun corp viu la fel de rece ca al lui Țarină atunci în Philadelphia...

M-am hotărât să scap de el chiar dacă asta-nseamnă o petrecere de petrecanie. (Este un obicei țărănesc din Anglia, destinat eliminării bătrânilor invalizi, ținuiți la pat. Familia afectată dă o „petrecanie”, la care oaspeții așază o stivă de saltele peste povara bătrână, se urcă în vârful ei și beau până se fac mangă.) Țarină e o piedică pentru ramură și ar trebui răstăcit în maghernițele de la capătul lumii. (E vorba de o practică africană. Un oficial care poartă titlul de „Conducător Afară” are funcția de a-i duce pe moșnegi în junglă și de a-i lăsa acolo.)

Atacurile lui Țarină au devenit starea lui obișnuită. Gabori, portari, din, secretare își arată colții la apropierea lui. Zeul blond a decăzut în ultimul grad, mizeria lui a atins nivelul intuşabilului. Pungașii nu se schimbă: se frâng, se pulverizează – explozii ale materiei în frigul din spațiul interstelar, se împrăstie în praful cosmic, lăsând în urmă trupul golit. Găinari din toată lumea, există o țeapă cu care n-o să vă meargă niciodată: Țeapă Plată.

L-am lăsat pe Țarină la colțul unui imobil dărăpănat, sub o ploaie persistentă de funingine. „Știu un doctor paici, mă duc să-i cer pe datorie, mă-ntorc imediat... Cu Marfă bună, curată, direct din farmacie. Nu, așteaptă aici – nu vreau să te vadă”. Oricât ar dura, Țarină, nu te mișca din colțul ăsta. La revedere, Țarină, ciao, băiatule... Unde se grăbesc când o iau din loc și lasă corpul în spate?

Chicago: ierarhie invizibilă de macaronari decoratiți, miros de gangsteri atrofiați „o stafie prozaică dând peste tine la intersecția dintre North și Halstead, Cicero, Lincoln Park, cerșetori de vise, trecutul invadând prezentul, vraja râncedă a automatelor și a birturilor.

În Interior: subdiviziuni întinse, antene de televiziune către cerul fără sens. În imobile antiviață, trăind de pe urma celui mai tânăr, sugative ale propriilor exerciții. Doar la o vârstă fragedă produc ceva, și niciunul nu și-o păstrează fragedă multă vreme. (Vremea din barurile din East St. Louis e cea a frontierei vestului și a vapoarelor cu

aburi de pe fluviu.) Missouri și Illinois, miasmă a popoarelor făcătoare de tumuli, adoratori prosternați ai Sursei de Hrană, sărbători urâte și crude, groază fără capăt înaintea Zeului Centiped întinzându-se de la Tumulscity la deserturile lunare de pe coastele peruane.

America nu e un pământ tânăr: e bătrână și urâtă și rea, blestemată dinaintea pionierilor, dinaintea indienilor. Răul e acolo la pândă.

Și, pretutindeni, gaborii: gabori spilcuiți, școliți, cu texte exersate, politicoase și grijulii, ochi electronici întărindu-ți mașina și bagajul, hainele și figura; tablagii colțoși de metropolă, șerifi de țară cu glas domol și cu ceva întunecat și amenințător în ochii bătrâni, decolorați ca o cămașă veche, gri de flanelă...

Și, mereu, necazurile cu mașina: în St. Louis am schimbat Studebakerul din 1942 (avea un defect de fabricație, ca și Țarină) pe un Packard vechi, care abia ne-a dus, încins, până-n Kansas City, și am cumpărat în loc un Ford vădit apoi consumator de ulei în cantități industriale, dat și el la schimb pe un Jeep pe care l-am forțat (nu sunt indicate pentru alergatul pe șosea) și ceva a huruit înăuntru și s-a ars, și ne-am întors la vechiul Ford V-8. Piesă care nu te lasă-n drum, că-nghite sau nu la ulei.

Și duhoarea made in *US* ne înconjoară ca nicio alta, mai rea decât cea din Anzi, orașe la mare altitudine, vânt rece din munții de carte poștală, orașe pe malul apei în Ecuador, malaria cenușie ca marfa sub boruri negre, pușcoace care se încarcă prin țeava, vulturi scormonind cu ciocul în noroiul străzii – și ce te izbește când cobori de pe feribotul de Malmö (pileală scutită de taxe pe feribot) în Suedia te face să dai afară toată pileala ieftină *tax free* și te dă-râmă: priviri ferite și cimitirul în mijlocul orașului (toate așezările din Suedia par construite în jurul unui cimitir), și nimic de făcut dup-amiaza, niciun bar sau film, și am tras în piept ultima frunză verde, după care am zis „K.E., hai-napoi pe feribotu’ ăla”.

Dar nu există duhoare ca duhoarea americană. Nu vezi, nu știi de unde vine. Iată, de pildă, ionul din acele

baruri la capătul unei străzi de cartier - unde fiecare bloc își are barul, farmacia, băcănia și magazinul lui de spirtoase. Intri și te izbește. Dar dincotro a venit?

Nu e barmanul, nici clienții, nici plasticul gălbui al scaunelor, nici neonul palid. Nici măcar televizorul.

Și deprinderile ni se dezvoltă în relație cu duhoarea, așa cum cocaina te pregătește să faci față după cădere. Și marfa era la fund. Iată-ne deci în acel orașel pietonal, obligați la o cură de sirop de tuse. Și dăm afară siropul, din nou la drum, un vânt rece de primăvară șuierând prin hârbul de mașină în jurul trupurilor noastre asudate, bolnave și tremurânde, plus răceala cu care te procopsești întotdeauna în lipsa dozei... înainte prin peisajul descojit, hoituri de tatu pe șosea și păsări de pradă deasupra mlaștinilor și a cioturilor de chiparoși. Moteluri cu pereți din imitație de lemn, încălzire cu petrol și păături roz subțiri.

Cumpărători, călători și plasatori de bâlci și-au încheiat socotelile cu depanatorii din Texas...

Și nimeni întreg la minte n-ar cere o rețetă unuia din Louisiana. Lege Anti-marfă votată de Stat.

În sfârșit, la Houston, unde știu un farmacist. N-am trecut pe-acolo de cinci ani dar mi-aruncă o privire, dă din cap și zice: „Așteptați acolo”.

Așa că mă așez la o masă și beau o cafea, și peste puțin timp vine, se așază lângă mine și zice:

— Ce doriți?

— Un sfert de PG1 și o sută de nembutal. Dă din cap.

— Reveniți în juma' de oră.

Și atunci când mă-ntorc îmi întinde un pachet și zice:

— Asta face cînșpe dolari... Aveți grijă.

1 Prescurtare de la taktură de opiu (». tr.).

„Paregoric”, calmant constând în

Să te-nțepi cu PG e o nasolie, trebuie să arzi mai îndi alcoolul, dup-aia să dai la o parte camforul și să separi lichidul maroniu cu seringă - tre' să găsești vena, altfel te-așteaptă un abces, dar de regulă te alegi cu un abces indiferent unde te înțepi. Cel mai bine e să-l bei cu

barbiturice... Așa că-l turnăm într-o sticlă de Pernod și o luăm spre New Orleans pe lângă lacuri irizate și flăcări portocalii, mocirle și rampe de gunoi, aligatori târându-se peste cioburi și cutii de conserve, arabescuri ale neoanelor de la moteluri, combinatori deportați care strigă obscenități, de pe mormanele de mizerii, spre mașinile care trec.

New Orleans e un muzeu mort. Dăm ture prin Exchange Place trăgând PG și găsim imediat Legătura. E o zonă restrânsă și garda îi știe pe furnizori, așa că tipul se gândește că ce mai contează și vinde la toată lumea. Ne aprovizionăm cu H și cale-ntoarsă spre Mexic.

Ne-ntoarcem prin Lake Charles, pe la capătul din sud al Texasului, pustietate presărată cu automate și șerifi mîncători de negri examinându-ne și verificându-ne actele mașinii. Simți o ușurare când treci granița în Mexic, și deodată peisajul te izbește, intri direct în contact cu deșertul muntos, cu vulturii lui; pete mici, întunecate dând ture la orizont și alții-ntr-atât de aproape că auzi fâlfâitul aripilor (un sunet uscat, ca la curățatul unui știulete de porumb), și, când ochesc ceva, coboară din albastrul cerului, albastrul blestemat, care te seacă, al cerului de deasupra Mexicului, și se revarsă printr-o pâlnie neagră... Conducând toată noaptea, în zori ajungem în căldura unei așezări prin pădă, lătrat de câini și sunet de apă curgătoare.

— Tomas și Charlie, zic eu.

— Ce?

— Așa se cheamă locul ăsta. Nivelul mării. De-aici o luăm în sus trei mii de metri.

Mă-nțep de dimineată și mă duc la culcare în spate. E o șoferiță bună. Îți dai seama de asta imediat, despre oricine, de cum pune mâna pe volan.

México, unde Lupita, tronând precum Zeița Aztecă a Pământului, își distribuie pliculețele cu praf de rahat alb.

— Să vinzi creează dependență mai ceva decât consumul, spune Lupita.

Furnizorii neconsumatori devin dependenți de

contact, și asta nu se tratează. Îi se-ntâmplă și la agenți. Vezi cazul lui Bradley Clientul. Cel mai bun agent sub acoperire de la Narcotice. Face pe oricine ca toxicoman. (Precizare: face, cu sensul că oricine l-ar lua drept unul.) Pân-acolo c-ajunge să facă un pas către un furnizor și primește marfa. E-ntr-atât de anonim, de cenușiu și străveziu, că furnizorul nici nu și-l mai aduce aminte după. Și așa îi face unul după altul...

Deci Clientul începe să arate, din ce în ce mai mult ca un trăgător autentic. Nu poate bea. Nu i se mai scoală. Îi pică dinții. (Așa cum gravidele își pierd dinții hrănind străinul, drogații își pierd colții gălbui hrănind arătarea – cea pe care toxicomanii au mereu senzația că o poartă-n spate, întruchipare a nevoii transformate în monstru.) Suge tot timpul o acadea. Are o preferință pentru marca Babe Ruth. „Realmente te-ngrețosează să-l vezi pe Client sugând la acadele cu-atâta nesaț”, zice un sticlete.

Clientul capătă o nuanță cenușiu-verzuie rău prevestitoare. De fapt, corpul lui își fabrică propriul drog sau echivalent de drog. Clientul are un furnizor permanent. Furnizor la purtător, s-ar putea spune. Sau așa crede el. „Rămân la mine-n cameră”, zice. „Îi bag pe toți în mă-sa. Sclavi de ambele părți. Sunt singurul om complet în bransă”.

Dar un nesaț îl apucă precum un vânt negru pătrunzând prin oase. Așa că vânează un Unăr drogat și îi dă un plic de praf să i-o facă.

— În regulă, zice puștiul, ce să fac în schimb?

— Vreau să mă frec puțin de tine și s-o rezolv.

— Uăăă... mă rog, în regulă... Dar de ce nu poți s-o faci omenește?

Ceva mai târziu puștiul stă într-un lactobar, cu doi colegi.

— Cel mai dezgustător lucru pe care l-am suportat vreodată, zice, muindu-și pișcotul. Nu știu cum se face moale și lipicios ca un jeleu și mă-mpresoară, foarte nașpa, pe urmă se umezește cu totul cu un fel de bale verzui Tre' să fie momentu-n care ajunge la un fel de orgasm

groaznic... Aproape să-mi vărs mațele cu porcăria aia verde pe mine, din cap până-n picioare, și tipul pute ca un pepene putred...

— Totuși, nu e mare lucru pentru cât dă. Puștiul suspină resemnat.

— Da, cred că te poți obișnui cu orice. Am întâlnire cu el mâine.

Obișnuința Clientului devine din ce în ce mai acută. Trebuie să se reîncarce la fiecare jumătate de oră. Câteodată face un tur prin secții și-l mituiește pe temnicer ca să-l lase să intre într-o celulă cu trăgători. Ajunge în punctul în care contactul nu-l mai poate rezolva, indiferent de cantitate. În acest moment este convocat de Inspectorul-șef:

— Bradley, purtarea dumată a dat naștere unor zvonuri - și sper pentru binele dumată că nu sunt altceva decât zvonuri - atât de dezgustătoare că... adică soția Cezarului... ăăă... cu alte cuvinte, Brigada trebuie să fie mai presus de orice bănuie... mai cu seamă mai presus de bănuie de felul celor pe care rezultă că le-ai trezit. Arunci o pată asupra întregii branșe. Suntem gata să-ți acceptăm demisia imediată.

Clientul se aruncă la podea și se târăște la picioarele I.Ș.-ului.

— Nu, Șefu', nuuu... Brigada e toată viața mea.

Îi sărută Șefului mâna, băgându-i degetele-n gură (Șeful îi simte gingiile fără dinți), plângându-se că și-a pierdut dantura „pentru șevișu”.

— Vă rog, șefu'... o să vă șterg de rahat, o să vă spal prezervativele folosite, o să vă lustruiesc pantofii cu nasul...

— E de-a dreptul dezgustător! N-ai niciun pic de mândrie? Mărturisesc că simt o silă profundă. Ce vreau să spun e că e ceva... ceva infect în persoana dumată, și emani un miros de băligar.

Își pune o batistă parfumată la nas.

— Te rog să părăsești imediat acest birou.

— Fac orșe, șefu', orice.

Fața lui verzuie, devastată, se crapă într-un rânjet oribil.

— Sunt încă tânăr, șefule, și sunt destul de bun când mă-ncălesc.

Șeful de Departament se îneacă îngreșat în batistă și arată ușa cu o mână slabă... Clientul se ridică și îl privește ca prin vis. Corpul începe să-i tresalte ca o baghetă de magician. Se scurge înainte...

— Nu! Nu! urlă Inspectorul-șef...

— Șlup... șlup șlup.

Peste o oră îl găsesc pe Client moțâind în fotoliul Inspectorului-șef. Inspectorul-șef a dispărut fără urmă.

Judecătorul: Totul indică faptul că dumneata, într-un mod de negândit... ăăă... l-ai asimilat pe Inspectorul-șef. Din nefericire, nu există nicio dovadă. Aș recomanda internarea, sau mai exact condensarea dumitale într-o instituție de profil, dar nu cunosc niciun loc potrivit pentru cineva din speța dumitale. Cu mare înđoială, trebuie să dispun punerea dumitale în libertate. „Ăsta ar trebui să stea într-un acvariu”, spune polițistul care l-a săltat

Clientul seamănă teroare în toată ramura. Drogați și agenți dispar fără urmă. Precum un liliac-vampir, emană un efluviu narcotic, o pădă verde, apoasă, care îi anesteziază victimele și le livrează lipsite de apărare prezenței sale învăluitoare. Și după ce o trage, stă la cutie câteva zile ca un boa constrictor ghiftuit. În cele din urmă, este surprins în flagrant delict digerându-l pe Comtsarul-șef de la Narcotice și exterminat cu un aruncător de flăcări – comisia de anchetă stabilind că atare mijloace au fost justificate prin faptul că Clientul își pierduse cetățenia umană și că devenise, în consecință, o creatură în afara oricărei specii și o amenințare pentru branșa narcoticelor la toate nivelurile.

În Mexic toată șmecheria e să găsești un consumator local cu o adeverință oficială prin care i se permite o anumită cantitate pe lună. Omul Nostru este Ike Moșu' care și-a petrecut cea mai mare parte din viață în State.

Ike: Eram la drum cu Irene Kelly, țipă sportivă de

felul ei. În Butte, Montana, o apucă spaima de la coca și o ia la fugă prin hotel, urlând că gabori chinezi o vânează cu satirul. La Chicago știam un gabor care trage praf preparat în formă de cristale, unele albastrui. Și-ntr-o zi o ia razna și-ncepe să ție că Garda Federală i-a luat urma, fuge pe-o alee și-și bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Îi zic: „Ce crezi că faci?” și răspunde: „Cară-te sau te-mpușc. M-am pitit la meserie”.

Facem rost de niște C pe rețetă. Asta e de tras drept în venă, frate. Te adie când pătrunde, curată, ca o răcoare în nas și laringe, pe urmă o rafală de plăcere pură de-a dreptul prin creier, aprinzându-i conexiunile C. Capul ți se destramă în explozii albe. Peste zece minute mai vrei una... traversezi orașul pe jos pentru încă una. Dar dacă nu găsești C mănânci, te culci și uiți, nu mai ai treabă.

Este o poftă care e numai a creierului, o nevoie fără senzații și fără corp, nevoia unei fantome, o ectoplasmă fetidă, măturată de drogați bătrâni, tușind și scuipând în zorii intoxicați.

Într-o dimineață te trezești și iei o *bombă* – heroină amestecată cu cocaină – și simți insecte umblându-ți pe sub piele. Gabori de la 1890 cu mustăți negre blochează ușile și se apleacă înăuntru prin ferestre, rânjindu-și amenințător buzele peste insigne în relief... Drogați mărșăluiesc prin cameră cântând Imnul Funebru Musulman, poartă corpul lui Bill Gains, stigmatetele înțepăturilor de ac scânteiază, emană o flacără albăstruie. Detectivi schizofrenici hotărâți îți adulmecă oala de noapte.

Sunt Groazele C-ului... Așază-te, liniștește-te, și bagă o doză bună de M.

Ziua Morților: am intrat în lipsă acută și am mâncat craniul de zahăr ars al micului Willy. A-nceput să se smiorcăie și a trebuit să ies să-i caut altul. Am trecut pe lângă un bar unde pariorii la pelotă îi frecau ridichea bookerului.

În Cuernavaca – sau era în Taxco? Jane cunoaște un pește trombonist și dispare într-un nor de fum de ceai.

Peștele e unul dintre acei maestri ai dietei și vibrației – adică înjosește sexul feminin, obligându-și gagicile să-nghită tot rahatu' pe care-l scoate pe goarnă. Își dezvolta teoriile încontinuu... le testa pe gagicid și amenința că se tirează dacă nu-nvățau pe de rost fiecare nuanță a ultimă sale lovituri împotriva logicii și a umanității.

— Ascultă, păpușă. Sunt aici ca să ofer. Dar dacă nu vrei să primești, nu pot să fac chiar nimic.

Era fumător de ceai cu ceremonie și foarte puritan în privința drogurilor grele, ca heroina, așa cum sunt unii fumători de ceai. Pretindea că iarba îl pune în contact cu niște câmpuri gravitaționale supraal-bastre. Avea păreri despre orice subiect: ce fel de lenjerie de corp e sănătoasă, când să bd apă și cum să te ștergi la cur. Avea o față roșie ludoasă, un nas molău și lung, ochi mici și înroșiți, care licăreau când se uita la o gagică și se stingeau când se uita la orice altceva. Umerii foarte largi îi dădeau un aer diform. Se purta ca și cum n-ar mai fi existat alți bărbați, comandând, în magazine și restaurante, printr-un intermediar feminin. Și niciun bărbat nu i-a călcat vreodată putredul domeniu secret

Deci pune cruce mărfii și o dă înainte cu ceaiul. Pe când tocmai trăsesem de trd ori, Jane s-a uitat la el și carnea i s-a cristalizat. M-am ridicat urlând „M-au apucat!” și am fugit afară din casă. Am băut o bere într-un restaurant mic – bar cu mozaic, postere cu lupte de tauri și rezultatele de la fotbal afișate pe perete – și am așteptat autobuzul de oraș.

Peste un an, în Tanger, am aflat că Jane murise.

BENWAY

SUNT ÎNSĂRCINAT, DECI, să angajez serviciile doctorului Benway pentru Islam Inc.

Doctorul Benway fusese numit consilier al Republicii libertia, un loc dedicat amorului liber și îmbăierii permanente. Cetățenii sunt echilibrați, cooperanți, onești, toleranți și mai presus de toate curați. Dar convocarea lui Benway arată că nu toate stau bine în spatele fațadei de curățenie: Benway este un manipulator și un coordonator

al sistemelor de simboluri, un expert în toate, fazde interogării, spălării crederului și controlului. Nu-l mai văzusem pe Benway de la plecarea sa precipitată din Anexia, unde fusese însărcinat cu D.T.-ul - Demoralizarea Totală. Prima sa măsură fusese abolirea lagărelor de concentrare, a arestărilor în masă și, cu excepția anumitor circumstanțe limitate și speciale, a torturii.

„Dezaprobat cu tărie brutalitatea”, spunea el. „Nu e eficientă. Pe de altă parte, o maltratare prelungită, fără violență fizică, dă naștere, dacă e aplicată cu măiestrie, anxietății și unui sentiment specific de vinovăție. Câteva reguli sau, mai curând, principii călăuzitoare se cer reținute mereu. Subiectul nu trebuie să-și dea seama că răul tratament este un atac deliberat din partea unui inamic antiuman la adresa identității sale personale. El trebuie făcut să simtă că merită *orice* tratament i se aplică, întrucât ceva (niciodată precizat) e foarte în neregulă cu el. Nevoia nudă a dependențelor de control trebuie acoperită, în mod decent, de o birocrație arbitrară și complicată, astfel mett subiectul să nu ajungă niciodată să intre în contact direct cu dușmanul său”.

Fiecărui cetățean din Anexia i se cerea să solicite și să poarte asupra sa, în permanență, o întreagă mapă cu documente. Cetățenii puteau fi opriți pe stradă ordind; și Controlorul, care putea fi în civil, în diverse uniforme, adesea în costum de baie sau pijama, câteodată complet gol, în afară de o insignă prinsă în sfârcul sting, ștampila, după verificare, fiecare document la orice control ulterior cetățeanul trebuia să prezinte ștampilele corect aplicate cu ocazia controlului precedent. Când Controlorul oprea un grup mai mare, verifica și ștampila doar actele câtorva. Ceilalți puteau fi, astfel, reținuți apoi din cauză că actele lor nu erau ștampilate cum trebuie. Reținerea însemna „detenție provizorie”; adică deținutul era pus în libertate când și numai dacă Declarația sa Justificativă, semnată și ștampilată conform procedurilor, era avizată de Arbitrul Asistent pentru Justificări. Cum acest funcționar nu venea la birou decât extrem de rar, și Declarația Justificativă

trebuia prezentată personal, solicitanții-justifiabili petreceau săptămâni și hmi așteptând pe holuri neîncălzite, fără scaune și fără spații sanitare.

Documente redactate cu cerneală simpatică se metamorfozau în recipise vechi de la casa de amanet. Documente noi erau cerute în mod constant. Cetățenii fugeau de la un ghișeu la altul într-un efort frenetic de a se conforma unor termene imposibile.

Toate băncile din oraș au fost ridicate, toate fân-tinile oprite, toate florile și toți copacii distruși. Sirene enorme, pe acoperișul fiecărui bloc (toți locuiau în apartamente) sunau la fiecare sfert de oră. Vibrațiile îi aruncau adesea pe oameni din paturi. Reflectoare măturau orașul toată noaptea (nimeni nu avea voie să folosească storuri, perdele, jaluzele sau obloane).

Nimeni nu privea pe nimeni, din cauza legii foarte stricte împotriva inoportunării, cu sau fără abordare verbală, a oricui, în orice scop, sexual sau de altă natură. Toate cafenelele și barurile erau închise. Băuturile alcoolice puteau fi obținute doar cu o autorizație specială, și lichidul astfel obținut nu putea fi vândut sau dat sub nicio formă altcuiva, iar prezența unei alte persoane în aceeași încăpere era considerată o dovadă *prima fade* pentru tentativa calificată de înstrăinare a alcoolului.

Nimeni nu avea voie să-și încuie ușa cu zăvorul, iar poliția avea chei speciale pentru fiecare casă din oraș. Însoțiți de un Mentalist, polițiștii dădeau năvală într-un cămin și începeau „să caute obiectul”.

Mentalistul era acolo ca să-i îndrume către orice și-ar fi dorit locatarul să ascundă: un tub de alifie, o clismă, o batistă cu urme de spermă, o armă, alcool deținut fără autorizație. Suspectul, în pielea goală, era întotdeauna supus percheziției celei mai umilitoare, fizicul său astfel expus fiind obiectul unor comentarii bășcălioase și ofensatoare. Nu o dată, câte-un homosexual latent a fost băgat în cămașă de forță și ridicat după ce ei îi vârăseră alifie în fund. Alteori înhățau orice obiect la îndemână. Un curățător de penițe sau un calapod de cizmar.

- Și la ce ziceți c-ar folosi asta?
- Este un curățător de penițe.
- Zice că e un arătător de penițe...
- Am trăit s-o aud și pe-asta.
- Cred că nu ne mai trebuie altceva. Hai cu noi.

După câteva luni de asemenea regim, cetățenii se ghemuiau prin colțuri ca niște pisici nevrotice.

Desigur că poliția din Anexia procesa suspectii de spionaj, de sabotaj și devianții politici pe bandă, lata ce avea Benway de spus în privința interogării suspectilor:

„Deși evit, în general, folosirea torturii - tortura localizează oponentul și mobilizează rezistența - amenințarea torturii folosește la inducerea în subiect a sentimentului adecvat de neajutorare și de recunoștință față de interogator pentru că nu recurge la ea. Iar tortura poate fi folosită profitabil drept sancțiune când subiectul a urmat tratamentul suficient de mult timp ca să accepte pedeapsa ca meritată. În acest scop, am pus la punct mai multe feluri de procedee disciplinare. Unul dintre ele era cunoscut sub denumirea de Tablou de Comandă: niște freze electrice care pot fi pornite în orice moment sunt fixate pe dinții subiectului; acesta este instruit să acționeze un tablou de comandă aleatoriu, să introducă anumite fișe în anumite mufe ca răspuns la semnalele luminoase sau sonore corespunzătoare. De câte ori greșește, frezele intră în funcțiune timp de douăzeci de secunde. Ritmul semnalelor este sporit în mod gradat, până dincolo de posibilitățile sale de reacție. O jumătate de oră la tabloul de comandă și subiectul cedează ca o mașină de calcul supraîncărcată.

Studiul mașinilor de calcul ne învață mai multe despre creier decât am putea afla prin metodele introspective. Omul occidental se externalizează sub formă de *gadget-xai*. Ți-ai tras vreodată cocaină în venă? Ți se duce drept în creier, activând conexiuni ale plăcerii în stare pură. Plăcerea morfinei e în viscere. După o injecție, asculți ce se-ntâmplă-n tine însuși. Dar cocaina este electricitate în creier, și nevoia de cocaină este numai a

creierului, o nevoie fără corp și fără senzație. Creierul încărcat cu coca e un biliard electric dement, lansând lumini roz și albastre de orgasm electric. O mașină de calcul ar putea simți plăcerea cocainei, agitațiile dintâi ale unei vieți hidoase de insectă. Foamea de cocaină durează doar câteva ore, atâta timp cât circuitele C sunt stimulate. Evident, efectul cocainei ar putea fi produs de un curent electric care i-ar activa circuitele...

Astfel, în scurt timp, circuitele se uzează ca și venele, iar consumatorul trebuie să găsească unele noi. O venă își revine după o vreme și, printr-o rotație dibace, un trăgător își poate drămui rezervele, dacă nu devine consumator industrial. Dar celulele creierului, odată duse, nu se refac, iar când dependentul rămâne fără celule nervoase e într-o situație mai mult decât de rahat.

Ghemuiți peste oase îngălbenite, excremente și fiare ruginite, într-o arșiță alburie - o priveliște de cretini dezgoliți se întinde până la orizont. Tăcere deplină - centrii vorbirii le-au fost distruși - în afara pocnetelor de scânteii și de carne pârlită când își aplică electrozi de-a lungul coloanei vertebrale. Un fum albicios de carne arsă plutește în aerul nemișcat. Un grup de copii a legat un cretin de un stâlp cu sârmă ghimpată, a făcut un foc între picioarele lui și, cu o curiozitate animalică, se uită cam flăcările îi ling coapsele. Carnea arzând i se zbate într-o agonie de insectă.

Mă abat în digresiuni, ca de obicei. Până când vom dispune de o cunoaștere mai precisă a electronicii creierului, drogurile rămân un instrument esențial al interogatorului în asaltul său asupra identității personale a subiectului. Evident, barbituricele sunt practic inutile. Cineva care ar fi doborât de așa ceva ar ceda, adică, și la mijloacele puerile folosite într-o secție de poliție din America. Scopolamina este adesea eficace pentru a dizolva rezistența, dar afectează memoria: un agent poate fi gata să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească, după cum acoperirea și datele din viața secretă pot fi inextricabil confundate. Mescalină, harmalină, LSD 6,

bufote-nină, muscarină - sunt eficiente în numeroase cazuri. Bulbocapnina induce o stare asemănătoare catatoniei schizofrenice... s-au consemnat situații de ascultare automată. Bulbocapnina este un depresiv al creierului posterior, scoțând, probabil, din funcție centrul mișcării din hipotalamus. Alte substanțe care au provocat schizofrenia experimental - mescalină, harmalină, LSD 6 - sunt stimulatoare ale creierului posterior. La schizofrenici, creierul posterior este stimulat și inhibat în mod alternativ. Catatonie este adesea urmată de o perioadă de excitație și de activitate motorie în timpul căreia nebunul se agită prin saloane, făcând probleme la toată lumea. Unii schizofrenici în stare agravată refuză să facă orice mișcare și-și duc viața în pat. O tulburare a funcției reglatoare a hipotalamusului este indicată drept «cauză» a schizofreniei (gândirea cauzală nu oferă niciodată o descriere adecvată a proceselor metabolice - acestea sunt limitările limbajului existent). Doze alternate de LSD 6 și bulbocapnina - bulbocapnina potențată cu o doză de curara - dau rezultatele cele mai bune în privința ascultării automate.

Există și alte procedee. Subiectul poate fi adus într-o stare de depresie profundă prin administrarea de doze mari de benzedrină timp de mai multe zile. Psihoza poate fi indusă prin doze mari, continue, de cocaină sau demerol sau prin suprimarea bruscă a barbituricelor după o administrare prelungită. El poate fi făcut dependent de dihidrooxiheroină și supus apoi privării (acest compus este de cinci ori mai puternic decât heroina în inducerea dependenței, iar privarea proporțional mai severă).

Există diverse metode psihologice, psihanaliza obligatorie, de pildă. Subiectului i se cere să asocieze liber timp de o oră în fiecare zi (în cazurile în care durata nu este un factor esențial). «Hai, hai. Să nu fim negativiști, băiețuș. Tăticu' cheamă pe omu' negru. Duce pe copil joacă Tablou de Comandă.»

Cazul unei agente care și-a uitat identitatea reală și s-a confundat cu cea de acoperire - o arde și-acum prin Anexia - mi-a dat ideea altei șmecherii. Un agent e

antrenat să-și nege identitatea de agent prezentând-o pe cea de acoperire. Așa că de ce să nu folosim un jiu-jitsu psihic și să ne lăsăm duși în sensul dorit de el? Să sugerăm că povestea pe care ne-o spune pentru acoperire este cea reală și că nu mai are alta. Identitatea sa de agent devine inconștientă, adică îi scapă de sub control; și o poți dezgropa cu droguri și hipnoză. Pe calea asta, poți să faci dintr-un cetățean heterosexual găunos un pederast... și anume, întărindu-i și încurajându-i tendințele homosexuale în mod normal latente - în același timp privându-l de pizdă și supunându-l stimulării homo. Apoi droguri, hipnoză, și - Benway pocni moale din degete.

Mulți subiecți sunt vulnerabili la umilirea sexuală. Goliciunea, stimularea cu afrodisiace, supravegherea constantă pentru a jena subiectul și a preveni ușurarea prin masturbare (erecțiile în timpul somnului declanșează automat o enormă sonerie electrică, conectată la un dispozitiv care îl aruncă pe subiect din pat într-o vană cu apă rece, reducând astfel la minimum incidența poluțiilor nocturne). E mișto să hipnotizezi un preot și să-i spui că e pe cale să consume o uniune hipostatică cu Mielul - apoi să-i îndesi pe la spate, la cur, un berbec bătrân în călduri. După asta Interogatorul poate dobândi un control hipnotic deplin - va fi de ajuns să fluiera și să zică Sesam deschide-te, pentru ca subiectul să vină și să facă caca pe podea. De prisos să mai spun, abordarea pe calea umilirii sexuale este contraindicată la homosexualii pe față. (Să fim cu băgare de seamă și să nu ne abatem de la linie, nu știi niciodată cine trage cu urechea...) Mi-aduc aminte de un puști, pe care l-am condiționat să se cace pe el de dte ori mă vedea. Apoi îl spălam la cur și i-o trăgeam. O dulceată. Și gagiul arăta și bine. Câteodată, se-ntâmplă ca un subiect să izbucnească în lacrimi de copil fiindcă nu se poate ține să nu ejaculeze când i-o tragi. În fine, cum puteți constata, posibilitățile sunt nesfârșite, precum cărările șerpuiind într-o grădină frumoasă, spațioasă și mare. Nu apucasem să dau la o parte decât puțin din această încântătoare suprafață, când am fost epurat de

nașparliii de la Partid... Mă rog, *son cosas de la vida*".

Ajung în Iibertia, care e curată și monotonă, mamă doamne. Benway conduce C.R.-ul, Centrul de Recondiționare. Mă-nființez p-acolo, și la-ntrebări la genul „ce s-a ales de cutare și cutare?” pică răspunsuri precum: „Sidi Idriss Smithers zis Ciripoi a cotit-o la Emitători pentru un ser al longevității. Mai fraier ca un poponar bătrân n-ai să găsești”. „Lester Stroganoff Smuunn - zis «El Hassein» - s-a transformat în Latah când încerca să pună la punct P.S.A., Procedura de Supunere Automatizată. Un martir al ramurii...” (Latah este o patologie prezentă în Asia de Sud-Est. Altfel normali, Latahii încep să imite necontrolat toate mișcările o dată ce li s-a captat atenția printr-un plesnit din degete sau un strigăt puternic. O formă de hipnoză compulsivă, involuntară. Câteodată se rănesc încercând să imite mișcările mai multor oameni în același timp.)

— Spune-mi să mă opresc dacă ai auzit deja secretul ăsta atomic...

Chipul lui Benway își păstrează forma doar în lumina de bliț a alarmei, fiind expus în fiecă clipă unor destrămări și metamorfoze de nedescris. Trăsăturile îi tremură ca o peliculă care intră și iese din cadrul proiectorului.

— Hai să-ți arăt Centrul, zice Benway. Mergem pe un coridor alb și lung. Vocea lui

Benway îmi pătrunde în conștiință venind de nicăieri și de pretutindeni... o voce fără trup, care când e limpede și tare, când de-abia se-aude, ca o muzică pe o stradă pe care bate vântul.

— Grupurile izolate, precum băștinașii din Arhipelagul Bismarck. Nu există la ei homosexualitate fățișă. Blestematul de matriarhat. Toate matriar-hatele sunt antihomosexuale, conformiste și lipsite de imaginație. Ai nimerit într-un matriarhat, ia-o la pas, nu la fugă spre cea mai apropiată graniță. Dacă fugi, e probabil ca vreun gabor poponar latent și frustrat să te-mpuște. Va să zică, e cineva care vrea un cap de pod pentru omogenitate într-un bazar de virtualități precum Europa de Vest sau Statele

Unite? Alt matriarhat de rahat, să nu se supere Margaret Mead1...

Aici, a fost scandal mare. Bătaie cu bisturiile cu un coleg în sala de operație. Iar asistenta mea babuină a sărit pe pacient și l-a rupt în bucăți. Într-o altercație, babuinii atacă întotdeauna partea cea mai slabă. Pe bună dreptate, de altfel. Nu trebuie să uităm niciodată glorioasa noastră moștenire simiană. Doctorul Browbeck ținea partea de partea ailaltă. Un

1 Celebră antropologă americană, printre ale cărei lucrări se numără *Corning of Age în Samoa* (1928) și *Male and Female* (1949) («. tr).

practicant de avorturi la pensie și traficant (de fapt, era veterinar) chemat înapoi la lucru în timpul crizei de forță de muncă. Așadar, dom' doctor stătuse toată dimineața în bucătăria spitalului ciupind infirmierele și trăgând la gaz lampant și Klim - și chiar înainte de operație a băgat o doză dublă de nucșoară ca să-și dea curaj.

(În Anglia, și în special la Edinburgh, cetățenii filtrează gaz lampant prin Klim - un fel de lapte praf scârbos, cu gust de cretă râncedă - și se-mpușcă-n cap cu amestecul obținut. Își bagă tot la amanet ca să poată plăti factura la gaze, și când lucrătorii vin să le-nchidă pentru neplată, urletele li se aud de la kilometri distanță. Când un cetățean este suferind din cauza lipsei, îl auzi zicând „Sunt în clinciuri” sau „Simt cuptoru-n ceafă”.

Nucșoară (lat. *Myristka fragans*). Citez din articolul autorului din *British Journal of Addiction* (vezi Anexa): „... Pușcăriășii și marinarii recurg câteodată la nucșoară. Circa o lingură, luată cu apă. Rezultat vag asemănător marijuanei, având ca efecte secundare durerea de cap și greața. Există un număr de narcotice din familia nucșoarei folosite de indienii din America de Sud. Sunt administrate de regulă prin prizarea pulberii uscate din planta respectivă. Vracii consumă această substanță toxică și intră în stări convulsive. Spasmelor și bolboroselilor lor li se atribuie o semnificație profetică.”)

— Eram mahmur de la o doză de Yage și n-aveam niciun chef să înghit prostiile lui Browbeck. Prima chestie pe care-o scoate: cică să-ncep incizia din spate, nu din față, mormăind nu știu ce absurditate, că trebuie să ai grijă să extragi vezica biliară, altfel se duce naibii toată carnea. Se credea la țară, curățând o găină. I-am zis să se ducă să-și bage capul la loc în cuptor, la care a avut neobrăzarea să-mi dea peste mână, secționându-i pacientului artera femurală. Sângele a țâșnit și l-a orbit pe anestezist, care-a luat-o la fugă țipând pe coridoare. Browbeck a încercat să-mi tragă un genunchi la partea sensibilă, dar am reușit să-l apuc și să-i retez tendonul. Pe burtă, târându-se, încerca să mă împungă în picior. Violeta – așa o cheamă pe asistenta mea babuină –, singura femeie la care am ținut vreodată cât de cât, își ieșise cu totul din fire. Mă urcasem pe masă și-mi făceam vânt să sar pe Browbeck cu ambele picioare și să-l fac zob, când au descins gaborii.

Va să zică, acest iureș în sala de operație, acest eveniment de neconceput cum îl numea Șeful, îți dai seama că a pus capac. Funia a ajuns la par. O crucificare, ăsta e singurul cuvânt nimerit. Firește că făcusem mici „dumneits” ici și colo. Cine n-a greșit? De pildă, când eu și cu anestezistul am dat pe gât tot eterul, și când pacientul a vărsat pe noi, iar eu am fost acuzat că am îndoit cocaina cu Tix. Violeta o făcuse, de fapt. A trebuit s-o protejez, evident...

În concluzie, suntem dați afară din brânșă. Nu că Violeta ar fi fost o doftoreasă pe bune, nici Browbeck nu era, dacă-i pe-așa, și chiar diploma mea a fost pusă la îndoială. Dar Violeta știa mai multă medicină decât toată Clinica May 01. Avea o intuiție extraordinară și un profund simț al datoriei.

— Iată-mă stând pe cur și fără diplomă. Să mă-ndrept spre altă îndeletnicire? Nu. Aveam medicina în sânge. Am reușit să nu-mi ies din mână practicând avorturi la preț de lichidare de stoc în toaletele de la metrou. M-am coborât chiar până la a

1 Renumită instituție medicală din Rochester,

Minnesota, fondată în secolul XIX de familia de medici Mayo («. tr.).

racola femeii gravide pe stradă. Apoi am cunoscut un gagiu mare, Juan Placenta, Șogunul Căițelor. A adunat la greu din traficul cu „prematuri” în timpul războiului. („Prematurii” sunt viței de vârstă fragedă care poartă încă pe ei resturi de placentă și bacterii, în general într-o stare neigienică și improprie. Un vițel nu poate fi vândut ca hrană înainte să atingă o vârstă minimă de șase săptămâni. Înainte de această vârstă este considerat „prematur”. Traficul cu prematuri este aspru pedepsit.) Care va să zică, Juanito controla o flotă de cargouri puse sub pavilion abisinian pentru a evita reglementările neavenite. Mi-a dat un post de medic de bord pe *S.S. Filariasis*, cea mai mizerabilă ambarcațiune care a navigat vreodată pe mare. Cu o mână operam, cu cealaltă dădeam șobolanii la o parte de pe pacient, în timp ce din tavan ploua cu ploșnițe și scorpioni.

— Deci, sunt unii care ar vrea aici omogenitate. Se poate, dar costă. Sunt sătul de tot proiectul... Am ajuns... ZonaO.

Benway desenează un semn prin aer și o ușă se deschide de la sine. Îi trecem pragul și ușa se închide. O sală mare, cu luciri de oțel inoxidabil, podeaua de gresie albă, pereții din cărămizi de sticlă. Paturi de-a lungul unui singur perete. Nimeni nu fumează, nimeni nu citește, nimeni nu vorbește.

— Vino să te uiți mai de-aproape, zice Benway, nu deranjezi.

Fac câțiva pași și mă opresc în fața unui om care stăntins pe pat II privesc în ochi. Nimeni, nimic nu-mi întoarce privirea.

— D.N.I... Deteriorare Nervoasă Ireversibilă. Supraeliberați, s-ar putea spune... o povară pentru ramură.

Îmi mișc mina prin fața ochilor omului. [104]

— Da, zice Benway, mai au reflexe. Ia privește.

Benway scoate un baton de ciocolată din buzunar, îi desface ambalajul și i-l ține omului sub nas. Acesta

adulmecă. Fălcile i se pun în mișcare. Măinile dau să apuce prin aer. Saliva i se scurge din gură și îi atârână pe bărbie, în fire prelungi. Din stomac i se-aud ghiorăituri. Tot corpul i se zvârcolește spasmodic. Benway face un pas înapoi și arată ciocolata. Omul cade în genunchi, își lasă capul pe spate și începe să latre. Benway azvârle ciocolata. Omul încearcă s-o prindă, o ratează, se agită pe podea, balele îi curg cu zgomot, clefăie, se târăște sub pat, găsește ciocolata și și-o îndeasă în gură cu amândouă mâinile.

— Doamne! Ireversibilii ăștia sunt complet lipsiți de finețe.

Benway cheamă un supraveghetor care stă în capătul sălii citind un volum de teatru de J.M. Barrie¹.

— Scoate-i de-aici pe nenorociții ăștia de dene-iști. Sunt deja o pacoste. Gonesc turiștii.

— Ce să fac cu ei?

— De unde mama mă-sii să știu? Sunt un om de știință. De știință pură. Dă-i afară. Nu vreau să-i mai văd și gata. Reprezintă o povară, o piază rea.

— Dar cum? Unde?

— Pe filiera indicată. Sună-l pe Coordonatorul de District sau cum și-o mai spune... o titulatură nouă-n fiecare săptămână. Mă-ntreb dacă o exista cu adevărat.

Doctorul Benway se oprește în ușă și aruncă o privire înapoi către D.N.I.-iști.

— Eșecul nostru, zice el. Nu ne impacientăm. O nimica toată.

— Au vreo șansă să-și revină?

1 Dramaturg și romancier scoțian (1860 - 1937), cunoscut mai ales datorită piesei pentru copii *Peter Pa*» («tr.).

— Nu-și revin și nu-și vor reveni, o dată duși, fredonează Benway. Iat-aici o sală demnă de interes.

Pacienții stau în picioare, adunați în grupuri, discutind și scuișcând pe podea. Drogul plutește în aer ca o ceață cenușie.

— Un peisaj care îmi saltă inima - spune Benway - acești toxicomani stând și așteptând să vină Tipul. Cu șase

luni în urmă, toți erau schizofrenici. Unii dintre ei nu se dăduseră jos din pat de ani de zile. Și uită-te la ei acum. În toată practica mea n-am văzut niciodată un drogat schizofrenic, și toxicomanii sunt, cei mai mulți, de tip schizo ca fizic. Vrei să vindeci pe cineva de orice, află cine nu face boala cu pricina. Care va să zică, cine n-o face? Trăgătorii n-o fac. A, în paranteză, e o zonă în Bolivia în care nu există psihoze. Țărani pe deplin sănătoși la cap, în văi și pe dealuri. Mi-ar plăcea să ajung acolo, să văd cu ochii mei, înainte să apară școala, reclamele, televiziunea și motelurile și să strice tot. Să fac un studiu care să privească strict metabolismul: dietă, folosirea alcoolului și a altor substanțe, sex etc. Cui îi pasă ce gândesc? Aceleași prostii pe care le gândesc toți, îmi permit s-o spun.

— Și de ce nu suferă toxicomanii de schizofrenie? încă nu știu. Un schizofrenic poate ignora foamea și poate muri de inaniție dacă nu e hrănit. Niciun dependent nu poate ignora lipsa heroinei. Dependența obligă la contact.

Dar ăsta e doar un aspect. Mescalina, LSD 6, adrenalina degradată, harmalina pot produce o stare aproximativ similară cu schizofrenia. Din sângele schizofrenicilor se extrage marfa cea mai bună; deci, schizofrenia seamănă cu o psihoză pe bază de drog. Tipii au o legătură metabolică, un Furnizor Interior, cum ar veni. (Cititorii interesați sunt îndrumați către Anexă.)

— În stadiul terminal al schizofreniei, creierul posterior este într-o depresie permanentă, și partea frontală a creierului este aproape lipsită de conținut, dat fiind că partea frontală este activă doar ca răspuns la stimuli provenind din partea posterioară.

Morfina produce antidotul stimulării părții posterioare a creierului, similar substanței tipice la schizofrenici. (A se remarca similitudinea dintre sindromul privării și intoxicarea cu Yage sau cu LSD 6.) Rezultatul final al folosirii drogurilor – mai cu seamă în cazul dependenței de heroină, când dependentul are la dispoziție doze mari – este depresiunea permanentă a părții posterioare a creierului și o stare finală asemănătoare

schizofreniei terminale: lipsă totală a afectelor, autism, absență virtuală a oricărui eveniment cerebral. Dependentul poate petrece opt ore la rând privind un perete. E conștient de lucrurile care îl înconjoară, dar acestea nu au nicio conotație emoțională și, prin urmare, nu prezintă niciun interes. A-ți aminti o perioadă de dependență acută e ca și cum ai derula înregistrarea unor evenimente percepute doar de partea frontală. Enunțuri plate privind evenimente exterioare. M-am dus la magazin și am cumpărat zahăr nerafinat. Am venit acasă și am mâncat juma' de cutie. Mi-am injectat două miligrame de heroină etc. Niciun pic de nostalgie în aceste amintiri. Însă, de îndată ce doza de drog administrată coboară sub prag, corpul e inundat de substanța specifică perioadei de privare.

— Dacă orice plăcere e o eliberare de tensiune, drogul oferă eliberarea de întregul proces al vieții, prin deconectarea hipotalamusului, care e centrul energiei psihice și al libidoului.

Unii dintre colegii mei învățați (imbecili cât cuprinde) au sugerat că drogul își exercită efectul euforic prin stimularea directă a centrului orgasmului. Pare mai probabil că drogul suspendă întregul ciclu al tensiunii, descărcării și relaxării. Orgasmul n-are nicio funcție pentru toxicoman. Plictiseala, care indică întotdeauna o tensiune nerezolvată, nu îl deranjează niciodată pe dependent. Acesta se pune în mișcare doar înd când clepsidra drogului se golește.

La celălalt capăt al sălii un infirmier trage un oblon metalic și scoate un sunet de felul celui cu care se cheamă porcii. Drogații se reped grohăind și guițând.

— Șmecher, zice Benway. Niciun respect pentru demnitatea umană. Acum o să-ți arăt sala devianților moderați și a infractorilor. Da, un infractor este considerat aici un deviant moderat. El nu contestă contractul libertei. Încearcă numai să ocolească niște clauze. Condamnabil, dar nu foarte grav. Pe culoar... Sărim peste sălile 23, 86, 57 și 97... și laboratorul

— Homosexualii sunt clasificați ca devianți?

— Nu. Adu-ți aminte de Arhipelagul Bismarck. Fără homosexualitate la vedere. Un stat polițienesc *în stare de funcționare* nu are nevoie de poliție. Nimănui nu-i trece prin cap că homosexualitatea ar fi ceva imaginabil... Homosexualitatea este o crimă politică într-un matriarhat Nicio societate nu tolerează respingerea deschisă a principiilor sale fundamentale. Nu suntem un matriarhat, aici, *insb Allah*. Cunoști experimentul cu șobolanii supuși șocurilor electrice și aruncați în apă rece fie și numai dacă încearcă să se apropie de o femelă. Astfel că toți devin șobolani poporan, așa stă treaba în etiologic și-așa o să auzi un șobolan din ăsta țipând: „sunt fierbinte și mă buuucur” sau „cine ți le-a tăiat, arătare cu două găuri”. În cursul experienței mele ca psihanalist – mai degrabă scurte, scandal cu Societatea... – pe un pacient l-au apucat pandaliile și a pornit-o prin Gara Centrală cu un aruncător de flăcări, doi s-au sinucis și unul a murit pe canapea ca un șobolan tropical (șobolanii tropicali pot muri subit dacă se confruntă cu o situație fără speranță de scăpare). Apropiatii lui au făcut gălăgie și le-am zis: „Nu tre’ să ne pierdem firea. O nimica toată. Luați-vă mortăciunea de-aici. Îi deprimă pe pacienții mei în viață”. Am băgat de seamă că toți pacienții mei homosexuali manifestau puternice tendințe heterosexuale inconștiente și toți pacienții hetero tendințe homo. Te ia cu amețeală, nu-i așa?

— Și ce concluzie se poate trage din asta?

— Concluzie? Niciuna. Era doar o observație în treacăt...

Luăm prânzul în biroul lui Benway și la un moment dat primește un telefon.

— Ce?... Teribil! Colosal!... Rămâneți pe poziții și dați-i înainte.

Închide.

— Sunt gata să accept de îndată angajamentul pentru Islam Inc... Se pare că creierul electronic a luat-o razna jucând șah în șase dimensiuni cu Tehnicianul și i-a eliberat

pe toți subiecții Centrului. Te invit să mergem pe acoperiș. E cazul să purcedem la Operațiunea Elicopterul.

De pe acoperișul C.R.-ului, asistăm la o scenă de o groază nemaivăzută. DNI-iștii se adună în jurul meselor de la cantină, cu fire prelungi de salivă atârându-le pe bărbie, cu burțile ghiorăindu-le zgomotos; alții ejaculează când zăresc femei. Latahii îi imită pe trecători cu o obscenitate de maimuță. Trăgătorii au dat iama în farmacii și se înțeapă la fiecare colț de stradă... Catatonici împodobesc parcurile... Schizofrenici agitați aleargă pe străzi cu strigăte nedeslușite, inumane. Un grup de PR-iști - Parțial Recondiționați - a înconjurat câțiva turiști homosexuali, cu zâmbete scârboase, insinuante, dezvăluindu-le craniile nordice, dublu expuse, pe dinăuntru.

— Ce vreți? aruncă unul dintre pederăști.

— Vrem să vă *înțelegem*.

Un contingent de simopați urlând se bălăngăne atârând de candelabre, balcoane și copaci, căcându-se și pișându-se pe trecători. (Un simopat - denumirea tehnică a acestei tulburări îmi scapă - este un cetățean convins că este gorilă sau alt primat. Este o tulburare specifică armatei, dispare după liberare.) Demenții tropăie tăind capete-n stânga și-n dreapta, cu surâsuri visătoare pe chipurile pierdute și suave... Cetățeni cu un Bang-utot incipient își strâng penisurile și strigă la turiști după ajutor... Arabi turbulenți urlă și chiuie, castrând, spintecând, aruncând cu benzină și punând foc... Dansatori adolescenți fac striptease cu intestine, femei își bagă organe genitale retezate în pizde, le freacă și le ciocănesc în fața alesului lor... Fanatici religioși țin predici din elicoptere și aruncă în capetele mulțimii o ploaie de table de piatră, inscripționate cu mesaje fără sens... Oamenii-leopard cu gheare de oțel sfâșie în bucăți trecătorii, tușind și mormăind... Inițiații Societății Canibale Kwakiutl rup cu dinții nasuri și urechi...

Un coprofag comandă o farfurie, face caca pe ea și îl mănâncă, exclamând: „rMmmm, asta e substanța mea

hrănitoare”.

Un batalion de plicticoși pisălogi și agresivi dă târcoale pe străzi și pe holurile hotelurilor în căutare de victime. Un avangardist intelectual - „Cu siguranță, singurele scrieri demne de interes astăzi se găsesc în rapoartele și în periodicele științifice” - i-a făcut cuiva o injecție cu bulbocapnină și se pregătește să-i citească un buletin despre „utilizarea nechemo-globinei în controlul granulomatozei degenerative multiple”. (Evident, studiile sunt o vorbărie fără șir, pe care-a plăsmuit-o și imprimat-o singur.)

Cuvintele de deschidere: „Îmi pareți un om cu o inteligență deosebită”. (întotdeauna cuvinte de rău augur, băiete... Când le auzi nu mai aștepta altceva, pleacă pe dată.)

Un colonist englez, asistat de patru băieți de la poliție, a reținut un subiect în barul clubului: „Ia spuneți, cunoașteți Mozambicul?” și se lansează în epopeea nesfârșită a malariei sale. „Deci, doctorul mi-a zis: Nu vă pot sfătui decât să părăsiți zona. Altfel o să vă nmormânteze. Vraciul ăsta mai plimba și cu dricul, pe lângă meseria de bază. Un fel de-a suga la două oi, să mizezi și pe-aia albă, și pe-a neagră... o completare, din când în când”. Și tot așa -, după al treilea gin roz, când te-a cunoscut mai bine trece la dizenterie. „Scaun foarte special, de un alb-gălbui ca sperma râncedă, și ațos, vă dați seama...”

Un explorator cu caschetă de colonist a doborât un cetățean cu o săgeată de sarbacană muiată în curara. Îi efectuează respirația artificială cu piciorul. (Curara omoară prin paralizarea plămânilor. Nu are alt efect toxic, nu este, strict vorbind, o otravă. Dacă se face respirație artificială, subiectul nu va muri. Curara este eliminată foarte rapid de rinichi.) „Asta a fost în anul ciumei bovine, când a murit tot ce mișca, chiar și hienele... Deci iată-mă, fără niciun strop de alifie, în amonte, către izvoare pe Găoz-de-Babuin. Când am fost aprovizionat din aer, recunoștința mea a fost de neînchipuit... De fapt, și n-am

mai spus asta nici unui suflet de om – discreți, camarazi...”
vocea îi răsuna printr-un vast hol de hotel stil 1890, gol, pluș roșu, plante de cauciuc, poleieli aurite și statui – „am fost singurul alb inițiat vreodată în infama Societate Agouti, am asistat și participat la ritualurile lor de nedescris”.

Societatea Agouti s-a adunat pentru o Sărbătoare Chimu1. (Băştinaşii Chimii din vechiul Perú se dedau la sodomie din plin, și din când în când organizau bătai sângeroase cu măciuci, care se lăsau cu sute de victime într-o singură după-amiază.) Tinerii, rânjind și agitând măciucile, se adună pe câmp. Bătălia începe-n acest moment.

Iubite cetitor, urâtenia spectacolului desfide descrierea. Cine poate fi un laș pișăcios și slugarnic, și totuși hain ca un mândrii cu fundul roșu, alternând aceste stări deplorabile ca pe niște costume de vodevil? Cine e-n stare să se cace pe un dușman căzut care, murind, înghite rahatul și țipă de plăcere? Cine poate să spânzure un pasiv fără vlagă și să-i prindă sperma-n gură ca un câine pervers? Iubite cetitor, aş voi să te cruț de acestea, dar pana mea-și are propria-i vrere precum Bătrânul Lup de Mare2. O, lisuse Christoase, ce scenă ne e dat să vedem! O tânără haimana plină de cruzime a scobit ochiul unui confrate și-l fute în creier. „Deja atrofiat la creier, ăsta, uscat ca-n pizda lu’ mamaia”.

1 Chimii, populație băştinașă din America de Sud, al cărei regat ocupa actualul teritoriu al statului Perú și care a cunoscut o înflorire în secolele XIV-XV. Imperiul lor a fost cucerit în 1470 de incași, care le-au preluat tradițiile (>. tr.).

2 Trimitere la *Versetele Bătrânului Lup de Mare*, poem al lui Samuel Taylor Coleridge (1772 - 1834). Acesta istorisește despre blestemul abătut asupra unui marinar, după ce ucide un albatros care îi îndrumase corabia, salvând-o de la scufundare. După aceasta, vasul plutește în derivă și echipajul moare de sete. Marinarul, unic supraviețuitor, este blestemat să-și repete povestea până la

sfârșitul zilelor (*a. tr*).

Se transformă într-un rocker antisocial. „I-am tras-o babornitei – ca la-ntrebările de rebus, în ce relație-s cu rezultatul dacă e să rezulte? Taică-miu deja sau nu încă? Nu po să ți-o trag, moșu, tu este chitit să fii taică-miu, mai bine-o fi să-ți iau gâtu’ și s-o fac pe mama acu’ pe bune decât să-l fut pe tata sau *viceversa mutatis mutandis* cum devine căzu’ și să-i tai gâtu’ lu’ mama, clanța dracului, deși ar fi cea mai bună cale să-i înfund melița și să-i iau maul. Adică când pe-un gagiul l-apucă la-nghesuială și nu cunoaște tre’ să-și prezinte curu’ la tăticu’ sau să facă treaba cu doamna. Dă-mi două pizde și-o pulă de oțel și ia-ți degetele-mpuțite de pe buclele mele beton, ce crezi că sunt, un transfug roșu-n găoază picat acuma din Gibraltar? Masculi și femele, el castrat la ei. Cine nu poate deosebi-nre sexe? Îți iau gâtu’, alb bulangiu. Hai afară ca nepotu’ meu și-nfruntă-ți mama nenăscută-n luptă-ndoielnică. Confuziei i-a fost bulită capodopera. I-am tăiat gâtul la părinte din eroare de identitate, arăta la fel de nașparliu ca bătrânu’. Și-n silozu’ de cărbune toate pulele-s aidoma”.

Să ne-ntoarcem deci la câmpul de suferințe. Un june și-a penetrat tovarășul, în vreme ce un alt june purcede la amputarea semeției acestui beneficiar al sulei fremătând astfel că membrul oaspete plonjează spre a umple vidul de care natura are pururi oroare și ejaculează în Laguna Neagră, unde pirahna nerăbdători sfârtecă pruncul încă nenăscut și – luând în considerare o serie de fapte temeinic documentate și mai presus de-ndoieli – cu totul improbabil.

Alt nașparliu duce cu el o valiză plină de trofee și medalii, cupe și panglici: „Pe-asta am câștigat-o la Concursul pentru Cel Mai Ingenios Dispozitiv Sexual de la Yokohama. (Tine-l, a-nnebunit.) împăratul însuși mi-a înmănat-o și-avea lacrimi în ochi, iar concurenții mei s-au castrat singuri cu cuțite pentru harakiri. Și panglica asta am primit-o la un Concurs de Degradare la reuniunea de la Teheran a Trăgătorilor Anonimi”.

„Mi-am tras în venă toată morfina nevستی-mii, care era la pat cu o piatră la rinichi mare dt diamantul Hope. I-

am dat deci o aspirină și i-am zis: «Nu te aștepta la cine știe ce ușurare...» «Taci odată. Vreau să-mi savurez medicația.»”.

„Am șterpelit un supozitor cu opiu din curul lui bunică-mea”.

Iphondrul prinde cu lasoul trecătorii, îi bagă-n cămașă de forță și începe să povestească despre infecția sa de sept: „O secreție purulentă groaznică e pe punctul să țâșnească... stați s-o vedeți”.

Începe un striptease, dând la iveală cicatrice rămase după operații, și apucă degetele ezitante ale victimei: „Pipăiți această umflătură supurându-mi sub pânțele, unde am avut limfogranulomatoza... Și acum vreau să-mi palpați hemoroizii interni”.

(Trimitere la limfogranulomatoza, „buba climaxului”. O boală virală venerică originară din Etiopia. „Nu degeaba ni se spune etiopieni împutiți”, șuieră un mercenar etiopian, în timp ce-l sodomizează pe Faraon, veninos ca o cobră regală. Vechile papirusuri egiptene vorbesc mereu despre etiopienii ăștia-mpuțiți.

A-nceput la Addis-Abeba, ca Lambada, dar astea sunt vremurile moderne, O Singură Lume. Acum bubele climaxului se ivesc la Shanghai și în Esmeralda, la New Orleans și la Helsinki, în Seattle și-n Capetown. Dar inima trage spre casă și boala vădește o predilecție deosebită pentru negri, este în fapt copilul bălan al albilor stăpânitori. Dar se zice că maestrul voodoo din Mau Mau pregătesc una meseriașă, cu transmitere sexuală, pentru omul alb. Nu c-ar fi imuni caucazienii: cinci marinari britanici au contractat boala în Zanzibar. Și în Dead Coon, Arkansas („țarina cea mai neagră, oameni cei mai albi din SUA – negroteiule, nu lăsa să apusul să te prindă pe-aici”), procurorul criminalist s-a ales cu buba, la provă și la pupa. Când maladia sa interesantă a ieșit la iveală, un comitet de gărzi cetățenești format din vecini l-a pus pe foc, cu mii de scuze, în toaletele Curții. „Hai, Clem, gândește-te la tine ca la o vacă bolnavă de febră aftoasă”. „Sau la o găină ciumată”. „Nu vă-nghe-suiți, băieți. Intestinele-i pot

exploda de la flăcări". Boala mädularului avea darul de a umbla-ncolo-și-n-coace, spre deosebire de unii viruși fără noroc sortiți să lăncezească în viscerele unei căpușe sau ale unui țânțar tropical, sau în saliva unui șacal pe moarte, vărsând bale de argint sub luna deșertică. Și după o leziune inițială în momentul infecției, boala trece în glandele limfatice din vintre, care se umflă și plesnesc, devin fisuri supurânde, lăsând să se scurgă zile, luni, ani în șir o secreție purulentă, cleioasă, brăzdată de sânge și limfă fetidă. Elefantiazisul zonelor genitale este una dintre complicațiile frecvente, și s-au înregistrat cazuri de cangrenă în care amputarea *în medico* a pacientului de la brâu în jos era indicată, dar rareori de vreun folos. Femeile suferă de obicei de o infecție secundară a anusului. Bărbații care se mulțumesc să aibă contacte pasive cu parteneri infectați precum babuinii slăbănogi și roșii (în curând) în cur pot de asemenea să hrănească un mic intrus. Proctita inițială și inevitabila secreție purulentă – care pot să treacă neobservate din mers – sunt urmate de strictura rectului, care face necesară intervenția unui instrument de scos sâmburi sau echivalentul chirurgical, fără de care nefericitul pacient este condamnat să facă pârturi și caca printre dinți, ocazionând cazuri rezistente de halenă fetidă și deficit de popularitate în relațiile cu toate sexele, vârstele și condițiile sociale ale categoriei *homo sapiens*. S-a întâmplat ca un orb bulangiu să fie părăsit de câinele polițist pe care-l avea ca-nsoțitor – inimă de tablagiu în fond. Până foarte recent, nu exista tratament satisfăcător. Tratamentul este simptomatic – ceea ce în branșă înseamnă că nu există. Acum, multe cazuri cedează la terapia intensivă cu aureomicină, teramicină sau câteva dintre noile mucegaiuri. Însă un anumit procentaj apreciabil rămân refractari ca gorilele-alpine... Așa că, băiete, când limbile alea fierbinți ți se joacă pe coaie și pe pulă și te fulgeră-n găoază ca o făclie albastră de orgoni, vorba lui I.B. Watson, patriarhul I.B.M., *Gândește*. Oprește-te din gâfâit și începe să pipăi... iar dacă dai cu degetul de un bubon, retrage-te-n cochilie și zi cu un sdncet rece, pe

nas: „Crezi cum fa că mă-ntereșează-n frun fel să contactez oribila ta maladie? Nu mă-ntereșează defel, ză știi.”)

Rockeri adolescenți huligani invadează străzile tuturor națiunilor. Dau năvală în Luvru și aruncă acid pe fața Mona Lisei. Deschid porțile de la grădini zoologice, azile de nebuni, închisori, trosnesc magistrale de apă cu ciocane pneumatice, sparg cu toporul podelele toaletelor din avioanele de pasageri, trag în faruri, pilesc cabluri de lift până le reduc la grosimea unei sârme, conectează țevile de la canalizare la cele de aprovizionare cu apă, aruncă rechini și calcani veninoși, țipari electrici și candiru în bazinele de înot (candiru este un pește mic ca un vierme, asemănător cu tiparul, lat de vreo jumătate de centimetru și lung de vreo cinci, care e la el acasă prin unele râuri rău famate din Marele Bazin al Amazonului și care ți se cațără prin pulă, prin găoază sau, *faute de mieux*, printr-o pizdă de damă, și se-agață acolo cu ghimpii lui ascuțiți, din motive a căror natură exactă rămâne necunoscută, întrucât nimeni nu a purces să urmărească ciclul vital al candirului *în sitti*), izbesc echipați în costume nautice nava *Queen Mary* de portul din New York, se joacă de-a James Dean la volan pe faleză cu autobuze și avioane de pasageri, dau iama în spitale cu ferăstraie, securi și scalpele lungi de un metru; îi scot pe paralitici din plămânii de oțel (se-aruncă și se rostogolesc pe jos și își dau ochii peste cap imitându-le horcăitul), fac injecții cu pompa de bicicletă, deconectează rinichii artificiali, taie o femeie în două cu un ferăstrău chirurgical la două mâini, mână turme de porci guițând în clădirea Bursei, se caca pe podeaua Națiunilor Unite și se șterg la fund cu tratate, pacte, alianțe.

În avioane, mașini, pe cai, cămile, elefanți, tractoare, biciclete și compresoare, pe jos, pe schiuri și cu sania, în cărje și pe picioroange cu arcuri, turiștii iau cu asalt frontierele, cerând cu implacabilă fermitate azil „față de starea de lucruri intolerabilă din libertia”, în timp ce Camera de Comerț încearcă fără succes să stăvilească năvala: „A se păstra, rugăm, calmul. Sunt doar o mână de

smintiți care din casa de nebuni au evadat”.

JOSELITO

IAR JOSELTTO, CARE SCRIA POEZIE SOCIALĂ PROASTĂ, plină de conștiință de clasă, începu să tușească. Doctorul neamț îl examina repede, palpându-i coastele cu niște degete lungi, delicate. Doctorul mai era și violonist de concert, matematician, maestru șahist, și Doctor în Jurisprudență Internațională cu licență de liberă practică în spațiile sanitare de la Haga. Doctorul aruncă o privire dură, distantă peste pieptul brun al lui Joselito. Se uită spre care și zâmbi – zâmbetul unui om cu educație aleasă către unul asemenea lui – și ridică din sprâncene, spunând fără cuvinte:

— Alzo de fața cu atest țăran așa zdupid trebuie cuvântul a ne feri folosim, nu? Altfel caca pe el de frică. Koch și flegma sunt cuvinte proaste *ambele*, cred?”

Spuse cu voce tare: „Este un *catarm de lospulfonef*.

Cari vorbi cu doctorul afară, sub arcada ascuțită, cu picăturile de ploaie care ricoșau de pe stradă pe pantaloni, gândindu-se la câți oameni le-o spusese până acum, și treptele, pragurile, peluzele, holurile, culoarele și străzile lumii răsfârte în ochii doctorului... alcovuri germane închise, planșe cu fluturi până-n tavan, miros tăcut, rău prevestitor de uremie infiltrându-se pe sub ușă, răzoare din suburbii, zgomotul stropitoarelor automate în noaptea calmă de junglă sub aripi tăcute ale țânțarilor anofeli (Precizare: nu e o figură de stil. Țânțarii anofeli *nu* fac zgomot.) Mochete groase, sanatoriu în Kensington: fotolii tari de brocart și o cană de ceai, salonul suedez modern cu nuferi într-un vas galben – afară cerul nordic de un albastru de China și nori adunându-se, dedesubt acuarele proaste ale studentului medicinist pe moarte.

„Un schnaps dacă se poate, Frau Underschnitt”.

Doctorul vorbea la un telefon cu o tablă de șah în fața ochilor. „O leziune serioasa cred... sigur fără de văzut radioscopia”. Apucă un cal și îl mută căzut pe gânduri. „Da... ambii plarnâni... cu țertitudine”. Pune receptorul în furcă și se întoarce spre care. „Am observat că acești

oameni prezintă o vindecare uimitor de rapidă-n caz de rănire, cu incidența scăzută a infecțiilor. Cu plămânii e totdeauna problema pe-aici... pneumonia și, desigur, Bătrânul Tovarăș". Doctorul îl apucă pe care de pulă, zglobiu, cu un hohot vulgar, țărănesc. Zâmbetul său european nu ia seama de purtarea urâtă a unui copil sau a unui animal. Continuă domol cu strania sa pronunție neaccentuată, dematerializată: „Bătrânul nostru Tovarăș Bacillus Koch". Doctorul bate din călcâie și-și pleacă bărbia. „Altfel și-ar înmulți găoazele lor zdupide de țărani pân' la mare, nu este?". Țiui, lipindu-și fața de cea a lui Carl. Carl se trage înapoi, cu peretele cenușiu al ploii în spate.

— Nu există vreun loc în care să poată fi tratat?

— Cred că există un fel de *sanatorium* - scoate-n evidență cuvântul cu o obscenitate ambiguă - în Capitala Districtului. Voi scrie pentru dumneavoastră adresa.

— Chimioterapie?

Vocea sa răsună slab și egal în umezeala din aer.

— De unde să știu? Toți sunt țărani proști, și cei mai răi țărani sunt cei așa-ziși educați. Oamenii aceștia nu numai ar trebui împiedicați să învețe a citi, dar și de la a vorbi. Nu e nevoie a-i împiedica să gândească; natura a făcut asta deja.

— Iată *adresa* - șuieră doctorul fără să-și miște buzele.

Lăsă un boț de hârtie să cadă în mâna lui Carl. Degetele lui murdare, lucioase de jeg, poposiră pe mâneca lui Carl.

— Rămâne problema onorariului meu.

Cari îi strecură în palmă o bancnotă făcută sul... și doctorul se evaporă în lumina cenușie, crepusculară, ponosit și pe furiș ca un toxicoman bătrân.

Cari îl revăzu pe Joselito într-o încăpere mare, curată, plină de lumină, cu baie individuală și balcon de beton. Și niciun subiect de conversație acolo, în camera goală, rece, cu nuferi crescând într-un vas galben, cerul de un albastru de China, norii adunându-se și licăriri de frică

în ochii săi. Când zâmbea, frica se împrăstia în fragmente de lumină refugiate enigmatic în colțurile răcoroase ale tavanului. Și ce puteam spune, simțind moartea împrejurul meu, și cu micile fragmente de imagini care apar înainte să adormi stăruind în minte?

— Or să mă trimită mâine la un nou sanatoriu. Vino să mă vizitezi. O să fiu singur acolo.

Tuși și luă un comprimat de codeină.

— Domnule doctor, înțeleg, adică mi s-a dat să-nțeleg, am citit și am auzit - eu nefiind de meserie în domeniu - nu pretind c-aș fi - că ideea tratamentului în sanatoriu a fost mai mult sau mai puțin înlocuită - sau în orice caz, cel puțin completată - cu chimioterapia. După părerea dumneavoastră, este corect? Vreau să zic, domnule doctor, vă rog să-mi spuneți cu toată sinceritatea, ca de la om la om, care este opinia dumneavoastră în privința chimioterapiei, față de tratamentul în sanatoriu? Sunteți un *adept*)

Fața indiană, de suferind cu ficatul, a doctorului era la fel de neclintită ca a unui dealer la cazino.

— Absolut modern, cum puteți vedea - arată spre cameră cu degete roșietice de la circulația proastă.

— Baie... apă... flori. Tot ce trebuie.

Încheie rânjind satisfăcut, cu un accent de proletar londonez.

— O să-ți dau o scrisoare.

— Scrisoarea asta? Pentru sanatoriu?

Vocea doctorului răsună dintr-un ținut cu stânci negre și lagune imense, cu luciri maronii:

— Mobila... modernă și confortabilă. Nu credeți?

Carol nu văzu sanatoriul din pricina fațadei de stuc vernil, având deasupra o firmă complicată de neon, proiectată pe cer ca un schelet sinistru, așteptând căderea întunericului. Sanatoriul era construit pe un promontoriu uriaș, calcaros, inundat de arbori înfloriți și cârcei de viță de vie. Mirosul florilor plutea în aer, pătrunzător.

Comandantul stătea la o masă lungă, dintr-o sdndură, sub vița-de-vie. Nu făcea absolut nimic. Luă scrisoarea pe

care i-o înmână Carl și-o citi bolborosind printre dinți și bătându-se peste buze cu mâna stângă. Înfipse scrisoarea într-o țepușă deasupra unei toalete. Începu să transcrie dintr-un registru cu numere. Scrise și tot scrise.

Fragmente de imagini explodară agale în capul lui Carl, care simți cum iese din sine-ntr-un picaj tăcut. Limpede și distinct, de la mare distanță, se văzu pe sine așezat într-o sală de masă. Supradoză de H. Bătrâna lui scuturându-l și ținându-i o ceașcă de cafea fierbinte sub nas.

Afară, un toxicoman bătrân în costum de Moș Crăciun vânzând cărți poștale de sărbători. „Pentru bolnavii de tuberculoză, oameni buni”, șuieră cu vocea sa descărnată, de trăgător. Un cor al antrenorilor de fotbal din Armata Salvării, onești și homosexuali, intonează: „*In the Sweetbye andbye*”.

Cari s-a-ntors în corpul său, fantomă reîncarnată a drogului, apăsată de gravitație.

„L-aș putea mitui, firește”.

Comandantul bate ritmul în masă cu un singur deget și fredonează „*Corning Through the Rye*”. La mare depărtare, apoi dintr-odată, iminent, în preajmă precum cornul de ceață o fracțiune de secundă înainte de scrâșnetul ciocnirii.

Cari scoase pe jumătate o bancnotă din buzunarul de la pantalon... Comandantul stătea lângă un panou mare cu lacăte și compartimente numerotate. Se uită la care, ochi de animal bolnav, duși, murind pe dinăuntru, o frică disperată, reflectând chipul morții. În mirosul florilor, cu o bancnotă ieșită pe jumătate din buzunar, Cari fu cuprins de o slăbiciune care îi tăie răsuflarea, îi opri sângele-n vene. Era în mijlocul unui con amplu, rotindu-se și înfășurându-se către neant.

— Chimioterapie?

Strigătul țâșni din carnea sa prin vestiare și barăci goale, moteluri din stațiuni mucegăite și coridoare spectrale, sufocate din sanatoriile T.B.C., prin mirosul bolborosit, cenușiu, înecat de leșie din aziluri și case de

bătrâni, depozite și magazine vamale, mari și prăfoase, prin portice sparte și decorații de ghips pătate, pisoare de tablă corodată, subțiri ca hârtia de la urina a un milion de poponauți, latrine părăsite, năpădite de buruieni, cu miasme mucedde de rahat întorcându-se în țarină, falusuri de lemn înălțate pe mormintele popoarelor muribunde plângătoare ca frunzele în vânt, peste marele râu maroniu unde copaci întregi plutesc cu șerpi verzi printre crengi și lemuri cu ochi triști se uită către mal peste întinderea vastă (aripi de vulturi foșnesc în aerul uscat). Drumul este presărat cu prezervative găurite, capsule goale de H și tuburi de alifie stoarse și uscate ca oasele în soarele de vară.

— *Mobilierul meu.*

Fața comandantului se aprinse pentru o clipă precum magneziul în blițurile alarmei. Ochii i se stinseră. O adiere de ozon se strecură prin încăpere. *Novia* murmură deasupra lumânărilor și altarelor ei într-un colț.

— Totul e de la Trak... modern, excepțional... Dă din cap încântat, ca un idiot. O pisică galbenă îl zgârie pe care pe un crac de la pantalon și fuge pe un balcon de beton. Niște nori se deplasează în depărtare.

— Aș putea lua înapoi garanția. Să pornesc o mică afacere a mea undeva.

Dă din cap și zâmbește ca o jucărie mecanică.

— Joselito!!!

Băieții își înalță privirile de la jocurile cu mingea, luptele cu tauri și cursele de bicicletă în timp ce numele vuieste și se stinge-n cet în depărtare.

— Joselito!... Paco!... Pepe!... Enrique!...

Vaietele băiatului îndurerat plutesc mai departe-n căldura serii. Firma Trak freamătă ca o sălbăticie nocturnă și explodează într-o flacără albastră.

CARNEA NEAGRĂ

— EU ȘI CU TINE PRIETENI, DA?

Micul lustragiu își trase zâmbetul de agățament și privi în ochii subacvatici, fără viață ai Marinarului, ochi fără urmă de căldură, de dorință, de ură sau de vreun

sentiment pe care băiatul să-l fi trăit vreodată sau să-l fi întâlnit la altcineva, în același timp rece și intens, impersonal și vorace.

Marinarul se aplecă și puse un deget sub brațul băiatului. Vorbi cu șuieratul său mortificat de drogat

— Cu vene ca astea, puștiule, ce m-aș mai regala!

Râse - un râs de insectă neagră, care părea să îndeplinească o funcție obscură de orientare, precum țipătul liliacului. Marinarul râse de trei ori. Se opri și rămase nemișcat, atârând în aer, ascultând ceva în interiorul său. Captase frecvența tăcută a mărfii. Fața i se netezi în dreptul pomeților ca dată cu ceară. Așteptă cât o jumătate de țigară. Marinarul știa să aștepte. Dar ochii îi ardeau de o teribilă foame uscată. Își roti încet, pe sfert, privirea de nesaț stăpânit ca să-l cântărească pe cel care tocmai intrase. Terminus „Umflatul” se așeză măturând cafeneaua cu ochi albi, de periscop. Când îl văzu pe Marinar, dădu din cap aproape imperceptibil. Doar nervii descojiți ai nevoii de marfă puteau sesiza o mișcare.

Marinarul îi întinse lustragiului o monedă. Se duse spre masa Umflatului cu mersul său plutitor și se așeză. Rămaseră multă vreme în tăcere. Cafeneaua era construită pe o latură a unei rampe de beton la poalele unei faleze albe, înalte, de zidărie. Chipuri ale Orașului se arătau periodic, tăcute ca peștii, pătate de vicii și de dorințe de insectă. Cafeneaua luminată era un clopot de scufundător, cu cablul rupt, așezându-se în tenebre.

Marinarul își lustruia unghiile în poala costumului său în căroruri. Fluiera un mic refren printre dinții galbeni și lucioși.

De câte ori se mișca, un efuviu de mucegai ieșea din hainele sale, un miros muced, de vestiare părăsite, își studie unghiile cu o privire intensă, fosforescentă.

— Am marfă ca lumea, Umflatule. Pot livra douăzeci. Îmi trebuie un avans, normal.

— Pe neve?

— Doar nu-ți închipui că mă plimb cu douăj' de ouă în buzunar. Îți zic că sunt beton. Hop, și s-a marcat.

Marinarul își privi unghiile ca și cum ar fi studiat o hartă maritimă.

— Știi că nu dau țepe.

— Bagă treizeci. Și zece tuburi avans. Măine la ora asta.

— Îmi trebuie un tub acum, Umflatuie.

— Fă un tur, o să găsești.

Marinarul o luă către Piaza. Un copil de pe stradă desfăcu un ziar în fața lui ca să mascheze stiloul pe care i-l strecură în palmă. Marinarul păși mai departe. Scoase stiloul și îl sparse ca pe o nucă între degetele lui groase, rozalii, fibroase. Extrase un tub de grafit pe care îl tăie la un capăt cu un cuțit mic, cu lamă curbă. Un abur negru ieși din tub și începu să plutească în aer ca un tartru fierbând. Fața Marinarului se dizolvă. Gura i se alungi într-un cilindru vălurit și aspiră din ceața neagră, vibrând într-un peristalsis supersonic, dispărând într-o explozie tăcută, rozalie. Fața lui reapăru în prim plan cu o claritate și precizie insuportabile, în flăcări galbene, marcă a drogului cauterizând carnea cenușie a unui milion de toxicomani urlând.

„O să mă țină o lună”, hotărî el, examinându-se într-o oglindă invizibilă.

Toate străzile orașului coboară printre faleze adâncite către o piață amplă, întunecoasă, în formă de rinichi. Fațadele sunt perforate de cămine și cafenele, unele adânci de un metru și ceva, altele pierzându-se într-o rețea de încăperi și coridoare.

La toate nivelurile, încrucișări de poduri, pasarele, funiculare. Juni catatonici îmbrăcați femeiește în pelerine din pânză de sac și zdrențe împutite, cu chipurile machiate din greu, în culori violente, deasupra unui strat de vânătași, peste un arabesc de cicatrice supurând, crăpate până la sticlirea de sidef a osului se înghesuie în trecători cu o insistență tăcută, lipicioasă.

Traficanți de Carne Neagră, carnea gigantului miriapod acvatic negru – ajungând uneori la doi metri lungime, viețuind în trecători de stânci negre și lagune

maronii, irizate - expun crustacee paralizate în colțuri camuflate din Piaza, vizibile doar pentru Consumatorii de Carne.

Adepti ai unor îndeletniciri antediluviane, inimaginabile, mângăind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, traficanți pe piața neagră a celui de-al treilea război mondial, amputatori telepatici, osteopați ai spiritului, anchetatori ai infracțiunilor denunțate de jucători de șah binevoitori și paranoici, portărei adunând la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzând mutilări inimaginabile ale spiritului, funcționari ai unor state polițienești neconstituite încă, brokeri de vise feerice și nostalgii testate pe celule sensibilizate ale nevoii de drog și oferite la schimb pe materiile prime ale voinței, băutori ai Fluidului Greu închis în chihlimbarul translucid al viselor.

Meet Cafe se află pe o latură din Piaza, un labirint de bucătării, restaurante, cămăruțe de dormit, balcoane de oțel primejdioase și pivnițe deschise spre băi subterane.

Pe fotolii acoperite cu satin alb, Mugwumpi1 în pielea goală sorb siropuri translucide, colorate, prin paie de alabastru. Mugwumpii nu au ficat și se hrănesc exclusiv cu dulciuri. Buze subțiri, violacee acoperă un cioc de os negru ascuțit ca o lamă, cu care se sfâșie adesea-n bucăți în luptele pentru clienți. Aceste creaturi secretă din penisurile lor în erecție un lichid care produce dependență și prelungește viața prin încetinirea metabolismului. (De fapt, toți agenții longevității s-au vândit a produce dependență direct proporțional cu eficacitatea în materie de prelungire a vieții.) Dependenții de fluidul secretat de Mugwumpi sunt cunoscuți sub numele de Reptile. Unele dintre acestea plutesc deasupra fotoliilor cu carnea lor roz-negricioasă. Evantaie de cartilaj verde acoperit de peri cavernoși, erectili, prin care Reptilele absorb fluidul, le mijesc după fiecare ureche. Evantaiele, care se mișcă din când în când la atingerea unor curenți invizibili, servesc de asemenea pentru o formă de comunicare cunoscută doar

Reptilelor.

1. Scris cu literă mică, *mugvump* are înțelesul de „persoană neutră sau independentă, mai ales din punct de vedere politic”. Etimologic, cuvântul provine din limba algonquin a tribului amerindian omonim (de la *mogki* - mare + - *omp* - om); cu majusculă, cuvântul îi desemnează pe disidenții republicani din SUA care au refuzat să-l susțină pe candidatul republican, acuzat de corupție, la alegerile prezidențiale din 1884 (». *tr*).

În timpul Panicilor bienale, când belitii, jupuiții de la Poliția Onirică dau iama prin oraș, Mugwumpii se refugiază în cele mai adânci crevase și rămân săptămâni în șir în biostază, ferecați în cămăruțe. În acele zile de teroare cenușie, Reptilele țâșnesc din ce în ce mai rapid, vociferează una peste capul celeilalte cu o viteză supersonică, craniile lor flexibile fâlfâind în vârtejurile negre ale agoniei lor de insectă.

Poliția Onirică se dezintegrează în bule de ectoplasmă putredă măturate de un bătrân trăgător, tușind și scuipând în dimineața intoxicată. Mugwump Man apare cu boluri de alabastru pline cu fluid și Reptilele se potolesc.

Aerul e din nou liniștit și limpede ca glicerina. Marinarul își reperă Reptila. Se strecură și comandă un sirop verde. Reptila avea o gură de cartilaj maroniu, mică și rotundă ca un disc, ochi verzi, lipsiți de expresie, aproape acoperiți de membrana subțire a pleoapei. Marinarul așteaptă o oră până când creatura îi remarcă prezența.

— Ceva ouă pentru Umflatul? întrebă el, vorbele sale agitând perii de pe evantaiile Reptilei.

Îi trebuiră două ore Reptilei ca să ridice trei degete rozalii transparente, acoperite de un puf negru. Mai mulți Consumatori de Carne stăteau întinși în vomă, prea slăbiți ca să se mai miște. (Carnea Neagră e ca brânza cu mușegai, irezistibil de gustoasă și sățioasă în același timp, astfel încât consumatorii mănâncă, vomează și mănâncă din nou, până când cad epuizați.)

Un june fardat intră clătinându-se înăuntru și smulse unul dintre cleștii mari, negri, trimițând rotocoale de aromă dulceagă, grețoasă prin cafenea.

SPITAL

NOTE DIN TIMPUL DEZINTOXICĂRII. Paranoia de la începutul privării de drog... totul pare albastru... Carnea moartă, păstoasă, atonă...

Coșmank sevrajului. O cafenea cu pereții acoperiți de oglinzi. Goală... așteptare... cineva apare într-o ușă laterală... un arab mic de statură, plăpând, îmbrăcat *vaXx-ojelabah* maro, cu barbă și chip cenușiu... am în mână o cană cu acid în fierbere... cuprins de o convulsie sub imperiul nevoii, i-l arunc în față...

Toți arată a toxicomani...

Câțiva pași în curtea spitalului... În lipsa mea, cineva mi-a folosit foarfecele, sunt pătate cu o zeamă lipicioasă, maroniu spre roșu... Mai mult ca sigur, cățeaua de îngrijitoare, care și-a coafat blana...

Europeni cu aspect groaznic se-nghesuie pe scări, o interceptează pe soră când am nevoie de medicament, varsă pisatul în chiuvetă când mă spăl, ocupă closetul orenregi - pescuind probabil după degetul de cauciuc umplut cu diamante pe care și l-au dosit în găoază...

De fapt, toată gașca de europeni s-a mutat lângă mine... Bătrâna mamă se operează și fiica ei s-a introdus, degrabă, la fața locului, ca să se asigure că hoasca e tratată cum trebuie. Vizitatori ciudați, rude, se vede treaba... Unul dintre ei poartă pe post de ochelari piesele alea pe care bijutierii și le înșurubează în ochi când examinează pietre... Pesemne vreun șlefuitor de diamante la ananghie... Tipul care a bulit Diamantul Throckmorton și a fost virat din branșă... Bijutierii ăia fiind în jurul Diamantului în redingotele lor, așteptându-l pe Meseriaș. O greșeală de un micron poate să compromită piatra completamente, așa că tre' să-l importe pe gagiu' clasa-tâi de la Amsterdam ca să facă treaba... Tipul își face apariția beat mort cu un ciocan pneumatic uriaș și trosnește diamantul, care se face praf și pulbere...

Nu știu de un să-i iau pe acești cetățeni... Furnizori de iarbă din Alepo?... Traficanți de prematuri din Buenos Aires? Cumpărători iliciți de diamante din Johannesburg? ... Negustori de sclavi din Somalia? Colaboratori, cel puțin...

Permanent, vise legate de marfă: caut un câmp cu maci... Traficanți de alcool cu pălării negre de cowboy, din vremea prohibiției, mă îndrumă spre o cafenea din Orientul Apropiat... unul dintre chelneri e furnizor de opiu iugoslav...

Cumpăr un plic de heroină de la o lesbiană din Malaezia într-un impermeabil alb strâns cu un cordon pe talie... Înfășc materialul în secția tibetană a muzeului. Ea tot încearcă să mi-l fure înapoi... Caut un loc să mă-nțep în venă...

Momentul crucial al dezintoxicării nu e faza inițială a nevoii acute, ci acela dinaintea eliberării din țesătura drogului... Are loc un interludiu de coșmar, alcătuit dintr-o panică a celulelor, viața suspendată între două moduri de a fi... În acest punct, tânjirea după drog se concentrează într-o foame ultimă, disperată, și pare să capete o putere de vis: împrejurările îți scot marfa în cale... un consumator de pe timpuri... un infirmier manglitor, un vindecător binevoitor, pus pe scris rețete...

Un gardian în uniformă din piele de om, vestă de cioroi cu nasturi din dinți galbeni cariați, cămașă elastică de Piele Roșie, șorț din adolescent nordic bronzat, sandale din piele de talpă bătătorită de tânăr țăran malaezian, eșarfă brun-cenușiu înfășurată pe gât și vârâtă în cămașă. (Brun-cenușiu e o culoare ca un gri *sub* o piele brună. Se întâlnește uneori la negrii altoiți cu albi, amestecul nu a ieșit și culorile se separă precum uleiul în apă...)

Gardianul e întotdeauna la patru ace, fiindcă n-are nimic de făcut, își păstrează toată leafa pentru îmbrăcăminte de calitate și se schimbă de trei ori pe zi în fața unei oglinzi imense, care mărește. E chipeș, cu trăsături latine și ten proaspăt, cu o mustață subțire, bine desenată, ochi mici și negri, ochi pustii și lacomi, de

insectă fără vise.

Când ajung la frontieră, Gardianul iese precipitat din ghereta sa, cu un cadru de oglindă la gât. Încearcă să-și scoată oglinda de pe gât... Nu s-a mai întâmplat până acum așa ceva, să ajungă cineva până la frontieră. Gardianul și-a zgâriat laringele scoțând cadrul de oglindă... Și-a pierdut vocea... Deschide gura, i se vede limba săltându-i înăuntru. Fața netedă și inexpresivă și gura deschisă cu limba mișcându-i-se înăuntru sunt neînchipuit de hidoase. Gardianul își ridică brațul. Întregul trup i se zgâlțâie în convulsii dezaprobatore. Trec mai departe și desprind lanțul care barează drumul. Cade pe caldarâm cu un zăngănit metalic. Depășesc frontiera. Gardianul rămâne în urmă, în ceață, uitându-se după mine. Apoi agață lanțul la loc, se-ntoarce-n gheretă și începe să-și smulgă fire din mustață.

Tocmai au adus așa-zisul prânz... Un ou fiert tare, care, curățat de coajă, dă la iveală un obiect cum n-am mai văzut... Un ou foarte mic, de o culoare galben-maronie... Probabil de ornitorinc. Portocala conținea un vierme enorm și cam asta era tot... Chiar că primul venit, primul servit... În Egipt e un vierme de ți se bagă-n rinichi și crește până la dimensiuni uriașe. În cele din urmă, rinichiul mai e doar o coajă subțire în jurul viermelui. Gurmanzi temerari apreciază carnea Viermelui mai mult decât orice altă delicată. Se zice că are o savoare de nedescris... Un criminalist din Interzone, cunoscut ca Ahmed Autopsie, a făcut avere din trafic cu carne de Vierme.

Scoala franceză e peste drum de fereastra mea și îi ochesc pe băieți prin binoclul x8... Așa de apropiați, că aș putea să întind brațul și să-i ating... Poartă șorturi... Le văd pielea de găină de pe picioare în răcoarea dimineții de primăvară... Mă proiectez afară prin binoclu, peste drum, fantomă în soarele de dimineață, turmentat de pofte dematerializate.

Ți-am povestit cum eu și cu Marv am plătit odată doi puști arabi cu șaij' de cenți ca să ne uităm la ei când și-o

trag? Îl întreb deci pe Marv, „Crezi c-or s-o facă?”

Și el îmi zice, „Cred că da. Le e foame”.

Eu zic, „Îmi place să-i văd așa”.

Mă simt un pic ca un moș vicios, dar „*Son cosas de la vida*”, cum a zis Sobera de la Fior când garda l-a dojenit pentru c-a-mpușcat-o pe pizda aia, i-a dus cadavrul într-un motel și i-a tras-o...

„Făcea figuri, că nu e ea de-aia s-o faci repede”, a zis... „Nu merge la mine cu de-astea”. (Sobera de la Fior era un criminal mexican condamnat pentru o serie de crime mai degrabă nemotivate.)

Toaleta a fost închisă trei ore în cap... Cred că o folosesc ca sală de operații...

SORĂ: Nu-i mai găsesc pulsul, dom' doctor.

DR. BENWAY: Poate și l-o fi pitit în pizdă-ntr-un deșt de mânășă.

SORĂ: Adrenalină, dom' doctor?

DR. BENWAY: Paznicul de noapte și-a injectat-o pe toată-n lipsă de altă distracție.

Se uită-mprejur și apucă un băț din ăla cu o cupă de cauciuc ca o ventuză la capăt, cu care se desfundă chiuvetele... Se apropie de pacient...

— Fă o incizie, domnule doctor Limpf, îi spune asistentului său îngrozit... O să-l masez la inimă.

Doctorul limpf dă din umeri și începe incizia. Doctorul Benway spală ventuza, vânturând-o prin closet...

SORĂ: N-ar trebui sterilizată, dom' doctor?

DR. BENWAY: Probabil, dar nu mai e timp.

Se așază pe ventuză ca pe un scaun de paie, urmărindu-și asistentul, care face incizia...

— Voi, ăștia cu caș la gură, n-ați fi în stare să umblați la un coș fără un scalpel electric cu vibrații, drenaj și sutură automate... Curând o să operăm prin telecomandă, pe pacienți pe care n-o să-i mai vedem deloc... N-o să mai fim decât niște mânăuitori de butoane. Toată măiestria dispare din chirurgie... Toată știința, toată dibăcia, toată arta improvizatiei... Ți-am povestit cum am practicat odată o apendicec-tomie cu o cutie de sardine

ruginită? Altă dată m-am trezit fără instrumentul de bază și am îndepărtat o tumoare uterină cu dinții. Asta se întâmpla în Effendi de Sus, și pe deasupra...

DR. LIMPFI: Incizia e gata, domnule doctor. Dr. Benway vâra desfundătorul în incizie și-l mișcă-n sus și-n jos. Sângele îi împrășcă pe doctori, pe soră și stropește pereții... Ventuza produce un sunet înfiorător.

SORA: Cred că e pierdută, dom' doctor.

DR. BENWAY: Nu tre' să ne pierdem firea. E o nimica toată.

Se-ndreaptă spre un dulap de medicamente, de-a curmezișul camerei.

— Un nenorocit de trăgător mi-a-ndoit cocaina cu Dero! Soră! Trimite băiatul, fuga cu rețeta asta la farmacie!

Dr. Benway operează într-un amfiteatru plin cu studenți:

— Deci, copii, n-o să vedeți operația asta practică prea des, și asta dintr-un motiv precis... Vedeți voi, medical, ea n-are absolut nicio valoare. Nimeni nu știe care a fost scopul ei la origine sau dacă a avut vreun scop. Personal, cred că a fost de la bun început o pură creație artistică. Precum toreadorul care, cu îndemânarea și știința pe care le posedă, scapă cu bine de pericolul căruia i s-a expus și pe care l-a provocat el însuși, tot așa, prin această operație, chirurgul își pune pacientul în pericol în mod deliberat, și apoi, cu o iuțea și o promptitudine incredibile, îl salvează de la moarte în ultima fracțiune de secundă posibilă... L-a văzut vreunul dintre voi pe Dr. Tetrizzini la o reprezentație? Zic bine reprezentație, căci operațiile lui erau adevărate spectacole. Începea prin a arunca, din prag, un scalpel de-a curmezișul camerei, în pacient, și apoi își făcea intrarea în pași de balet Iuțea sa era incredibilă. „Nu le las timp să moară”, avea obiceiul să spună. Tumorile îi produceau o stare de furie și frenezie. „Nenorocite de celule indisciplinate!” mârâia, apropiindu-se de tumoare cu mișcări de cuțitar.

Un tânăr țâșnește pe scena de operație și, scoțând la

iveală un scalpel, se îndreaptă spre pacient

— Un espontaneo! Opreți-l înainte să-mi eviscereze pacientul!

(Espontaneo e un termen din luptele cu tauri, desemnând o persoană din public care țâșnește în ring, scoate o mantie pe care a ținut-o ascunsă și o agită de câteva ori prin fața taurului înainte să fie scos din ring.)

Îngrijitorii se încaieră cu tânărul espontaneo, care este în cele din urmă scos din sală. Anestezistul profită ca să smulgă o plombă de aur masiv din gura pacientului...

Trec prin fața camerei 10 din care m-au scos ieri... Caz de maternitate, presupun... Ploști pline de sânge și de tampoane și secreții de femelă indescrribibile, destule ca să polueze un continent... Dacă vine cineva să mă viziteze în fosta mea cameră, o să creadă că am dat naștere unui monstru și că Departamentul de Stat încearcă să mușamalizeze toată povestea...

Muzică din / *Am an American*... Un bărbat în vârstă, în pantaloni cu dungi și redingotă de diplomat, stă pe o estradă îmbrăcată-n drapelul american. Un tenor decrepit, în corset - plesnind în costumul său de explorator de secol XVIII - cântă *Star Spangled Banner*, acompaniat de o orchestră. Cântă ușor sâsâit...

DIPLOMATUL (citind de pe un sul mare de bandă de telegraf, care crește încontinuu și i se încâlcește printre picioare): Dezmințim categoric că *vreun* cetățean de sex masculin al Statelor Unite ale Americii...

TENOR: *Oh thay canjou thee...*

Vocea i se frânge și urcă într-un *falsetto* ascutit.

În cabina de înregistrare, Tehnicianul dă pe gât un pahar de bicarbonat de sodiu și râgâie în palmă „Al dracu' de tenor, e poponar”, mormăie înciudat.

„Mike! Bah” - strigătulse-ncheie cu un râgâit. „Taie-i microfonul la bășina asta bulangie și trimite-o la plimbare. E dat afară chiar din această clipă... Adu-o pe Iiz atleta, aia cu schimbarea de sex... Ea cel puțin e tenor cu normă-ntreagă... *Costum?* De unde pula mea să știu? Nu sunt un bulangiu de decorator de la serviciul costume! *Ce face?* Tot

serviciul costume închis din motive de securitate? Ce sunt eu, caracatiță? Să vedem... Ce-ar fi s-o dam pe Indieni? Pocahontas sau Hawatha?... Nu, nu e bine. Țipă vreun cetățean de-ăla deștept că să și-o ia Indienii înapoi... O uniformă din Războiul Civil, tunică nordistă și pantaloni de sudist ca s-arătam cum s-au unit din nou? Am putea s-o facem Buffalo Bill sau Paul Revere¹ sau s-o deghizăm în cetățeanul ăla care nu caca steagul, nu-l pleacă adică, sau recrut, sau grenadier, sau Soldatul Necunoscut... așa e cel mai bine... acoper-o cu un monument, așa nimeni nu mai tre' s-o vadă...

Lesbiana, ascunsă-ntr-un Arc de Triumf din carton presat, își umflă plămânii imenși și dă drumul unui muget teribil:

„Oh say de that Star Spangledbannerjetwave...”
Arcul de Triumf crapă de sus până jos, larg. Diplomatul își duce palma la frunte...

DIPLOMATUL: Că vreun cetățean de sex bărbătesc al Statelor Unite a dat naștere în Interzone sau în orice alt loc...

„O ei the land of the FREEE...”

Buzele Diplomatului se mișcă, dar nimeni nu-l aude. Tehnicianul își acoperă urechile cu mâinile și urlă „Sfântă Fecioară!”. Placa dentară începe să-i vibreze ca o drâmbă și îi zboară cu viteză din gură...

1 Paul Revere, 1735 – 1818, patriot american distins în timpul Războiului de Independență («. /în).

Încearcă s-o prindă cu o mișcare nervoasă, o ratează și își acoperă gura cu mâna.

Arcul de Triumf se prăbușește cu un zgomot teribil și o dă la iveală pe Lesbiană stând în picioare pe un pedestal, îmbrăcată doar cu un suspensor din piele de leopard, cu o imensă dublură de cauciuc în față... Afișează un zâmbet stupid și își încordează mușchii uriași... tehnicianul umblă în patru labe prin cabina de control după placă și dă, ținând, comenzi neinteligibile: „Ghide gaia ia înalte!! dar e migovoiu!”

DIPLOMATUL (ștergându-și sudoarea de pe frunte):

Vreunei creaturi de orice fel sau specie...

4 nd the home of the brave..."

Chipul diplomatului se întunecă. Se clatină, se lasă pe balustradă, cu sângele curgându-i din ochi, nas și gură, murind în urma unei hemoragii cerebrale.

DIPLOMATUL (abia audibil): „Departamentul dezmente... neamerican... Se distruge... Vreau să spun că n-a existat... Categor...” Moare.

În cabina de control, panourile sar în aer... descărcări electrice pârâie prin încăpere... Tehnicianul, în pielea goală, cu corpul înnegrit de flăcări, se clatină ca o apariție din Gotterdamerung, țipând: ghideânate!! govou!" O explozie finală îl reduce pe Tehnician la o grămadă de scrum.

Grave proof through the night That ourjlag is still there...

Note din timpul dependenței. Injecții cu Eukodol la fiecare două ore. Am un loc în care-mi pot strecura acul direct în venă, rămâne căscată ca o gură roșie supunndă, umflată și obscenă, o picătură de sânge și puroi se prelinge-ncet după ce mă-nțep...

Eukodolul este o varietate chimică a codeinei - dihidroxicodeină. Seamănă, la efect, mai mult cu

Cocaina decât cu Morfina... Când ți-o tragi cu Coca în plin, simți o rafală de plăcere pură în cap... După zece minute mai vrei una... Plăcerea morfinei e în viscere... Îți asculți măruntaiele după ce ai tras-o... Dar C-ul intravenos e electricitate prin creier, activând conexiunile plăcerii prin cocaină... Nu există sindrom al privării de cocaină. E o nevoie a creierului și numai a lui - o nevoie fără corp și fără simțuri. Nevoie de fantomă împotmolită. Foamea de Cocaină tine doar câteva ore, dt sunt stimulate canalele C. Pe urmă o uiți. Eukodolul e ca o combinație de H și C. Tre' să fii neamț să năSCOcești așa o marfă a dracu'. Eukodolul ca și morfina e de șase ori mai puternic decât codeina. Heroina de șase ori mai tare ca morfina. Dihidrooxiheroina ar trebui să fie de șase ori mai puternică decât heroina. Foarte posibilă crearea unui drog atât de adictiv, încât o

singură injecție să provoace dependență pe viață.

Note din timpul dependenței - continuare: Apudind acul, îmi întind spontan mâna stângă după garou. Asta o iau ca un semn că pot să mă-nțep în singura venă utilizabilă din brațul stâng. (Mișcările de legare a garoului sunt astfel ordonate încât îți legi, în mod normal, brațul cu care l-ai apucat.) Acul alunecă înăuntru ușor, pe lângă o bătătură. Caut prin zonă. Brusc, o coloană subțire de sânge țâșnește prin seringă, pentru o clipă la fel de consistentă ca un fir roșu de sârmă.

Trupul știe în ce vene ți-o poți trage și transmite cunoașterea asta în mișcările spontane pe care le faci când te pregătești să te-nțepi... Câteodată acul țintește ca o baghetă magică. Altă dată trebuie să aștept mesajul Dar, după ce sosește, nimeresc totdeauna sângele.

O orhidee roșie înflori pe fundul pipetei. Ezită timp de-o secundă, apoi apăsă cauducul, privind lichidul precipitându-se-n venă, aspirat parcă de setea tăcută a sângelui său. Rămăsese un strat subțire, irizat, de sânge în pipetă, și gulerul de hârtie albă era îmbibat de sânge ca un bandaj. Se aplecă și umplu pipeta cu apă. În timp ce o pompa afară, doza îl lovi în stomac, o rafală moale, plăcută.

Mă uit la pantalonii mei jechoși, nu m-am schimbat de luni de zile... Timpul se scurge priponit de o seringă cu un fir lung de sânge... Uit sexul și toate plăcerile pătrunzătoare ale trupului - o fantomă cenușie, împotmolită în drog. Băieții spanioli îmi zic *E/Hombre Invisible* - Omul Invizibil...

Douăzeci de flotări în fiecare dimineață. Drogul îndepărtează grăsimea, lasă însă mușchii mai mult sau mai puțin intacti. Dependentul pare să aibă nevoie de mai puține țesuturi... O fi posibil să se izoleze molecula contra grăsimii din compozita mărții?

Gălăgie tot mai mare la Farmade, alerte șuierate ca la un telefon nepus în furcă... O zi-ntreagă, până la 8 p.m., ca să mă scot cu două cutii de Eukodol...

Venele și banii pe terminate.

Somnul, în continuare, de bază. Noaptea trecută m-am trezit când cineva îmi strângea mâna. Era cealaltă mână a mea... Adorm citind și cuvintele capătă semnificațiile unui cod... Obsesie a codurilor... Omul contractează o serie de boli care silabisesc un mesaj codificat...

Mă-nțep în fața lui D.L. Caut vena pe piciorul gol și jegos... Trăgătorii nu mai au nicio rușine... Sunt insensibili la repulsia celorlalți... E îndoielnic că rușinea poate exista în absența libidoului sexual... Rușinea toxicomanului dispare împreună cu sodabilitatea sa nesexuală, care ține și ea tot de libido... Dependentul își privește corpul în mod impersonal, ca pe un instrument de absorbție a elementului în care trăiește, își evaluează țesuturile cu răceala unui negustor de cai. „N-are rost să-n cerc o-nțepătură aici”. Ochii morți de pește alunecă peste o venă devastată.

Pe un somnifer de tip nou, numit Soneryl... Nu simți că ți-e somn... Treci în starea de adormire fără tranziție, cazi brusc în mijlocul unui vis... De ani de zile într-un lagăr de prizonieri, suferind din cauza malnutriției...

Președintele e trăgător, dar nu poa' s-o rezolve direct, dată fiind poziția sa. Așa că se aranjează prin intermediul meu... Din când în când avem contacte și îl reîncarc. Acesta contacte pot avea, pentru un spectator întâmplător, aspectul unor practici homosexuale, dar de fapt excitația nu e, în esența ei, sexuală și climaxul e momentul separării, când reîncărcarea este încheiată. Penisurile în erecție sunt puse în contact – cel puțin la început am folosit această metodă, dar punctele de contact se uzează ca și venele. Acum trebuie, câteodată, să-mi strecor penisul sub pleoapa lui stingă. Sigur că pot să-l rezolv cu o Reîncărcare Osmotică, care e echivalentă cu o injecție sub piele, dar asta-nseamnă o recunoaștere a înfrângerii. O atare R.O. îi strică Președintelui dispoziția câteva săptămâni și riscă să producă un măcel atomic. Iar Președintele plătește scump această Dependență Oblică. A renunțat la orice control de sine și e dependent ca un copil

în pânțele. Dependendentul Oblic resimte un întreg spectru de groaze subiective, demente protoplasmice tăcute, agonia oribilă a oaselor. Tensiunile se adună, energii pure fără conținut emoțional traversează corpul zguduindu-l cum se zguduie corpul cuiva în contact cu firele de înaltă tensiune. Dacă legătura sa de reîncărcare se întrerupe de azi pe mâine, Dependentul Oblic e cuprins de spasme electrice atât de violente, că oasele i se desprind și omul moare, cu scheletul sforțându-i-se să se cațere și să scape din carnea sa devenită de neîndurat, ca să alerge fără zăbavă la cel mai apropiat cimitir.

Relația între un D.O. (Dependent Oblic) și L.R. (Legătura de Reîncărcare) este aut de intensă, încât nu-și pot suporta unul altuia prezența decât pentru intervale scurte și rare - în afară de întâlnirile pentru reîncărcare, vreau să zic, când orice contact personal e eclipsat de procesul reîncărcării.

Citind ziarul... Ceva despre tripla crimă din Rue de la Merde, Paris: „O reglare de conturi”... Gândurile-mi tot fug... „Poliția l-a identificat pe autor... Pepe El Culito... Curulețul, un diminutiv afectuos”. Chiar asta scrie?... încerc să mă fixez pe cuvinte... ele se desfac într-un mozaic fără sens...

LAZĂR, DU-TE-ACASĂ

BĂJBÂIND PRIN BANDĂ UZATĂ la frontiera dintre desprindere și recădere, o zonă a nimănui, cenușie și amorțită, cu miasme cavitare și căscat înfundat după somnul chimic, Lee află că tânărul toxicoman intrat la el în cameră la 10 dimineața tocmai se întorsese după două luni de scufundări în Corsica și se lăsase de droguri...

„*Venit să fi prezinte noul corp*”, stabili Lee cu un frison al nevoii matinale de marfă. Își dădea seama că revede - sigur, *Miguel*, mersi - se întâmplase cu trei luni înainte, în Metropolă, dus, cu capul căzut pe masă peste un ecler galben și rânced care urma, peste două ore, să otrăvească o pisică, hotărî deci că efortul de a-l vedea pe Miguel la 10 dimineața era suficient și fără corvoada de a corecta o eroare - („un te trezești, pe ogor?”) fapt care ar

implica de asemenea plasarea imaginii actuale a lui Miguel în spații foarte-ncăreate, precum un nemernic de obiect masiv, aiurea, rămas deasupra-ntr-o valiză.

— Arăți excepțional, spuse Lee, ștergând degajat semnele mai evidente ale dezgustului cu un șervețel năclăit, observând cenușiul mărffii impregnat pe chipul lui Miguel, cercetând tiparele ponoselii, vizibile ca și cum om și îmbrăcăminte ar fi umblat ani și ani pe potecile timpului fără nicio oprire în spațiu ca să se aranjeze...

„Și-n plus, în timp aș putea să-ndrept eroarea... La-ar du-te-acasă... Plătește-ți Omul și du-te-acasă... La ce-mi trebe să-ți văd hoitul tău de-mprumupte-aici?”

— Mă bucur nespus să te văd curat... Ai făcut cum e mai bine.

Miguel înota prin cameră, săgetând peștele cu mâna...

— Când ești acolo dedesubt, nu te mai gândești lahaș...

— Ești mai scos așa, spuse Lee, mângâind visător o cicatrice lăsată de acele de seringă pe dosul mâinii lui Miguel, urmărind și răsucind ușor, cu degetele, traseele și tiparele pielii sale moi și roșiatice...

Miguel se scarpină pe braț... Privi pe fereastră... Corpul începu să-i tresară ușor, galvanizat, odată aprinse canalele mărffii... Lee stătea și aștepta. *„Bătrâne, nimeni nu se-apucă iar de la una singură...”*

— Știu ce fac.

— Toți zic așa... Miguel luă pila de unghii.

Lee închise ochii: *„Prea mă seacă”*.

— O, mulțumesc, a fost super.

Pantalonii lui Miguel i s-au lăsat pe glezne. Rămase în picioare în pardesiul său inform de carne, care se făcu din maro verde și apoi incolor în lumina dimineții și căzu, cu stropi mari, pe podea.

Ochii lui Lee alunecară în substanța feței... o tresărire ușoară, rece, cenușie...

— Curăț-o, spuse el. Destulă mizerie aici, și fără asta.

— Oo, oh, sigur.

Miguel își făcu de lucru cu un fărâș. Lee dădu deoparte plicul cu heroină. Lee trăia într-o permanentă a treia zi pe uscat, fără doză, cu, desigur, anumite hmmm... întreruperi esențiale ca să alimenteze focurile care-i ardeau în substanța sa galben-roz-maronie gelatinoasă și-i ocoleau carnea plutitoare. La început carnea sa era pur și simplu moale, atât de moale și fragilă, că era străpunsă până la os de particule de praf, curenți de aer și paltoane fâlfâind, în timp ce contactul direct cu ușile și scaunele nu părea să producă vreun neajuns. Nicio rană nu se vindeca în această moliciune, această tentativă de carne... Tendoane albe, lungi, de mucegai se-nfășurau în jurul oaselor sale dezgolite. Un iz muced de testicule atrofiate îi vâtuia corpul cu un abur cenușiu, cețos...

La prima sa infecție gravă, termometrul în fierbere a lansat un glonț de argint viu prin creierul surorii și ea a căzut moartă, cu un țipăt spart. Doctorul a aruncat o privire și a tras obloanele de oțel pentru situații de urgență. A dat dispoziție ca patul în flăcări să fie evacuat imediat, împreună cu ocupantul său, din incinta spitalului.

— Am impresia că poa' să-și producă penicilina singur, a mormăit doctorul.

Dar infecția a ars mucegaiul... Lee trăia acum cu grade variabile de transparență... Fără să fie propriu-zis invizibil, era cel puțin greu de văzut. Prezența lui nu era băgată cu adevărat în seamă... Oamenii îl considerau o proiecție sau îl respingeau ca pe o reflexie, o umbră: „Vreo șmecherie cu lumini sau o firmă de neon”.

Acum Lee simți primele spasme seismice ale Vechii și Credincioasei Arsuri Reci. Împinse fantoma lui Miguel pe hol cu un lujer políticos, dar ferm.

— Iisuse! spuse Miguel. Tre' s-o șterg.

Ieși în grabă. Flăcări roz de histamine țâșniră din miezul incandescent al lui Lee și îi acoperiră extremitățile sângerânde. (Camera era ignifugă, pereții de fier bășicați și presărați cu cratere lunare.) Luă o doză mare și își schimbă programul.

Se hotărî să-și viziteze un coleg, NG Joe, care o luase

pe marfă în timpul unei crize de Bang-utot în Honolulu.

(Precizare: Bang-utot, literal, „să încerci să te trezești și să gemi...”. Moartea survenind în timpul unui coșmar... Patologia se întâlnește la bărbați originari din Asia de Sud-Est... în Manila sunt înregistrate în jur de 12 cazuri de deces din cauză de Bang-utot în fiecare an.

Un bărbat care s-a vindecat a spus că „un omuleț” îi stătea pe piept și-l sugruma.

Victimele știu adesea că vor muri; își exprimă teama că propriul penis le va intra în corp și îi va ucide. Câteodată își țin penisul strâns, într-o stare de isterie zgomotoasă, și îi cheamă pe ceilalți în ajutor să nu le scape, penisul, și să le străpungă trupul. Erejecțiile, de felul celor care apar în mo. d normal în timpul somnului, sunt considerate deosebit de periculoase și pasibile să provoace un atac fatal... Cineva a născocit un dispozitiv Rube Goldberg¹ care să prevină erejecțiile în timpul somnului. Dar a murit de Bang-utot.

Autopsiile amănunțite ale victimelor Bang-uto-tuiui au evidențiat lipsa unei cauze organice a morții. Există adesea semne de strangulare – provocată de ce anume?; câteodată ușoare hemoragii ale pancreasului și plămânilor – insuficiente ca să provoace moartea și, la fel, de origine necunoscută. Autorul a ajuns la opinia că moartea are drept cauză o deplasare a

1 Rube Goldberg (1883 – 1970), autor american de caricaturi și benzi desenate; numele lui este legat de conceperea (ironică) a unor aparate, tehnologii și mecanisme foarte complicate pentru realizarea unor acțiuni simple. Astăzi, în SUA, concursuri destinate unor „invenții” de acest gen îi poartă numele (». tr.).

energiei sexuale, având ca efect erecția plămânilor și, în consecință, strangularea... a se vedea un articol de Nils Larsen, doctor în medicină, „The Man with the Deadly Dream” în *Saturday Evening Post*, 3 decembrie 1955. De asemenea, un articol de Erle Stanley Gardner din *True Magazine*.)

NG trăia cu o spaimă constantă de erecții și își tot

sporea dozele din cauza asta. (Precizare: e un lucru bine cunoscut și regretabil, e un lucru de tristă notorietate și *ă*t se poate de agasant că oricine devine, din cauza vreunei incapacități oarecare, dependent, va prezenta, în perioadele de lipsă sau privare – prea multă distracție – cum ar veni, o nemăsurată bombare, o geometrică expansiune, o proliferare a socotelii.)

Un electrod fixat pe unul dintre testicule a străfulgerat și NG s-a trezit în mirosul de carne arsă și s-antins după seringă-ncăreată. S-a răsucit într-o poziție fetală și și-a strecurat acul în coloană. A scos acul cu un oftat ușor de plăcere și și-a dat seama că Lee era în cameră. Un glonț prelung s-a ondulat din ochiul drept al lui Lee și a scris pe perete, cu o mângă irizată: „Marinarul e în oraș și cumpără TIMP”.

Aștept în fața unei farmacii care se va deschide la nouă. Doi băieți arabi rostogolesc coșuri de gunoi până la o ușă masivă, de lemn, într-un perete dat cu var. Praf brăzdat de urină în fața ușii. Unul dintre băieți e aplecat peste coșurile grele, cu pantalonii strânși pe bucile descărnate. Se uită la mine cu privirea neutră, liniștită a unui animal. Mă trezesc cu un salt, cu senzația că puștiul e real și că am ratat o întâlnire pe care o aveam cu el în după-masa asta.

„Așteptăm o echilibrare suplimentară”, spune Inspectorul într-un interviu cu Trimisul Nostru Special. „Altfel vor apărea” – Inspectorul ridică un picior cu un gest tipic nordic – „nu-i așa? embolii, alte probleme. Dar poate că o să facem rost de o cameră de depresurizare potrivită”.

Inspectorul se desface la șliț și începe să se caute de păduchi, aplicându-și alifie dintr-un mic vas de lut. În mod evident, interviul e pe punctul să ia sfârșit. „Plecați? Deja?” exclamă el. „Deci, cum spunea un judecător către un coleg de-al său, fii drept, și dacă nu poți fi drept, fii arbitrar. Cu regretul neprezentării obscenităților curente”. Își ridică mâna dreaptă acoperită cu o alifie galbenă și puturoasă.

Trimisul lor Special se-aruncă-nainte și apucă mâna

unsuroasă, cu ambele ale sale. „A fost o plăcere, domnule Inspector, o plăcere de nedescris”, spune el, scoțându-și mânușile, făcându-le ghem și zvârlindu-le în coșul de gunoi. „Se decontează”, zâmbește apoi.

SALA DE IUREȘ A LUI HASSAN

FIRE DE AUR ȘI PLUS ROȘU. Un bar rococo în fața unui perete roz de sidef. Aerul e împânzit de o substanță dulceagă și malefică, cu iz de miere alterată. Bărbați și femei în haine de seară își sorb digestivele prin paie de alabastru. Un Mugwump levantin stă, dezgolit, pe un scaun de bar acoperit cu mătase roz. Leorpăie miere caldă dintr-o cupă de cristal, cu o limbă lungă și neagră. Părțile sale genitale au un aspect desăvârșit – pulă circumcisă, păr pubian strălucitor. Buzele sale sunt subțiri și violacee ca niște buze de penis, ochii goi, cu un calm de insectă. Mugwumpul nu are ficat, nutrindu-se exclusiv cu dulciuri. Mugwumpul împinge un june blond și zvelt pe o canapea și îl dezbracă cu mișcări de expert.

— Ridică-te și-ntoarce-te, îi comandă el în pictograme telepatice.

Îi leagă mâinile la spate cu o sfoară de mătase.

— În seara asta o facem pân' la capăt.

— Nu, nu! țipă băiatul.

— Ba da, ba da.

Puie ejaculează aprobator, în tăcere. Mugwumpul trage o cortină de mătase, dând la iveală o spânzurătoare din lemn de tec, pe fondul unui ecran luminos de cremene roșu. Spânzurătoarea e așezată pe niște dale de mozaic aztec.

Băiatul se prăbușește în genunchi, scoțând un „Oooh” prelung, făcând caca și pipi pe el de groază. Simte rahatul fierbinte între coapse. Un val de sânge fierbinte îi năvălește în buze și în gâtleej. Corpul i se contractă într-o poziție de fetus și sperma îi împroașcă, fierbinte, fața. Mugwumpul își umezește degetele cu apă parfumată și caldă dintr-un bol de alabastru, îl spală gânditor la fund și la pulă, ștergându-l apoi cu un prosop albastru, moale. O adiere călduță se joacă pe corpul băiatului, firele de păr îi

dansează-n bătaia ei. Mugwumpul îi pune o mână sub piept și îl ridică-n picioare. Apudindu-l de coatele sucite la spate, îl împinge în sus pe trepte, sub ștreang. Se postează în fața băiatului, ținând ștreangul cu ambele mâini.

Băiatul se uită în ochii goi ca oglinzile de obsi-dian ai Mugwumpului, puțuri de sânge negru, vizoare într-un perete de toaletă închizându-se peste imaginea Ultimei Erechții.

Un bătrân gunoier, cu chipul neted și galben ca fildeşul chinezesc, se umflă-n bojoci, sună sculamentul la instrumentul său de aramă (transcripție pentru coarde, fagoți și pipetă) și-l trezește pe peștele spaniol cu membrul în erecție. O curvă se clatină prin moloz, căcați și hoituri de pui de pisică, tirând după ea baloți de fetuși avortați, prezervative rupte, tampoane murdare de sânge, rahat înfășurat în pagini multicolore de reviste umoristice.

O radă mare, liniștită, cu apă irizată. Puțuri de petrol părăsite ard în zarea înecată-n fum. Duhnește a păcură și a canalizare. Rechini bolnavi înoată prin apa neagră, scuipă sulf din ficații în putrefacție, indiferenți la prezența unui Icar cu trupul frânt, însângerat. Un Mister America dezgolit, mistuit de amor propriu, strigă din rărunchi: „Găoaza mea dă de rușine Luvrul! Mă bășesc ambrozie și mă cac aur curat! Pula mea-mproașcă diamante catifelate-n lumina dimineții!”. Se aruncă din farul orb, trimițând bezele și luându-și-o la labă în fața oglinzii întunecate, planează în diagonală printre prezervative camuflate, prin mozaicul din o mie de ziare, printr-un oraș de cărămidă roșie scufundat, ca să aterizeze în nămolul negru împânzit cu sticle de bere și cutii de conservă, gangsteri în carcase de beton, pistoale aplatizate și fără înțeles, ca să evite investigația obsedaților de meserie ai balisticii. Cu un brâu de fosile, așteaptă stripteasul lent al eroziunii.

Mugwumpul strecoară lațul peste capul băiatului și-i strânge nodul, cu gingășie, în spatele urechii stângi. Penisul băiatului e contractat, testiculele îi sunt încordate. Privește drept înainte, respirând adânc. Mugwumpul îi dă târcoale, împungându-l jucăuș și mângâindu-i părțile

genitale, desenându-i pe piele hieroglife batjocoritoare. Trece în spatele lui, cu câteva salturi, și-i înfige pula-n cur. Rămâne acolo, bâțându-se înainte și-napoi, cu mișcări circulare.

Invitații își fac „șșșt!” unii altora, își dau coate și chicotesc.

Brusc, Mugwumpul îl proiectează pe băiat în gol, împingându-l din pulă. Îl oprește din balans prinzându-l de șolduri, urcă, cu mâinile sale stilizate, hieroglifice până la umeri și îi sucește gâtul Trupul băiatului e străbătut de un frison. Penisul i se ridică, cu trei zbateri care îi saltă pelvisul, și ejaculează.

Scânteii verzi îi explodează în spatele ochilor. O durere moale, ca de măsele, îi traversează gâtul și coloana vertebrală, până-n pânțele, contractându-i trupul în spasme de plăcere. Întregul corp S țâșnește, stors, prin penis. Împroșcat cu un ultim spasm, un jet de spermă traversează ecranul roșu, ca o stea căzătoare.

Un suflu moale, din rărunchi, îl aspiră pe băiat printr-un labirint de săli de jocuri mecanice și filme porcoase.

Un rahat ascuțit îi țâșnește din fund. Pârțuri îi zguduie corpul fragil. Artificii explodează, în șiraguri verzi, de partea cealaltă a fluviului. Aude huruitul slab al unei bărci cu motor în lumina crepusculară a junglei... Sub aripile tăcute ale țânțarilor anofeli.

Mugwumpul îl trage din nou în pulă. Trupul străpuns al băiatului freamătă, ca un pește înfipt într-un harpon. Mugwumpul se mișcă ritmic peste spatele băiatului, contractându-se într-o unduire fluidă. Un fir de sânge se scurge pe bărbie, din gura întredeschisă a băiatului, moale și posacă, fără viață. Mugwumpul se prăbușește cu un plescăit sătul, fluid.

O încăpere fără ferestre, pereți albaștri. Perdele roz murdare acoperă ușa. Gândaci roșietici se cațără pe pereți, se adună la colțuri. În băiat dezgolit în mijlocul camerei, zdrăngănind la o cobză cu două corzi, desenând arabescuri pe podea. Alt băiat stă întins în pat fumând joint și suflând fumul peste pula-n erecție. Joacă pe pat cu niște cărți de

tarot, ca să vadă cine pe cine fute. Triș. Bătaie. Cei doi se rostogolesc pe podea mârâinu și scuipând ca două animale tinere, învinsul stă pe podea, cu bărbia pe genunchi, și își linge un dinte spart. Învingătorul se ghemuiește în pat, se face că doarme. De câte ori celălalt se apropie, îl lovește. Ali îl apucă de gleznă, i-o strânge sub braț, îi prinde pulpa cu mâna. Băiatul lovește cu disperare spre fața lui Ali. La cealaltă gleznă e legat. Ali îl apleacă din nou pe spate. Pula băiatului se întinde peste abdomen, plutește în aer pulsând. Alții pune mâinile după cap. Scuipă pe pulă. Celălalt suspină adânc când Ali își împinge pula înăuntru. Gurile scrâșnesc și se mozolesc până la sânge. Iz puternic, muced, de rect penetrat Nimun, pătruns de pula celui alt ca de-un ic, stoarce slobozul din ea în jeturi fierbinți și prelungi (Autorul a remarcat că pulele arabe tind să fie masive și de forma penei de despicat.)

Un satir și un flăcău grec gol, echipați cu butelii de oxigen, schițează un balet de urmărire într-un vas imens de alabastru transparent Satirul îl apucă pe băiat din față și îl întoarce. Înoată cu ondulări de pește. Băiatul dă drumul pe gură unui fir argintiu de bule. O spermă albă tâșnește prin apa verzuie și plutește leneș în jurul corpurilor împletindu-se.

Un negru îl culcă ușurel pe un băiat chinez într-un hamac. Ridică piciorul copilului deasupra capului și încalecă hamacul. Își vâă pula în fundul strâmt și delicat al băiatului. Acesta țipă - un geamăt straniu, strident, de insuportabilă desfătare.

Un dansator javanez într-un scaun rotitor de tec stilizat, așezat pe un soclu de fese din calcar, trage în pulă, cu mișcări rituale, un băiat american - păr roșu, ochi verzi strălucitori. Băiatul pătruns stă imobil, cu fața la dansatorul care-și împinge bazinul cu mișcări elicoidale, transmitând scaunului o vibrație fluidă. „Aiii!” țipă băiatul în dipa-n care sperma împrășcă pieptul uscat și bronzat al dansatorului. O parte îi ajunge pe colțul gurii. Băiatul i-o împinge înăuntru cu un deget și râde: „Nene, asta zic și eu sugere de pulă!”

Două femei arabe cu figuri bestiale i-au dat jos chilotii unui băiețel francez. I-o trag cu puie de cauduc roșu. Băiatul mârâie, mușcă, lovește și izbucnește în lacrimi, istovit, când pula i se ridică și ejaculează.

Fața lui Hassan se umflă, congestionată. Buzele i se fac violacee. Își scoate costumul de bancnote și îl aruncă într-o încăpere securizată, care se închide fără zgomot

— Aici e Salonul Libertății, prieteni! strigă el cu imitația de accent texan.

Cu pălărie și cizme de cowboy, dansează Giga lichefiantă, încheind cu un cancan grotesc pe o melodie de la-nceputul veacului.

— *Să-i dăm drumu11. Vară găuri ferecatei*

Cupluri legate cu hamuri baroce și cu aripi arufi-dale se împerechează prin aer, țipând precum coțofende.

Trapeziști se masturbează unul pe altul, din zbor, cu o mână sigură și precisă.

Echilibriști și-o iau în gură cu dexteritate, balansându-se deasupra golului, la capetele unor prăjini și scaune înclinate primejdios. Un vânt cald poartă cu el mirosul junglei și al nurilor din adâncurile cețoase.

Băieți sunt lansați cu sutele prin acoperiș, tremurând și zbătându-se la capătul funiilor. Băieții atârnă la niveluri diferite, unii lângă tavan, alții la câțiva centimetri de podea. Balinezi și malaezieni încântători, indieni mexicanii cu gingii purpurii, lucitoare și figuri inocente și fioroase, negri (cu dinții, degetele, unghiile de la picioare și părul pubian aurite), puști japonezi albi și netezi ca porțelanul de China, flăcăi venețieni cu părul ca din Tițian, americani cu bucle blonde și brune căzându-le pe frunte (invitații le aranjează tandru), polonezi îmbufnați cu ochi căprui, de animal, copii ai străzii arabi și spanioli, băiețași austrieci rozalii și fragili cu o idee de păr blond pe pubis, juni germani trufași, cu priviri strălucitoare, care strigă „Heil Hitler” când trapa se deschide sub ei. Sollubiși care fac pe ei și scâncesc.

Domnul Mitocan-Full de Bani își molfăie havana, sdrbavnic și nașparliu, lăfăindu-se pe o plajă din Florida

printre ganimezi blonzi cu zâmbete afectate:

— Cetăţeanul ăsta de care zic îşi adusese un Latah din Indochina. Îi vine ideea să-l spânzure şi să-i trimită un scurtmetraj teve la un prieten. Aşa că aranjează două frânghii - una meşterită să se-ntindă, cealaltă pe bune. Dar Latahul se trezeşte cu şucăr, îşi trage costumul de Moş Crăciun şi le schimbă. Vin zorii. Cetăţeanul îşi pune fonia şi Latahul, ca un Latah ce era, şi-o leagă pe cealaltă. Când trapa se deschide, cetăţeanul atârnă de-adevăratelea şi Latahul coboară cu sfoara de ciungă, la şto. Închipuţi-vă că Latahul a imitat fiecare convulsie, fiecare spasm. Şi-a dat drumul de trei ori.

...Tânăr Latah isteţ, cu ochii-n patru. L-am angajat ca supraveghetor într-una din uzinele mele.

Preoţi azteci îl dezbracă pe Junele Dezgolit de roba sa din pene albastre. Îl întind pe spate pe un altar de granit, îi aşază un craniu de cristal pe cap şi fixează cele două emisfere cu şuruburi de cristal. O cascadă se prăvale peste craniu, frângându-i gâtul băiatului. Acesta ejaculează, un curcubeu peste soarele la răsărit.

Mirosul pătrunzător de proteină al spermei se-mprăştie-n atmosferă. Invitaţii pipăie băieţi zvâr-colindu-se, le sug pulele, le atârnă-n spate precum vampirii.

Salvamari dezbrăcaţi aduc plămâni artificiali plini cu juni paralizaţi.

Băieţi orbi ies bâjbâind din prăjituri imense, schizofrenici degradaţi sar dintr-o pizdă de cauciuc, copii cu boli de piele oribile apar dintr-un iaz negru (peşti apatici îmbucă din rahatii gălbui de la suprafaţă).

Un bărbat cu cravată albă şi plastron, gol de la brâu în jos cu excepţia unor jartiere negre, vorbeşte cu Regina Albinelor pe un ton preţios. (Reginele Albinelor sunt femeile bătrâne care se înconjoară de fete, formând un „roi”. Este un sinistru obicei mexican.)

— Dar unde e grupul statuar?

Vorbeşte cu o jumătate de gura, cealaltă parte a feţei e contorsionată de Tortura celor un Milion de Oglinzi. Se masturbează cu frenezie. Regina Albinelor continuă

conversația, nu observă nimic.

Canapele, fotolii și toată podeaua încep să vibreze, zguduind invitații și transformându-i în spectre cenușii, tipând într-o agonie de coaie storcite.

Doi băieți luându-și-o la labă sub podul de cale ferată. Trenul le zguduie carnea, le smulge orgasmul și se pierde în zare cu un şuier îndepărtat. Broaștele orăcăie. Băieții își șterg sperma de pe burțile netede și bronzate.

Compartiment de tren: doi tineri trăgători suferinzi, în drum spre Lexington, își dau jos pantalonii, cuprinși de convulsii lubrice. Unul dintre ei își dă cu săpun pe pulă și i-o bagă celuilalt cu o mișcare de tirbușon. „Iisuuuse!” Ambii ejaculează instantaneu, în picioare. Se îndepărtează și-și trag pantalonii.

— Un vraci bătrân din Marshall dă rețete pentru tinctură de mac.

— Hemoroizii bătrânei mele mame, sângerând, la vedere, după balsamul negru... Doctore, închipuie-ți că era mama dumitale, suptă pe dinăuntru de lipitori, zvârcolindu-se așa de nasol... Mamă, oprește-ți pelvisul ăla, e dezgustător.

— Să ne oprim și să-l facem de-o rețetă. Trenul gonește printre luminile de neon ale nopții cețoase de iunie.

Imagini cu bărbați și femei, băieți și fete, mamifere, pești, păsări, ritmul copulator al universului se revarsă prin încăpere, vastă maree albastră a vieții. Murmur tăcut, freamăt din adânc de pădure - liniștea subită a orașelor în clipa-n care dependentul se aprovizionează. Un moment de calm și magie. Chiar Navetistul apelează legătura pe linii obturate de colesterol.

Hassan țipă:

— E opera ta, A.J! Mi-ai stricat petrecerea!

A.J. îl privește, cu fața precum granitul:

— S-o sugi în cur, jegos lichefiant.

O hoardă de americance lubrice și demente dă năvală. Cu pizde learcă, de la ferme și ranchuri de șmecheri, uzine, bordeluri, case de cultură, din mansarde

și suburbii, moteluri și yachturi și baruri, își dau jos echipamentele de călărie, combinezoanele de schi, rochiile de seară, blugii, capoatele, tricourile imprimare, pantalonii, costumele de baie și chimonourile. Țipă, chiuie și hăulesc, sar pe invitați ca niște cățele turbate în călduri. Îi zgârie pe băieții spânzurați, zbierând: „Poponarule! Bulangiu ce ești! Fute-mă! Fute-mă! Fute-mă!”. Invitații semprăstie urlând, se strecoară printre spânzurați, răstoarnă plămânii artificiali.

A.J.: „Chemați-mi gărzile elvețiene, fir-ar să fie! Apărați-mă de cobrele astea!”

Domnul Hyslop, secretarul lui A.J., își ridică privirea din cartea cu benzi desenate: Elvețienii sunt deja lichefiați.

(Lichefierea implică descompunerea proteinelor și reducerea la o stare lichidă, substanța rezultantă fiind absorbită de ființa protoplasmatică a altcuiva. Hassan, un Lichefiant notoriu, este probabil beneficiarul în acest caz.)

A.J.: „Trântori bulangii! Ce mai înseamnă un bărbat fără elvețienii lui? Suntem încolțiți, domnilor, suntem cu spatele la zid. Înșile pulele noastre sunt în joc. Luați poziție, să respingem abordajul, domnule Hyslop, înarmează oamenii”.

A.J. scoate la iveală o sabie de abordaj și începe să le decapiteze pe Fetele Americane. Cântă viguros:

Cinș pe pășindpe-al căitului piept Yo Ho Yo fi o sticlă de rom Bea! Necuratul va găsi drumul drept Yo Ho Yo fi o sticlă de rom

Domnul Hyslop, obosit și resemnat: O, Doamne!

Iar l-a apucat.

Agită plictisit pavilionul negru cu cap de mort.

A.J., înconjurat și luptându-se cu forțe coplesitoare, își lasă capul pe spate și dă semnalul de chemat porcii la masă. Imediat o mie de eschimoși în rut se revarsă înăuntru grohăind și guițând, cu fețe tumefiate, ochi roșii și aprinși și buze violacee, și se reped la americance.

(La eschimoși există un sezon de împerechere, în scurta vară polară, când triburile se reunesc și-și fac de cap, dedându-se orgiilor. Fețele li se umflă și buzele li se

fac violacee.)

Un gabor cu un trabuc de juma' de metru își bagă capul prin perete:

— Ce-i aicea, menajerie? Hassan își freacă mâinile:

— Urgie! O-mpuțiciune de urgie! Pe Alah, n-am mai văzut nasoleală mai mare ca asta.

Se-ntoarce spre A.J. care stă pe o ladă de marinar, cu un papagal pe umăr și o bandă neagră peste un ochi, bând rom dintr-o halbă și scrutând orizontul cu o lunetă mare de alamă.

Hassan: „Jigodie factualistă de doi bani! Du-te și să nu mai calci prin sala mea de iureș și distracții!”

CAMPUSUL UNIVERSITĂȚII INTERZONE

MĂGARI, CĂMILE, LAME, RICȘE, CĂRUȚE CU mărfuri împinse de băieți încovoiați, cu ochi bulbucăți ca o limbă de spânzurat – pulsând înroșiți, cu o ură animalică. Turme de oi, capre și bovine cu coarne lungi trec prin spațiul dintre studenți și podiumul pe care se află catedra. Studenții stau pe bănci ruginite, blocuri de calcar, scaune de closet, lăzi de scândură, butoaie de motorină, buturugi, taburete prăfuite din piele, saltele de gimnastică mucedu.

Poartă djelabe de blugi, șosete și pieptare – beau rachiu din borcane, cafea din cutii de tablă, fumează gandja (marijuana) rulată-n în hârt de de împachetat și bilete de loterie... își bagă marfă cu acul de siguranță și pipeta, examinează jurnale hipice, benzi desenate și codice maiășe...

Profesorul sosește pe bicicletă, purtând cu el un șirag de chefalii. Urcă pe platformă ținându-se de șale (o vacă mugind i se bălângăne deasupra capului, atârnată într-un drlig de macara).

PROF: M-am futut cu Armata Sultanului noaptea trecută. Mi-am dislocat dosul în slujba reginei mele lăuntrice... N-o pot da afară pe nenorocită. Mi-ar trebui un electrician licențiat în creier s-o deconecteze sinapsă cu sinapsă și un portărel chirurgical să-i scoată ventrele în stradă. Când Mamaia se instalează cu armă și bagaj, să-i cânti „Brigade-n drum spre iad”.

Se uită la chefali, fredonând melodii de succes din anii '20.

— Mă-nccare-o nostalgie, copii, fix pe felie, breau, nu beau... Ce-o fi să fie. Băieții mergând la bâlci și mâncând vată de zahăr... Ciupindu-se-ntre ei la Peep Show... O iau la labă în Marea Roată, împrască sperma spre lunanălțându-se roșietică și cețoasă, peste furnalele de pe celălalt mal al râului. Un negrotei atârnă-ntr-un plop peste drum de vechiul Tribunal... femeii îi captează sperma, gemând, în dantura vaginului... (Soțul se uită la micuțul substitut, printre pleoapele apropiate, cu pupilele de culoarea flanelii cenușii uzate... „Doctore, am impresia că e negrotei.”)

Doctorul dă din umeri: „E un joc vechi, fiule. Alba neagra... Uite-o, nu e... asta are, asta n-are...”

Și doctorul Parker în camera din fund a farmaciei, trăgându-și-o cu heroină pentru cai două miligrame de-nțepătură - „Tonic”, mormăie el. „E primăvară tot timpul”.

Benson, zis „Mână”, Perversul Orașului, și-a găsit o *querencia* în closetul școlii. (Querencia e un termen din luptele cu tauri... Taurul își găsește în arenă un loc în care se sime bine și rămâne acolo. Toreadorul trebuie să se deplaseze și să-l înfrânte în legea lui, sau să-l ia cu binișorul și să-l țepuiască - nu există alte căi). Șeriful A.Q. Larsen, zis „Uscatul”, spune: „Tre' să-l păcălim să-l scoatem cumva din *querencia* aia”... Și Mamaia Lottie, care a dormit zece ani lângă o fiică moartă și a-ngrijit-o cu devotament, se scoală tremurând în zorii din Texasul de est... vulturi rotindu-se deasupra mlaștinilor negre și a buturugilor de chiparos...

— Așadar, domnilor - nu se află de față, cred, vreun travestit - he, he - și sunteți toți *gentlemen* prin decizia Congresului, astfel încât nu rămâne decât să vi se ateste calitatea de *persoane de sex bărbătesc*, neîndoielnic niciun Transzițional, de orice parte ar fi, nu va fi admis în această respectabilă sală. Domnilor, instrumentele la control. Ați fost cu toții instruiți cu privire la importanța păstrării armelor bine lubrificate și gata de orice acțiune pe flancuri

sau în ariergardă.

STUDENTE: Da! Da!

Își desfac plictisiți șlițurile. Unul dintre ei agită un membru enorm, în erecție.

PROF: Deci, domnilor, unde rămăsesem? Aha, așa, Mamaia Lottie aprinde lumânările pe un tort aniversar, de fetiță, roz ca zahărul candel, roz ca o scoică, roz ca o pulă pulsând în lumina roșietică de futai... Mamaia Lottie... hapdu... dacă nu-i sucesc gâtul acestei elocvente, neajunsurile vârstei vor precumpăni și o vom alătura fiicei ei în formaldehidă.

Poema Bătrânului Marinar de poetul Coleridge... Aș vrea să vă atrag atenția asupra simbolismului Bătrânului Marinar *însăși*.

STUDENTII: A zis *însăși*.

...Prim asta atrăgându-vă atenția asupra persoanei lui prea puțin atractive.

...Asta nu-i frumos din partea 'mneavoastră, dom' profesor.

O sută de delincvenți juvenili... lame de cuțit sar din arcuri, clănțănind ca niște dinți, și se-ndreptă spre el.

PROF: O, cerule!

Încearcă cu disperare să se deghizeze în bătrână cu botine negre și umbrelă... „Dacă n-aveam lumba-goul ăsta să nu mă pot apleca cum trebuie, i-aș liniști oferindu-le găoaza mea zaharisită cum fac babuinii... Dacă un babuin mai slab e atacat de un babuin mai puternic, babuinul mai slab fie (a) își va prezenta dorsala târțița, cred că ăsta e cuvântul, domnilor, he he, sugestiv pentru raportul pasiv sau (b) dacă e un altfel de babuin, mai extrovertit și adaptat, va conduce atacul asupra unui babuin încă și mai slab, dacă poate găsi unul la îndemână.

O dizeuză decrepită îmbrăcată cu haine de anii '20 care arată ca și cum ar fi dormit în ele de-atunci se unduiește în lumina lugubră de neon pe o stradă din Chicago... Greutatea inertă a Frumoaselor Zile Duse atârnă în aer ca un strigoi împotmolit. Dizeuză: (voce de tenor afumat, pe bandă) „Găsește babuinul cel mai slab”.

O *cârciumă* din zona de graniță: Babuin poponar îmbrăcat într-o rochie albastră de fetiță cântă cu o voce resemnată *Pelerina roșie a lui Alice*: „Sunt cel mai slab babuin”.

Un tren de marfă se interpune între Prof. și juvenili... Când trenul a trecut, au făcut burtă și au slujbe de răspundere...

STUDENȚII: O vrem pe Lottie!

PROF: Asta se-ntâmplă în altă țară, domnilor... Cum spuneam înainte de a fi întrerupt atât de brutal de una dintre personalitățile mele multiple... mici fiare recalcitrante... gândiți-vă la Bătrânul Marinar lipsit de curara, lasou, bulbocapnină sau cămașă de forță, și cu toate astea capabil să capteze și să mențină un auditoriu viu... Care să-i fie trucul pidosnic? He he he... El nu procedează precum așa-zișii artiști din vremurile noastre, luând pe oricine ca să-i frece ridichea, la nimereală... îi oprește pe cei care n-au de ales și sunt nevoiți să asculte dată fiind relația deja prezentă între Marinar (cât ar fi de bătrân) și, ăă, Nuntașul Oaspete...

Ce spune concret Marinarul nu are importanță... El poate fi confuz, prolix sau de-a dreptul și iremediabil senil. Dar ceva se-ntâmplă cu Oaspetele Nuntaș cum se-ntâmplă în psihanaliză, când se-ntâmplă, dacă se-ntâmplă. Dacă mi se îngăduie o mică digresiune... un analist, cunoștință de-a mea, vorbește el și numai el – pacienții ascultă, cu răbdare sau nu... Dă la iveală amintiri... spune glume porcoase (și vechi), izbutește contrapuncte de idioțenie nevisate de grefierul districtual. El ilustrează *in extenso* faptul că nimic nu poate fi, niciodată, înfăptuit la nivel verbal... A ajuns la această metodă în urma observării faptului că Ascultătorul – Analistul – nu citește mintea pacientului... Din contră, pacientul – Vorbitorul – este cel care citea mintea lui... Că pacientul conștientizează pe cale de percepție extrasenzorială visele și combinațiile analistului, pe când analistul intră-n contact cu pacientul doar prin lobul frontal... Mulți agenți folosesc această abordare – sunt plicticoși notorii, pisălogi și incapabili să asculte...

— Domnilor, slobozesc un mărgăritar: *Vorbind, poți afla mai mult despre cineva decât ascultând.*

Porcii dau năvală și Proful varsă găleți de mărgăritare în albie...

— Nu sunt demn să-i halesc picioarele, spune godacul cel mai gras dintre toți.

— Sunt de lut, oricum.

PETRECEREA ANUALĂ A LUI AI.

A.J. SE ÎNTOARCE CĂTRE INVITAȚI: „Pizde, puie, posterioare incerte-n două luntre pe punte, în seara asta vi-l prezint pe impresarul de renume internațional al filmelor XXX și al televiziunii pe unde scurte - marele, unicul Slashtubitch!”

Arată cu degetul spre o cortină de catifea roșie înaltă de douăzeci de metri. Cu o străfulgerare, cortina se despică de sus până jos, scoțându-l la iveală pe marele Slashtubitch. Are o față enormă, imobilă ca o urnă funerară a marilor Chimu din Perú. E îmbrăcat într-un costum de seară, cu pelerină și monoclu de culoare albastră. Ochi mari, cenușii, cu pupile negre, minuscule, care par să-mproaște ace (doar un Factualist de același rang i-ar putea înfrunta privirea). Când se înfurie, încercătura privirii îi proiectează monocul în capătul celălalt al camerei. Nu puțini sunt actorii ghinioniști care au simțit suflul de gheață al iritării lui Slashtubitch: „Ieși afară de la mine din studio, nașparliu de doi lei și cabotin! Ce ți-a trecut prin cap, să mă faci cu un orgasm contrafăcut! Pe MINE, MARELE SLASHTUBITCH! Eu, care pot să spun când îți vine doar uitându-mă la degetul tău mare de la picior. Tâmpitule! Tupeist fără minte!! Jagardea!!! Du-te să ți-o bagi în cur și să știi că e nevoie de sinceritate, de artă și devotament ca să lucrezi pentru Slashtubitch. Nu nașparleli și figuri, găfâieli băgate la dublaj, rahați de cauciuc, fiole de lapte dosite-n ureche și decoct de yohimbine în culise”. (Yohimbine, obținută din scoarța unui copac care crește în Africa Centrală, este cel mai sigur și mai eficace afrodiziac. Acționează prin dilatarea vaselor de sânge la suprafața pielii, în special în

zonele genitale.)

Slashtubitch își aruncă monoculul. Acesta iese din câmpul vizual, apoi i se-ntoarce, ca un bumerang, la loc pe ochi. Face o piruetă și dispare într-o ceață albăstruie, rece ca aerul lichid... *Fade out...*

Pe ecran. Un băiat cu păr roșu, ochi verzi, pielea albă cu ceva pistrui... pupând o fată brunetă îmbrăcată în pantaloni. Hainele și freza duc cu gândul la barurile existențialiste din toate orașele lumii. Stau pe o canapea joasă, acoperită cu mătase albă. Fata îi desface, cu mișcări delicate, pantalonii și îi scoate pula, mică și foarte tare. O picătură de lubrifiant scânteiază la capătul ei precum o perlă. Îi mângâie ușor vârful: „Dezbracă-te, Johnny”. El își dă hainele jos cu mișcări iuți și sigure și se postează, dezgolit, în fața ei, cu pula zvâcnind. Ea îi face semn să se-ntoarcă și el face o piruetă de-a lungul podelei, imitând un model, cu mâinile-n șolduri. Ea își scoate bluza. Sâni ei sunt mici și ridicați, cu sfârcurile întărite. Își dă jos chiloții. Părul ei pubian e negru și strălucitor. El se așază lângă ea și întinde mâna spre sâni. Ea i-o oprește.

— Vreau să te ling, dragule, șoptește ea.

— Nu. Nu acum.

— Te rog, vreau.

— Bine, mă duc să mă spăl

— Nu, te spăl eu.

— Las-acuma, nu-i așa murdar.

— Ba da, e. Vino, Johnny, băiatule.

Îl duce la baie.

— OK, jos.

Se așază în genunchi și se apleacă, își pune bărbia pe preșul din baie și spune: „Allah”. Întoarce privirea și îi rânjește. Ea îl spală la fund cu apă caldă și săpun, înfigându-i un deget, adânc.

— Doare?

— Nuuu.

— Vino, puiule.

Îl conduce în dormitor. El se întinde pe spate și ridică picioarele, ținându-se cu brațele pe după genunchi. Ea

îngenunchează și îi mângâie spatele coapselor și testiculele, plimbându-și degetele peste despărțitura perineală. îi îndepărtează buclele, se apleacă și începe să-i lingă anusul, rotindu-și capul încet. îi apasă fundul din lateral, lingând din ce în ce mai adânc. El închide ochii și se zvârcolește. Ea îi linge despărțitura perineală. Testiculele mici, încordate... O perlă se umflă pe vârful pulii lui circumcise. Gura ei se închide peste gland. Suge ritmic, în sus și-n jos, oprindu-se în partea de sus și mișcându-se circular. Mâna i se joacă ușor cu testiculele, coboară și-i bagă degetul mijlociu în fund. În timp ce-i suge pula spre rădăcină, îi gâdilă prostata, jucăuș. El își arată dinții și se bășește. Ea îi suge acum pula cu frenezie. Corpul lui începe să se contracte, încordându-se înspre bărbie. Contractiile sunt din ce în ce mai lungi. „Aiii!” țipă el, cu toți mușchii încordați, cu tot corpul efortându-se să se golească prin pulă. Ea îi bea slobozul care îi erupe fierbinte în gură. El își lasă picioarele să cadă înapoi pe pat, își arcuieste spatele și trage un căscat.

Mary își leagă la brâu un penis de cauciuc: „Danny de Fier III, de la Yokohama”, spune ea, mângâind obiectul și împrôșcând cu lapte prin cameră.

— Vezi să fie pasteurizat laptele-ăla, să nu mă procopsești cu vreo boală vacii nașpa, antrax, bube sau febră aftoasă...

Pe când eram travestit în Chi, lucram la deparazitare. Făceam avansuri la băieți drăguți, pentru plăcerea de-a oncașa bărbătește. Mai apoi l-am prins pe-un puști, l-am pus jos cu figuri de judo supersonic pe care le-am învățat de la un bătrân călugăr Zen lesbian. L-am legat, i-am dat jos hainele tăindu-le cu o lamă și i-am tras-o cu Danny de Fier I. A fost adt de ușurat că nu-l castrez, că realmente și-a dat drumul peste tot pulverizatorul meu antiploșnițe.

A fost frânt în două de o lesbiană de categoria grea. Cea mai teribilă strânsoare vaginală pe care-am întâlnit-o. Putea sfârâma o țevă de plumb. Era una din șmecheriile ei de salon.

— Și Danny de Fier II?

— Devorat de un candiru înfometat în Găoaza Babuină de Sus. Și nu mai face „Aiii” și-acuma.

— De ce nu? Sună băiețește.

— Copil desculț, nu fi căpățânos cu doamna.

El stă cu ochii-n tavan, cu mâinile sub cap și pula zvâcnind. „Și ce să fac? Nu pot nici să mă cac cu scula aia-n mine. Mă-ntreb dacă e posibil să râzi și să-ți vină în același timp. Mi-amintesc, în timpul războiului, la Jockey Club din Cairo, eu și cu tovarășul meu, prostovanul de Lu, amândoi gentlemen prin decizia Congresului... nimic altceva nu putea să ne facă una ca asta... ne-apucă un râs de ne pișăm pe noi literalmente și ospătarul ne zice: „Nemernici de fumalăi, ieșiți afară de-aici!”, vreau să zic, dacă pot să mă piș pe mine de râs, ar trebui și să-mi pot da drumul la sloboz de râs. Spune-mi ceva cu-adevărat hazos când încep să-mi dau drumul îți poți da seama după un tremur prevestitor al prostatei...”

Ea pune un disc, un be-bop metalic, stil cocaină. Unge instrumentul, îi saltă picioarele băiatului deasupra capului și i-o bagă în cur balansându-și șoldurile fluide, cu mișcări de tirbușon. Se rotește încet, învârtindu-se în jurul axei obiectului. Își freacă sfârcurile tari de pieptul lui. Îl sărută pe gât, pe bărbie și pe ochi. El o mângâie pe spate, coborând până la fese, trăgând-o înăuntrul lui. Ea se rotește din ce în ce mai repede. Corpul lui se zgâlțâie și se contractă, convulsiv. „Grăbește-te, te rog” îi spune ea. „Se răcește laptele”. El nu aude. Ea își apasă gura peste a lui. Fetele lor se suprapun. Sperma o-mproașcă pe sâni, ușoară și fierbinte.

Mark stă în picioare, în prag. Poartă o bluză neagră croșetată, pe gât. O figură rece, chipeșă, narcisistă. Ochi verzi și păr negru. Se uită la Johnny cu un surâs ușor, cu capul într-o parte, mâinile în buzunare jachetei, un balet grațios de golan. Dă scurt din cap și Johnny intră înaintea lui în dormitor. Mary îi urmează. „În regulă, băieți”, spune ea, așezându-se goală pe un baldachin roz de mătase care acoperă patul. „La treabă!”

Mark începe să se dezbrace cu mișcări fluide,

rotindu-și șoldurile, iese răsucindu-se din bluza pe gât și dându-și la iveală frumosul tors alb, cu un dans batjocoritor din buric. Fără expresie, cu chipul înghețat, răsuflarea accelerată, buze uscate, Johnny își scoate hainele și le aruncă pe podea. Mark își lasă șortul să-i cadă pe un picior. Șutează ca o artistă de cabaret, aruncând șortul prin cameră. Acum stă dezgolit, cu pula sculată, pulsând. Măsoară încet cu privirea trupul lui Johnny și-și linge buzele.

Mark pune un genunchi jos, îl apucă pe Johnny și-l ia-n spate cu un singur braț. Se ridică și-l aruncă în pat, la doi metri. Sare, îl prinde de glezne și îi ridică picioarele. Buzele lui Mark schițează un rânjel. „În regulă, Johnny!” se-ncordează, încet și precis ca o mașină bine unsă, și își împinge pula în fundul lui Johnny. Johnny oftează adânc, fremătând în extaz. Mark îl apucă cu mâinile de sub umeri și-l trage în pula îngropată acum până la plasele în curul lui Johnny. Șuierături puternice printre dinți. Johnny țipă ca o pasăre. Mark își freacă fața de a lui, fără să mai rânjească, cu chipul inocent de băiețandru, în timp ce toată seva îi tâșnește în trupul tremurând al lui Johnny.

Un tren mugește prin carnea lui, cu sirena sunând... sirene navale, cornuri de ceață, rachete de semnalizare explodează peste lagune de petrol... săli de jocuri se deschid într-un labirint de fume porcoase... tunuri de ceremonie bubuie în radă... un urlet răsună pe un coridor alb de spital... de-a lungul unei străzi largi, prăfuite, printre palmieri, șuieratul traversează deșertul ca un glonț (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat), o mie de băieți își dau drumul în același timp în anexe și closete-n curte, în toalete pustii de școală publică, poduri și mansarde, pivnițe, căsuțe pe crengi, roți de bând, case părăsite, grote de granit, bărci, garaje, hambare, prin molozul mahalalelor bătute de vânt, după pereți de chirpici (miros de excremente uscate) ... praf negru peste trupuri subțiri și arămii... pantaloni zdrențăroși lăsați pe picioarele goale crăpate și însângerate... (locuri în care vulturii se luptă pentru capete de pește) ... în lagune tropicale, pești vicioși

hăpăind sperma albă care plutește în apa neagră, muște de nisip mușdind buclele bronzate, maimuțe urlătoare ca vântul prin copaci (ținut cu vaste fluvii maronii în care copaci întregi plutesc la vale, cu șerpi viu colorați printre crengi și lemurieni meditativi uitându-se cu ochi triști către maluri), un avion roșu trasează arabescuri în materia albastră a cerului, un șarpe cu clopoței atacă, o cobră se cabrează, se întinde, scuipă veninul alb, bucăți de perlă și de opal cad într-o ploaie înceată și tăcută prin aerul limpede ca glicerina. Timpul sare ca o mașină de scris stricată, băieții sunt acum bărbați vârstnici, șoldurile tinere fremătând, palpitând în spasme juvenile se fleșcăie și se ofilesc, trântite peste scaune de closet în curte, bând din parc, ziduri în soarele spaniol, pe paturi din camere mobilate cu parchetul lăsat (afară, o mahala de cărămidă roșie în soarele străveziu de iarnă) ... zbatându-se și tremurând în lenjeria murdară, căutând vena în zorii intoxicați, mormăind îmbăloșați într-o cafenea arabă - Arabii șoptesc „Medjoub” și-i ocolesc - (un Medjoub este un soi aparte de țicnit religios musulman... adesea epilectic, printre alte tulburări). „Musulmanii au nevoie de sânge și sloboz... Iată, iată, sângele lui Christ curgând pe spermanent”, urlă Medjoubul... Se ridică urlând, erecția sa ultimă-mproască sânge negru și coagulat, o statuie palidă, albă, în picioare, ca și cum ar fi trecut întreg de Marea Împrejmuire, ar fi sărit-o calm și inocent, așa cum sare un copil gardul la pescuit, în heleșteul interzis - în câteva secunde prinde un pește-pisică imens - Bătrânul iese dintr-o baracă neagră, înjurând și agitând o furcă, iar băiatul fuge râzând peste câmpia din Missouri - nimerește un frumos vârf de săgeată roz și îl înhață din goană, cu o unduire fluidă a oaselor și mușchilor lui tineri (oasele 1 se mistuie în pământul câmpului, stă întins, mort, lângă zăplazul de lemn cu o pușcă lângă el, sânge blenoragie degenerat se scurge pe miriște în iarna Georgiei) ... Peștele-pisică se zbate în spatele lui... Ajunge la gard și aruncă peștele de partea cealaltă, în iarba brăzdată de sânge... peștele se zvârcolește - sare și d. Înfașcă pește-pisică și

dispare pe un drum de lut roșu presărat cu cremene, printre stejari și mahoni care-mprăstie frunze roșii-maronii în vântul din asfințitul de toamnă, verzi și picurând în diminețile de vară, negre în lumina unei zile de iarnă... Bătrânul strigă și înjură după el... Dinții îi zboară din gură și vâjâie pe deasupra capului băiatului, aleargă încovoiat, cu tendoanele întinse pe gâtlee ca niște obezi de oțel, un cheag de sânge negru e-mproșcat peste gard, cade ca o mumie descărnată în câmpul de iarba-fetei. Spini îi cresc printre coaste, geamurile de la baracă i se sparg, cioburi prăfuite în chitul negricios – șobolani aleargă pe podea și băieții și-o iau la labă în dormitoare întunecate și mucegaite în după-amiezi de vară și mănâncă boabe crescute din trupul și oasele lui, cu gurile mânjite de *zeama*, violacee...

Bătrânul trăgător a găsit o venă... sângele își desface petalele în seringă precum o floare chinezească... împinge heroina acasă și băiatul care se masturba acum cincizeci de ani strălucește, imaculat, prin carnea devastată, cabina se umple de mirosul dulce, ca de nucă, de tânăr mascul în rut...

Câți ani s-au înșirat pe un ac de sânge? Cu mâinile lăsate, moi, în poală, privește, zorii iernatici cu ochii duși ai drogului. Bătrânul pederast se agită pe o bancă de piatră în parcul Chapultepec, în timp ce adolescenți indieni îi trec pe dinainte ținându-se de talie și pe după gât, și-și încordează carnea muribundă, dând iama-n bucle și coapsele tinere, coaiele întărite și pulele umflate.

Mark și Johnny stau față-n față pe un scaun cu trepidații, Johnny înfipt în pula lui Mark.

— Gata, Johnny?

— Dă-i drumul.

Mark apasă pe buton și scaunul începe să trepideze... Mark își lasă capul pe spate și îl privește pe Johnny în față, cu un chip rece, cu ochi străini și zeflemitori... Johnny țipă și scâncește... Fața i se dezintegrează ca și cum s-ar topi pe dinăuntru... Johnny țipă ca o mandragoră, leșină când îi tâșnește sperma și se prăbușește, înger adormit, peste

trupul lui Mark. Mark îl bate pe umăr, absent... O încăpere aducând a sală de gimnastică... Podeaua e de cauciuc moale, cu mătase albă pe deasupra... Un perete e de sticlă... Soarele la răsărit umple încăperea cu o lumină roz. Johnny e adus legat la mâini, între Mary și Mark. Observă spânzurătoarea și se-ncovoie, scoțând un „Ohhhhhhhh!” din rărunchi, cu bărbia trasă către pulă și cu mâinile atârându-i pe lângă genunchi. Sperma țâșnește, arcuindu-se aproape vertical prin față. Mark și Mary devin dintr-odată surescitați și impacienți... Îl împing pe Johnny pe platforma acoperită de suspensoare mucegăite și maiouri transpirate pe care e ridicată spânzurătoarea. Mark potrivește lațul.

— Așa, dă-i drumul.

Mark începe să-l împingă pe Johnny de pe platformă.

Mary: - Nu, lasă-mă pe mine.

Își împreunează mâinile pe fesele lui Johny, își pune fruntea pe fruntea lui, privindu-l în ochi, zâmbitoare, și pășește înapoi, trăgându-l de pe platformă, în gol... Fața lui Johnny se congestionează... Mark se întinde cu o mișcare suplă și îi frânge gâtul... se aude un sunet ca de lemn rupt între prosoape ude. Un fior traversează trupul lui Johny de sus până jos... un picior i se zbate ca o pasăre prinsă-n capcană... Mark s-a trântit într-un balansoar și imită schimonoselile lui Johnny, închide ochii și scoate limba... Pula lui Johnny saltă și Mary și-o conduce în pizdă, dansând încolăcită de el un dans spasmodic, fluid, din buric, gemând și ținând de plăcere... transpirația i se scurge pe trup, părul îi atârână peste chip în șuvițe ude.

— Taie-i funia, Mark! țină ea.

Mark se-ntinde și taie frânghia cu un cuțit cu arc, prin2 Îndul pe Johny din zbor, întinzându-l cu delicatețe pe spate, în timp ce Mary rămâne călare pe el și fremătând... Ea smulge cu dinții buzele și nasul lui Johnny și îi aspiră ochii cu un plescăit... Îi sfâșie hălci din obraji... Acum se-nfruptă din pută... Mark pășește până la ea și ea - și ridică privirea din părțile genitale mâncate pe jumătate ale lui Johnny, cu fața acoperită de sânge, ochii fosforescenți...

Mark îi pune un picior pe umăr și o împinge pe spate... Se aruncă asupra ei și o fute sălbatic... se rostogolesc dintr-un capăt în celălalt al camerei, se rotesc ca o spirală de artificii și se ondulează prin aer ca niște pești mari în cârlig.

— Lasă-mă să te spânzur, Mark... Lasă-mă să te spânzur... Te rog, Mark, lasă-mă să te spânzur!

— Sigur, iubito.

O ridică-n picioare cu brutalitate și îi prinde mâinile la spate.

— Nu, Mark, nu!! Nu! Nu! Nu - țipă Mary, scăpându-se pe ea de groază când o trage pe platformă.

O lasă legată pe platformă într-o grămadă de prezervative folosite, în timp ce potrivește funia de cealaltă parte a camerei... și se întoarce ducând lațul pe o tavă de argint. O saltă-n picioare și strânge lațul, își înfige pula-n ea, valsează împrejurul platformei și-și dă drumul în gol, cu o pendulare amplă... „Uaaa!”, țipă el. Și se transformă-n Johnny. Gâtul lui Mary se frânge cu un zgomot sec. O unduire fluidă îi traversează trupul. Johnny își dă drumul pe podea și rămâne-n picioare, încordat și pe fază ca un animal tânăr.

Țopăie prin cameră. Cu un strigăt sfâșietor, care spulberă peretele de sticlă, sare în gol. Masturbându-se ghemuit, o mie de metri în jos, cu sperma plutind pe lângă el, țipă neîncetat către albastrul năruit al cerului, cu soarele la răsărit arzându-i pe trup precum benzina, coborând pe lângă stejari și abanoși masivi, chiparoși de baltă și mahoni, pentru a se fărâma cu o ușurare lichidă pe pavajul de granit dintr-o piațetă-n ruină. Buruieni și lujeri cresc printre pietre, și buloane ruginite, groase de un metru, pătrund prin piatra albă, o pătează cu o rugină căcănie. Johnny o stropește pe Mary cu benzină dintr-un ulcior obscen de jad alb, din civilizația Chimii... își dă și el pe tot corpul... Se iau în brațe, cad la podea și se rostogolesc sub o lupă imensă, încorporată în tavan... iau foc cu un țipăt care spulberă peretele de sticlă, se rostogolesc în gol, copulând și urlând prin aer, flăcări,

sânge și funingine pe stâncile maronii, sub un soare deșertic. Johnny se precipită prin cameră în agonie. Cu un strigăt care spulberă peretele de sticlă, se postează cu brațele desfăcute în lumina răsăritului „sângele țâșnindu-i din pulă... un zeu de marmură albă, se năruie cu un șir de explozii epileptice într-o convulsie de Medjoub bătrân prin rahați și gunoaie lângă un perete de chirpici sub soarele care-ți crestează și-ndeștează carnea prin pielea de găină... E un copil adormit, lipit de peretele moscheii, ejacuiind în timpul unui via erotic cu o mie de pizde roz și netede ca sideful, desfătat de firele aspre de păr pubian care i se plimbă de-a lungul penisului.

John și Mary într-o cameră de hotel (muzica din *Bye, Bye East St. Louis*). Un vânt cald de primăvară agită prin fereastra deschisă perdelele roz uzate... Broaște orăcăie pe terenuri părăsite pe care crește porumb, iar băieții prind năpârci verzui sub stele de calcar murdare de rahat și înfășurate-n sârmă ghimpată ruginită...

Neon clipind - verde vegetal, mov, portocaliu.

Johnny extrage un candiru din pizda lui Mary cu pensa... îl aruncă într-o sticlă de mescal, unde se transformă într-un vierme de Agave... O spală cu un emolient tropical, dantura vaginală i se scurge-ntr-un amestec de sânge și chisturi... Pizda îi strălucește plăcută și fragedă ca iarba de primăvară... Johnny o linge pe Mary în pizdă, întâi încet, îndepărtează buzele și lingenăuntru tot mai excitat, simțind înțepătura părului pubian pe limba sa tumefiată... Cu brațele aruncate înapoi, pe spate, cu sâni-ndreptați în sus, Mary zace străpunsă de cuie de neon... Johnny urcă pe trupul ei, cu un opal lucitor de lubrifiant în vârful penisului, lângă deschizătură, alunecă prin părul ei pubian și-i intră-n pizdă până la rădăcină, supt înăuntru de carnea-nfometată... Fața i se congestionează, sticliri verzi îi explodează-n străfundul ochilor și se prăvălește cu un vagon de montagne russe printre fete urlând...

Părul jilav din spatele coaielor i se usucă precum o pășune în bătaia unui vânt cald, primăvărat. Vale

împădurită, vrejuri se cațără pe fereastră. Pula lui Johnny se umflă, muguri masivi, luxurianți se desfac dintr-odată. Un tubercul prelung coboară din pizda lui Mary, dibuie după sol. Trupurile se dezintegrează într-un șir de explozii verzi. Maghernița cade-n ruină, se transformă-n moloz. Băiatul e o statuie de calcar, cu o plantă încolțindu-i din penis, cu buzele desfăcute-ntr-un surâs de drogat ațipit.

„Donițaru” și-a pitit heroina într-un loz în plic. Înc-o dată-n venă – și de mâine cura. Drumul e lung. Erejecțiile și fleșcăirile vin una după alta.

E mult de mers prin valea seacă până la oaza de curmali în care puști arabi se cacă-n puțuri și se tăvălesc pe plajele de antrenament mâncând hot-dogs și scuipând pepite cu dinți de aur.

Știrbi de la foamea-ndelungată, cu coaste strâmbe pe care ai putea să-ți speli salopeta jegoasă, se prăvălesc de pe plute în Insula Paștelui și se-mprăstie pe țărm pe picioare țepene și subțiri ca niște catalige... căzute-n grăsimea privării-sevrării, trupuri slăbănoage de vândut...

Curmalii au murit din lipsă de fecundare, puțul s-a umplut de rahați uscați și de un mozaic din o mie de ziare: „Rusia dezmente... Secretarul de Stat își exprimă preocuparea... Trapa a fost deschisă la 12: 02. La 12: 30 doctorul a ieșit să mănânce stridii, s-a întors la 2: 00 și, jovial, l-a bătut pe spate pe spânzurat. «Ce!? N-ai murit încă? Cre’ că va trebui să te trag de picioare. Hmm... Nu po să te las să te sufoci în ritmu’ ăsta – m-aș alege cu un avertisment din partea Președintelui. Și ce rușine dacă dricul te ia viu de-aicea. Mi-ar cădea coaiele de jenă, și-am fost ucenic la un bou cu experiență. Un, doi, trei, și.»”.

Planorul coboară tăcut ca o erecție, tăcut ca un geam uns spart de hoțul tânăr cu mâinile de femeie bătrână și ochii stinși ai drogului... Cu o explozie fără zgomot pătrunde în locuința spartă, pășind peste cristalele unse, un ceas ticăie cu putere în bucătărie, o adiere fierbinte-i răvășește părul, o-ncăreătură de alice-i dezmembrează craniul... Bătrânul scoate un încercător roșu și face piruete-n jurul puștii lui de vânătoare. „Of, of, țțț, toa răși,

nimica toată... pescuit în butoi... bani în bancă... un băiat lat în umeri, o pișcătură bine unsă-n creier și s-a și prăvălit într-o poziție obscenă... M-auzi de-acolo de unde ești, băiete?"

— Am fost și eu tânăr, cândva, și-am auzit chemarea de sirenă a banului ușor, a femeilor la fel și-a băieților strâmți la cur și, slavă cerului, nu m-am încins la sânge și pot să spun o poveste să vă-nțe-penească pulele și să scheaune după sidefiul neted de pizdă tânără sau după-ndntătoarea melodie maronie din mucoasa palpitândă a curului de băiețaș, care-ți cântă la pulă ca un casetofon... și când ajungi la prostată mărgăritare lucitoare se-adună-n coaiele aurite ale flăcăului, inexorabile ca o piatră la rinichi... Rău îmi pare c-a trebuit să te omor... Iapa sură și bătrână nu mai e ce-a fost odată... Nu poți lăsa audiența să scadă... tre' *și pun* treaba pe roate pe butuci, e laie sau bălaie... Ca leul ăla bătrân de avea probleme cu cariile și-i trebea pasta aia de dinți, Amident, care te menține mușcător zi de zi... Căcănarii ăștia de lei bătrâni cu osânza pe ei se fac mâncători de băieței... Și cine poa' să-i condamne, când băieții-s așa de dulci, așa de reci și drăguți la dispensarul din St. James? Da, fiule. Nu-mi face mie faza asta cu *rigor mortis*. Puțin respect pentru o pulă-mbătrânită... Poate-o s-ajungi și tu-ntr-o zi o labă ofilită... Ăă, cred că nu, totuși... Precum Ingenuul Congelat din Shropshire, pupilul desculț și nerușinat al lui Housman¹, ți-ai pus talpa iute-n pragul transformării... dar băieții ăștia din Shropshire sunt de neucis... a fost spânzurat atât de des, că rezistă așa cum un gonococ pe jumate castrat de penicilină-și revine cu o putere teribilă și se-nmulțește-n progresie geometrică... Așa că vă chem să exprimați un vot pentru o achitare cum se cuvine și să-ncheiem aceste exhibițiuni barbare pentru care șerifu-și ridică tainul de carne, remunerația...

Șeriful: Îi dau jos pantalonii, fraților, și nu-n taină, pentru o remunerație. Vino-ncca'. O expunere

1 Alfred Edward Housman (1859 - 1936), poet englez, autor al volumelor *Flăcăul din Shropshin* și

Ultimele poeme («. /r.).

serioasă și științifică cu privire la localizarea Centrului Vieții. Tipul ăsta are două de centimetri, doamnelor și domnilor, măsurați singuri pe dinăuntru. Doar o liră, o hârtie de trei dolari pe nașpa ca să vedeți cum îi vine junelui de trei ori la rând cel puțin - nu mă cobor niciodată până la a procesa un eunuc - *cu desăvârșire-mpotriva voinței sale*.

Băiatul stă pe trapă, mutându-și greutatea de pe-un picior pe altul. „Doamne sfinte! Câte tre’ să-nghită mandea-n activitatea asta. Pariu pe ce vrei c-o să se găsească vreun rablagiu scârbos și bătrân să se dea la mine”.

Trapa se deschide, funia şuieră ca vântul printre firele de telegraf, gâtul pocnește cu un sunet puternic și clar ca un gong chinezesc.

Băiatul își taie funia cu un cuțit cu buton și fuge prin iarmaroc după un poponar zbierând. Poponautul plonjează printr-un vizor dintr-o sală de peep-show și-i dă limbi unui negru rânjit. *Fade out*.

(Mary, Johnny și Mark fac o plecăciune cu funiile în jurul gâtului. Nu sunt atât de tineri cum par în filmele pentru adulți... Arată obosiți și nervoși.)

REUNIUNEA CONFERINȚEI

INTERNAȚIONALE

DE PSIHIATRIE TEHNOLOGICĂ

DOCTORUL SCHÄFER, ZIS, JJEGETE”, Copilul Minune al Lobotomiei, se ridică și-și îndreaptă spre conferenți suflul rece, albastru al privirii:

— Domnilor, sistemul nervos al omului poate fi redus la o coloană vertebrală compactă, abreviată. Creierul - anterior, mediu și posterior - trebuie să meargă pe urmele adenoidei, măselei de minte, apendicelui... Vă trimit la lucrarea mea fundamentală: *„Totul despre Omul American De-angoasat și Anxiimum-al...”*

Răsunet de trompete: Omul este adus dezgolit, de doi cărauși negri care îl aruncă pe platformă cu sălbăticie, în bătaie de joc... Omul se agită... Carnea i se transformă

într-o piftie vâscoasă, transparentă, care se volatilizează într-un abur verzui, dând la iveală un miriapod negru, monstruos. O duhoare necunoscută umple în valuri încăperea, ofilind plămânii, sfredelind stomacurile...

Schäfer își freacă mâinile văitându-se:

— Clarence!! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?? Ingrăți!! Toți, niște ingrați!!

Participanții la conferință se retrag, șușotind cu îngrijorare:

— Mi-e teamă că Schäfer a mers puțin cam prea departe...

— Și-l prevenisem...

— Un tip remarcabil, Schäfer... dar...

— Ce n-ar face pentru publicitate...

— Domnilor, acest rod de nenumit și în toate sensurile ilegitim al minții perverse a doctorului Schäfer nu trebuie să vadă lumina zilei... Datoria noastră față de rasa umană e clară...

— Șăfu, da' lumina a văzut-o deja, spune unul dintre cărăușii negri.

— Tre' să storcoșim această creatură neamericană, spune un doctor sudist gras, cu față de broscui, care a băut tot timpul rachiul de porumb dintr-un vas de pământ.

Înaintează cu pași de bețiv și se oprește, înfricoșat de mărimea extraordinară și de aspectul amenințător al miriapodului...

— Aduceți benzină, mugește el. Tre' să-l ardem pe blestemat ca pe-un căpos de negrotei!

— Eu nu mă bag, spune un doctor tânăr scos din cutie, cu LSD 25 în cap... Un procuror isteț ar putea...

Fade out. „Liniște-n sală!”

Procurorul: Domnilor jurați, acești „domni savanți” pretind că nevinovata creatură umană pe care au masacrat-o cu atâta sălbăticie s-a transformat brusc într-un miriapod negru uriaș și că era „de datoria lor către speța umană” să distrugă acest monstru înainte ca el să aibă, prin vreun mijloc aflat la dispoziția sa, posibilitatea să-și „probeze” specia.

Tre' să-nghițim căcatul ăsta patentat? Trebuie să suportăm minciunile-astea alunecoase ca niște nenorocite de găoaze bine unse? Unde se află miriapodul ăsta nemaivăzut?

„L-am distrus”, spun ei cu trufie... Aș vrea să vă reamintesc, domnilor și hermafrodiților jurați, că această Mare Fiară - arată spre doctorul Schäfer - a mai compărut, cu mai multe ocazii anterioare, în fața acestei curți, sub acuzația inimaginabilă de viol encefalic... Pe șleau - izbește cu pumnul în balustrada boxei juraților - pe șleau, domnilor, *kbotomie prin constrângere*...

Jurații se îneacă de stupoare... unul dintre ei moare de atac de cord... trei se prăbușesc la podea zvârcolindu-se, cuprinși de orgasme obsesionale...

Procurorul arată cu un gest dramatic: El e ăla... El și nu altul cel care a adus întregi provincii ale patriei noastre minunate într-o stare vecină cu imbecilitatea totală... El este cel care a umplut depozite imense cu rânduri-rânduri de creaturi neajutorate, incapabile să-și satisfacă, fără asistență, nevoile minime... „Trântorii”, le spune el, cu o privire cinică de răutate superioară pură... Domnilor, vin și spun în fața domniilor voastre că asasinarea sălbatică a lui Clarence Cowie nu trebuie să rămână nepedepsită: această crimă odioasă strigă precum un poponar rănit să se facă dreptate!

Miriapodul năvălește agitat.

— Tăticu', bestia e flămândă! țipă unul dintre cărăuși.

— Io o tai d-acia.

Un val de oroare electrică îi străbate pe participanții la Conferință... Iau cu asalt ieșirile-nghiontindu-se și urlând...

PIAȚA

PANORAMĂ A ORAȘULUI INTERZONE. Primele măsuri din *Bye Bye, East St. Louis*... acum limpede și tare, apoi pierdut și intermitent, ca muzica pe o stradă pe care bate vântul...

Camera pare să se zgâlțâie și să vibreze, cuprinsă de

agitație. Sângele și materia a mai multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deșert, levantini poligloți, indieni – rase neconcepute și nenăscute până acum, combinații încă neînchipuite, îți străbat trupul. Migrații, călătorii de necrezut prin deserturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise în care plantele cresc din părți genitale, crustacee colosale se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), peste Pacific într-o canoe către Insula Paștelui. Orașul Compozit în care toată potențialitatea umană e expusă într-o piață imensă, tăcută.

Minarete, palmieri, munți, junglă... Un râu lânced în care saltă pești rapace, parcuri vaste năpădite de buruieni în iarba cărora băieți stau întinși și practică jocuri absconse. Nicio ușă închisă în Oraș. Oricine îți poate intra în cameră ordind. Șeful Poliției e un chinez care se scobește în dinți și ascultă denunțurile făcute de un țicnit. Când și când, scoate scobitoarea din gură și îi studiază capătul. Hipioți cu fețe netede și arămii lenevesc la porți, jucându-se cu capete miniaturale atârinate pe lanțuri de aur, lipsiți de expresie, cu o impasibilitate oarbă, de insectă.

În spatele lor, pe ușile deschise, mese, bănci și baruri, bucătării și băi, cupluri copulând în paturi din alamă înșirate în o mie de hamace, toxicomani pregătindu-se să se-nțepe, fumători de opiu, fumători de hașiș, oameni mândind, vorbind, îmbăindu-se într-o pâclă de fum și de abur.

Mese de joc la care se joacă pe mize de necrezut. Când și când, dte un jucător sare-n picioare cu un strigăt disperat, după ce și-a pierdut tinerețea în favoarea unui bătrân sau a fost câștigat de adversar ca Latah. Dar se joacă pe mize mai mari decât tinerețea sau transformarea în Latah, sunt jocuri în care doar doi jucători din lume cunosc miza.

Toate casele din Oraș sunt unite. Case de pământ

— Mongoli din zona alpină clipeșc în fumul din prag

— Case de bambus și de tec, case de chirpici, piatra și cărămidă, case din Pacificul de Sud și Maori, case în

copaci și în ambarcațiuni pe râu, case de lemn de cincizeci de metri adăpostind triburi întregi, case din cutii și tablă ondulată în care bătrâni în zdrențe împruțite găsesc cu spirt solid, coloane mari de fier ruginit înălțându-se la patruzeci de metri înălțime din mlaștini și gropi de gunoi, cu încăperi construite riscant pe platforme supraetajate și hamace legându-se deasupra golului.

Expediții pleacă spre locuri necunoscute, în scopuri necunoscute. Străini sosesc plutind pe cutii vechi legate cu funie putredă, apar clătînându-se din junglă, cu pleoapele umflate de la mușcăturile de insectă, coboară pe poteci de munte cu picioare rupte și sângerânde prin suburbii prăfuite și bătute de vânt, unde oamenii își golesc mâțele înșirați de-a lungul pereților de chirpici și vulturii se bat pe capetele de pește. Aterizează în parcuri atârnați de parașute peticite... Sunt escortați de tablagii beți în interiorul unor mari toalete publice, pentru înregistrare. Datele care li se iau sunt puse într-un cui, urmând să fie folosite ca hârtie igienică.

Mirosuri de gătit din toate țările plutesc peste Oraș, o ceață de opiu, hașiș, fum roșu, rășinos de Yage, miros de junglă, de apă sărată, de râu clocit, excremente uscate, transpirație și organe genitale. Fluiere de munte, jazz și be-bop, instrumente mongole cu o singură coardă, țambale țigănești, tobe africane, cimpoaie arabe...

Orașul e străbătut periodic de valuri de violență, și morții abandonați pe străzi sunt mâncați de vulturi. Albinoșii clipesc în bătaia soarelui. Băieți stau în copaci, masturbându-se leneș. Oameni roși de boli neștiute se uită la trecători cu ochi răi, știutori.

În Piața Orașului se află Meet Caf¹. Adepți ai unor îndeletniciri antediluviene, inimaginabile, mângăind în alfabet etrusc, dependenți de substanțe încă nesintetizate, dealeri de harmalină pură, drog redus la dependența totală, oferind o seninătate vegetală incertă, lichide care induc starea de latah, seruri tithoniene² de viață lungă, traficanți pe piața neagră a celui de-al treilea război mondial, amputatori telepa

1 *Meet*, în această grafie, este echivalent cu „întâlnire”, astfel că traducerea firmei ar putea fi „Localul întâlnirii”. Pronunția este însă aceeași cu a lui *meat* – carne, în text nelipsind sugestiile pentru o asemenea asociere. Varianta aleasă în ediția franceză este, de altfel, „Cafe des Omophages” – „Cafeneaua Mancătorilor de Carne Crudă” (». *tr.*).

2 Thiton – în mitologia greacă – fiul lui Laomedon din Troia, de care se îndrăgostise zeița Eos. Aceasta a cerut ca Thiton să devină nemuritor, dar a uitat să ceară să i se confere și tinerețea veșnică. Când acesta a îmbătrânit, zeița l-a transformat în greiere (». *tr.*).

tici, osteopați ai spiritului, anchetatori ai infracțiunilor denunțate de jucători de șah binevoitori și paranoici, portărei aducând la îndeplinire ordine fragmentare redactate în stenografie hebefrenică, acuzând mutilări inimaginabile ale spiritului, birocrați din departamente spectrale, funcționari ai unor state polițieneste încă neconstituite, o piticanie lesbiană care a făcut o operație Bang-utot, erecția plămânilor care sugrumă un dușman adormit, vânzători de butelii de orgon¹ și mașini pentru relaxare, brokeri de vise feerice și amintiri testate pe celulele sensibilizate ale nevoii de drog și schimbate pe materiile prime ale voinței, doctori versați în tratarea bolilor care vegetează în praful întunecat al orașelor în ruină, acumulând virulență în sângele alb al viermilor nevăzători, tatonând încet către suprafață și spre gazda umană, maladii de laborator și de război atomic... Un loc în care trecutul necunoscut și viitorul născându-se se întâlnesc într-un zumzet tăcut, vibrant... Entități larvare, așteptându-l pe Vreunul în Viață...

(Pasajul care descrie Orașul și Meet Caf – scris în stare de intoxicare cu Yage... Yage, Ayuahuasca, Pilde, Nateema sunt numele date de indieni pentru *Bannisteria Caapi*, o plantă agățătoare indigenă din regiunea amazoniană, care crește foarte repede. Vezi discuția despre Yage în Anexă.)

Note sub influența Yage: Imaginile vin încet și tăcut

ca zăpada... Seninătate... dispăre orice măsură de apărare... totul e liber să pătrundă sau să se ducă... Frica e pur și simplu imposibilă... O frumoasă substanță albastră se scurge în mine... Văd o figură

1 Substanță a cărei existență a fost postulată de psihanalistul american Wilhelm Reich; acesta considera că orgonii sunt prezenți peste tot și că sunt încorporați de ființele umane, fiind elementul care face posibilă viața sexuală și activitatea psihică («. tr).

arhaică rânjind, ca o mască polineziană... Fața e violacee, pictată cu aur...

Încăperea capătă un aspect de bordel din Orientul Apropiat, cu pereți albaștri și lămpi roșii cu franjuri... Simt că mă transform într-o negresă, culoarea neagră invadându-mi în tăcere carnea... Convulsii de dorință lubrică... Picioarele mele capătă rotunjimi de materie polineziană... În toate se agită o viață furișată, contorsionată... încăperea e extrem-orientală, africană, din Pacificul de Sud, un mediu familiar, pe care nu reușesc să-l localizez... Yage e o călătorie în spațiu-timp... Camera pare să se zgâlțâie și să vibreze... Sângele și materia a multe rase, negri, polinezieni, mongoli montani, nomazi din deșert, poligloți din Orientul Apropiat, indieni, rase încă neconcepute și nenăscute, străbat trupul... Migrații, voiaje incredibile prin deserturi, jungle și munți (stază și moarte în văi alpine închise, în care plantele cresc din părți genitale, crustacee colosale se clocesc înăuntru și sparg coaja trupului), peste Pacific într-o canoe către Insula Paștelui...

(îmi dau seama că greața inițială după Yage e răul de călătorie în cursul transportului către starea Yage...)

„Toți vracii îl folosesc, în practica lor, ca să profetească, să localizeze obiecte furate sau pierdute, să diagnosticheze și să trateze boli, să numească făptuitorul unei crime”.

Întrucât indienii (cămașa de forță pentru Herr Boas1! – glumă în branșă – nimic nu-l scoate mai tare din minți pe un antropolog decât Omul Primitiv) nu consideră nicio

moarte accidentală și își ignoră

1 Franz Boas (1852 - 1942), antropolog american, cunoscut pentru studiile sale despre indienii nord-americani (*The Mind of the Primitive Men* etc.) (». tr).

propriile tendințe autodistructive descriindu-le disprețuitor ca „verii noștri goi”, sau simțind poate că aceste tendințe sunt, în esență, supuse manipulării de către voințe străine ostile, orice moarte este pentru ei un asasinat. Vraciul ia Yage și identitatea asasinului i se revelează. Cum vă puteți închipui, deliberările vraciului în timpul unei asemenea investigații în junglă provoacă anumite senzații de disconfort în circumscripția sa.

— Să sperăm că bătrânul Xiuptutol n-o ia razna și se-apucă să-l numească pe vreunul din băieții noștri.

— Ia o curara și calmează-te. E totul aranjat, șmenuit...

— Dar *dac-o ia rația*? Tot luând-o pe Nateema, încontinuu, nu s-a mai întors pe pământ de două de ani... Ți-o spun eu, șefu', nimeni nu poa' s-o tragă atât far să se bulească la creier...

— Atunci îl declarăm incompetent...

Și atunci Xiuptutol iese clătinându-se din junglă și spune că băieții din zona Tzipino de Vale au făcut-o, lucru care nu surprinde pe nimeni... Ascultă la un bătrân Brujo, drăguț, nu le plac surprizele...

Un cortegiu funerar trece prin piață. Sicriu negru - inscripții arabe în argint filigranat - purtat de patru oameni. Procesiune de bocitoare cântând imnul funebru... Clem și Jodiese-ncurcă-ntre picioare la cd de țin de coșdug, un leș de porc sare dinăuntru... E îmbrăcat în jellaba, o pipă de marijuana îi iese din rit, într-o copită ține un set de imagini porcoasee, o mezuzah¹ îi atârnă la gât... Pe sicriu e inscripționat: „Acesta a fost cel mai de seamă dintre arabi”.

1 Sul de pergament de dimensiuni mici, având scris pe o parte numele Domnului, iar pe cealaltă pasaje biblice, păstrat într-o casetă agățată de evrei la uscioare (». tr).

Cântă parodii sinistre după cântece funerare într-o

imitație de arabă. Jody știe să imite o tiradă-n chineză de te piși pe tine - cam ca o marionetă de ventriloc isterică. La Shanghai s-a-ntâmplat să provoace o rebeliune împotriva străinilor care a făcut 3.000 de victime.

— Scoală-te-n picioare, Gertie, puțin respect pentru gălbejiții casă.

— Mi se pare *corect*.

— Dragă, lucrez la o invenție cum nu se poate mai minunată... un băiat care dispare îndată ce-ți vine, măn-telegi, lăsând în urmă un miros de frunze arse și un efect sonor de tren șuierând în depărtări.

— Ai făcut vreodată sex în absența gravitației? Sperma-ți plutește în aer ca o ectoplasmă-ncântătoare, și prezențele de sex femeiesc sunt expuse und concepții imaculate sau cel puțin indirecte... Asta-mi aduce aminte de un vechi prieten de-ai mei, unul dintre cd mai chipeși oameni pe care i-am cunoscut, unul dintre cd mai demenți și absolut îngropat în avere. Avea obiceiul să se plimbe pe la petreceri cu un pistol cu apă și să-mproaște cu sloboz pe sub fustele femeilor de carieră. A câștigat toate procesele de paternitate far să miște un deget. Nu-și folosea niciodată propria spermă, te-ai prins?

Fade out... „Linște-n sală”. Avocatul lui A.J.: „Teste conducute au stabilit că clientul meu n-are, hm, niciun raport personal cu, hm, micul accident întâmplat cu fermecătorea reclamantă... Poate că se pregătește să urmeze exemplul Fedoard Maria și să conceapă imaculat numindu-l pe clientul meu ca pe un, hî, hmm, mijlocitor nevăzut... îmi amintesc de un caz din Olanda secolului al XV-lea, unde o tânără femde l-a acuzat pe un venerabil și onorat vrăjitor că a invocat un sucub1 carea, hm, cunoscut-o apoi, ăă, carnal pe tânăra persoană în cauză cu, în circumstanțele date, regretabila consecință a gravidității. Astfel că vrăjitorul a fost inculpat ca și complice și voyeurist nestăpânit înainte, în timpul și după act. Totuși, domnilor jurați, nu mai dăm crezare, astăzi, unor asemenea, ăă, legende; și-o tânără punând o asemenea... hm hm... stare interesantă pe seama atențiilor

unui sucub ar fi socotită, în zilele noastre luminate, o romantică sau, ca s-o spunem pe șleau, o mincinoasă ordinară he he he he...

Și acum Ora Profetului:

— Cu milioanele au pierit în mlaștini. O singură răsuflare rămasă plămânilor.

— La ordin, Căpitane, a zis, vărsându-și ochii belți pe punte... Și cine-o să prindă lanțurile la noapte? E indicată o anumită precauție când navighezi contra vântului, vântul din urmă neaducând cu el nimic care să facă măcar cât o-ncăreătură ruginită... *Señoritas* sunt acum pe creasta valului în sezonul ăsta-n Iad, și m-am săturat de cățărutul la nesfârșit pe un Vezuviu pulsând de puie străine.

Tre' să mă Orientez Express s-o tai d-aici în nici nimic să mă (pe) pitesc minele sunt frecvente-n această zonă... Săpă un pic în fiecare zi trece timpul...

Colegi fantome șoptesc fierbinte-n ureche...

Pompează pe calea spre libertate.

— *Chrîrf?* rânjește Sfântul bătrân, ticălos, pe invers, dându-și cu boi de medă dintr-un bol de alabastru... Cabotin de doi bani! Crezi că eu m-aș cobori până la a face-o minune?... ăla ar fi trebuit să stea la bâlci...

1 Demon care are relații sexuale cu un om adormit (». tr).

Poftiți, Ducese și Duși, luați-i și pe micii aduși. Indicat pentru tineri și bătrâni, om și lighioană... Unicul și adevăratul *Fiu al Omului* va vindeca sculamentul unui băiat cu o singură mână - prin simplă atingere, oameni buni - producând marijuana din cealaltă, în acest răstimp mergând pe apă și-mproșcând vin din cur... Păstrați distanța, prieteni, cei care se-apropie prea tare este expuși să se iradieze de la-ncăreătura care se revarsă din acest personaj...

— Și l-am cunoscut atunci când, dragă... Mi-amintesc că făceam un număr de Imitare-Personificare - de-naltă clasă, și ăsta - în Sodoma, mizerabil oraș... împinși de foame, și nu pentru alt motiv... Și un cetățean, un nenorocit de filistin, abia sosit din Podunk Baal sau nu știu

de unde, mă face bulangiu nenorocit în plină scenă. La care i-am zis: „De trei mii de ani în show-business, m-am ferit totdeauna de belele. Plus de-asta, nu sunt obligat să-nghit orice rahat de la toți muiștii necircumciși...” După-aia a venit la mine-n cabină și și-a cerut scuze... S-a vădit că era un medic mare. Și un gagiu adorabil, totodată...

— *Buddhai* Un trăgător metabolic notoriu... își fabrică singur, îți închipui. În India, unde nu au deloc simțul timpului, Legătura întârzie adeseori o lună... „Ia stai să văd, ăsta-i al doilea sau al treilea muson? Parc-aveam o-nîlnire la Ketcupore sau pe-acolo”.

Și toți trăgătorii așezați în poziție de lotus scuiپând pe pămînt și așteptând Legătura.

Așa că Buda zice: „Mie mi-a ajuns. Îmi voi metaboliza singur, cu Domnul, marfa”.

„Omule, nu poți face asta. Or să te năpădească agenții cu percepția”.

„Pe mine nu mă vor năpădi. Înțelegi șmecheria? Sunt un Om Sfânt de-acuma, mânca-ți-aș”.

„Iisuse, șefii, ce idee!”

„Mai sunt unii cetățeni care-o apucă pe arătură când o dau pe Noua Religie. Acești indivizi rătăciți nu știu cum s-o ia. N-au stil... Plus de-asta, este expuși să fie linșați, la cine-i place să vadă pe-unul mai bun ca ceilalți? «Ce faci, prietene, le strici plăcerea la oameni?» Așa că tre' s-o luăm ușor, mă-nțelegi, ușor... E o ofertă, primiți, bine, nu, iarăși bine, tovarăși. Nu vă-ndesăm nimic în suflet cu forța, spre deosebire de unele personaje netrebnice, nedemne, de nenumit și de nicăieri. Faceți loc în peșteră pentru operațiune. Metabolizez o bilă și apoi dau drumul la Predica Focului!”

„4 *ohamed*? Glumești? A fost închipuit de Camera de Comerț din Meca. Un publicitar egiptean mâncat de faliment, luat pe ulei, a scris scenariul”.

„Încă una mică, Gus. Pe urmă, pe Allah, mă duc acasă și primesc o Sura... Așteaptă să vezi ediția de dimineață pe tarabe în souk. O să fac praf Imaginile Mixte”.

Barmanul ridică privirea din formularul de pariuri

hipice. „Îhî. Și cumplită le va fi osânda”.

„E... o... sigur. Atunci, Gus, îți scriu un cec”.

„Sunteți a mai mare lipitoare de hârtoage din Marea Meca, atâta doar că eu nu sunt perete, Domnu' Mohammed”.

„Bine, Gus, am publicitate, să zic așa, de două feluri, favorabilă și altfel. Vrei cumva una de felu' alalalt? Sunt pe cale să primesc o Sura privitoare la barmanii la care nu află credit cei ajunși de nevoi”.

„Și cumplită le va fi osânda. Vândută Arabie”. Sare peste bar. „Mi-a ajuns, Ahmed. Ia-ți surele și tai-o. De fapt, stai să te-ajut. *Și să nu te mai vădpe-aici*”.

„O să te-aranjez eu, muist necredincios. O să te fac, te curăț și te las uscat ca un găoz de drogat. Vă iau maul și las pe uscat, pe Allah, toată peninsula!”

„E un continent, deja...”

„Ce-a zis Confucius poți s-așezi lângă Micuța Andrey și căteii cei lăptoși. Lao-Tze? Șters de pe listă... Și destul cu sfinții ăștia molâi, unsuroși, cu fața lor deznădăduit-suferindă de parc-o iau în cur și-n-cearcă să pară indiferenți. Și de ce să lăsăm un cabotin bătrân și sclerosat să ne spună ce e-nțelepciunea? „De trei mii de ani in show-business, m-am ferit totdeauna de belele...”

Întâi, fiecă Faptic e închis alături de curvele masculine și de cei care profanează zeii comerțului ciripind la colțul străzii, iar vreun rahat bătrân cu părul alb apare pe trei cărări ca să ne ferească cu cretinismele lui ameteite. Nu vom scăpa niciodată de acest neghiob cu barba căruntă pitulat pe fiecare vârf de munte-n Tibet, gata să se extragă dintr-o colibă pe Amazon, pândind și dând asaltul pe Bowery1. „Te așteptam, fiule” și dă drumul la un siloz de spanac. „Viața e o școală la care fiecare elev are de-nvățat o lecție deosebită. Și-acum voi descuia Tezaurul meu de Cuvinte...”

„Mă tem rău de asta”.

„Ba, fiule, nimic nu poate stăvili marea în urcare”.

„Nu-l pot stăvili, fraților. *Sauve quipeut*”.

— Îți zic că, atunci când mă despart de înțelept, nici

măcar nu mă mai simt ființă umană. Îmi preschimbă orgonii vitali într-un rahat anorganic.

Va să zic-am aflat în exclusivitate de ce nu-mi merge Cuvântul cel Viu? Cuvântul nu poate fi exprimat

1 Stradă din New York City, cunoscută pentru motelurile și barurile sale ieftine, frecventate de bețivi și de vagabonzi («. tr).

direct... O fi cu puțință să-l sugerezi printr-un mozaic de juxtapuneri precum niște obiecte uitate-ntr-un sertar de hotel, definibil prin negativ și absență...

— Cred c-o să-mi pensez burta... Oi fi bătrân, dar sunt încă atrăgător.

(Este vorba de o intervenție chirurgicală de îndepărtare a grăsimii și realizare, în același timp, a unei „pense” în peretele abdominal, creând astfel un Corset de Carne – care însă este expus riscului de se desface și a-ți împrósca mațele bătrâne și oribile pe podea... Modelele cele mai strânse și mai armonioase de CC. sunt, evident, și cele mai periculoase. În fapt, unele modele extreme sunt cunoscute în branșă sub denumirea de O.N.A. – O Noapte și Adio.

Doctor Rinderpest1 „Pute” declară fără ocolișuri: „Patul e cel mai periculos loc pentru un purtător de CC”.

Tema muzicală a purtătorilor de CC e „Crede-mă – tot tinerescul farmec e cel care ne-ncântă”. Partenerul unui purtător de CC riscă-ntr-adevăr „să-ți fugă dintre brațe precum un dar vrăjit”).

Sală albă de muzeu inundată de soare, nuduri roz înalte de douăzeci de metri. Șușoteli intense de adolescenți.

Parapet de argint... prăpastie de trei sute de metri în lumina sdhteietoare a soarelui. Mici petice verzi de varză și lăptud. Juni bronzăți cu săpăligi spionați de un poponar bătrân peste canalul de scurgere.

— Vai, dragă, mă-ntreb dacă folosesc excremente umane pentru fertilizare... Poate o vor face chiar acum.

1 *Rinderpest* se traduce prin „Ciumă bovină”; porecla *Doodits*, redată aici prin „Pute”, poate desemna atât

organul sexual bărbătesc, *ă*t și un scris neglijent, o mizgăleală, o improvizație sau „frecatul minții” (». tr.).

Scoate un binoclu de teatru din sidef – mozaic aztec în bătaia soarelui.

Un șir lung de flăcăi cred în pas de marș aduc vase de alabastru pline cu căcat și le varsă peste marna calcaroasă.

Plopi prăfuiți se clatină în vântul după-amiezii, lângă fațadele de cărămidă roșie din Piaza de Toros.

Cabane de lemn primprejurul unui izvor fierbinte... moloz din ziduri în ruină într-un parc de plopșor... băncile totde și netezite ca o tablă de aluminiu de un milion de băieți masturbându-se.

Flăcăi cred albi ca marmura și-o trag câinește sub porticul unui vast templu aurit... un Mugwump dupește o lăută.

Dând ture îmbrăcat în bluza sa roșie, se-ntâlnește cu Sammy, fiul paznicului de la docuri, împreună cu doi mexicani.

— Hd, Oase, zise d, văd s-o id în cur?

— Mmm... da.

Pe o saltea de paie decrepită, mexicanul îl puse în patru labe – un puști negru dansează-mprejurul lor dând ritmat din labă... un mănunchi de raze printr-o crăpătură i se focalizează roz pe pulă.

Un prisos de rușine brută, rozalie spre zarea de un albastru pastelat, în care podișuri întinse, oțelite izbesc cerul fărâmat.

— E-n regulă.

Domnul strigă prin sămânța ta ruginită de trei mii de ani...

O grindină din cranii de cristal, și din seră au rămas doar cioburile în lumina lunii de iarnă...

Femda americană a lăsat în urmă o adiere de otravă, în aerul jilav al unui garden-party din St. Louis.

O piscină acoperită de un nămol verzui într-o grădină franceză părăsită. O broască uriașă suferindă se ridică încet din apă, pe o terasă de mâl, și cântă la clavecin.

Un Sollubi se precipită în bar și începe să-i lustruiască pantofii Sfântului cu unsoarea de pe nas... Sfântul îi dă nervos un șut în gură. Sollubiul țipă, se rotește și se caca pe pantalonii Sfântului. Apoi țâșnește în stradă. Un pește se uită după el gânditor...

Sfântul îl cheamă pe șef: „Iisuse, Al, ce crâșmă ordinară e asta? Pantalonii mei Degage nou-nouți...

— Îmi pare rău, Sfinte. Mi-a scăpat.

(Sollubii sunt o castă de intuşabili din Arabia, renumiți pentru abjecția lor. Cafenelele de lux sunt dotate cu Sollubi care le dau limbi clienților în timp ce iau masa - scaunele fiind prevăzute cu găuri în acest scop. Cetățenii care vor să fie umiliți și degradați înfiorător - mulți oameni își doresc în zilele noastre așa ceva, sperând, cum ar veni, să muște din cașcaval - se oferă pentru contact homosexual pasiv la o tabără de Sollubi... Nimic nu se poate compara cu asta, îmi spun ei... De fapt, Sollubi tind să devină înstăriți și cu nasul pe sus, și să-și piardă abjecția nativă. Care e originea intuşabililor? Poate o castă preotească decăzută. De fapt, intuşabilii îndeplinesc o funcție preotească, luând asupra lor toată abjecția umană.)

A.J. dă ture prin piață într-o pelerină neagră și cu un șoim pe umăr. Se oprește în fața unei mese de agenți.

— Tre' s-o auziți pe-asta. Un puști de cînșpe ani din Los Angeles. Tatăl decide că e momentul să tragă și el la buci. Băiatul stă lungit pe gazon citind benzi desenate, tatăl iese și zice: „Fiule, uite douăj'de dolari: du-te la o curvă ca lumea și trage-i la buci”. Se duc cu mașina până la un stabiliment a-ntâia și tatăl zice: „În regulă, fiule. De-aici încolo mergi pe cont propriu. Sună și, când vine femeia, dă-i banul și spune-i că vrei să-i tragi la buci”. „Corect, tăticu’”. După vreun sfert de oră puștiul iese”. Așa. fiule, ai tras și tu la buci?” „Daaa. Putoarea vine la ușă și-i zic că vreau să-i trag la buci, și-i mare paraiu’. Am urcat în coșmelia ei și și-a dat jos ambalajul. Mi-am scos pocnitoarea, am ochit și-am tras, fix în bucă, uite-aici o bucățică cu o alică. A făcut o gălăgie de-a trebuit să-mi scot pantoful și s-o bat în cap până i-au dat creierii pe-

afară. Dup-aia i-am băgat-o la blană, să mă răcoresc”.

Rămân doar oasele rânând, carnea dusă peste dealuri și văi cu vântul din zori, și şuierul trenului. Problema nu ne este necunoscută, și nevoile alegătorilor noștri ne sunt mereu prezente în minte, fiind locul lor de rezidență, și cine poate-ncăle-a o concesiune sinaptică pe nouăzeci și nouă de ani?

Încă o rată din aventurile lui Clem Nemâncatul, Defectiv Particular:

— Deci, intru în crâșmă și curva asta stătea la bar, și îmi zic: „Mamă, nene, te-ai făcut damă de lux”. Adică o mai văzusem pe putoare 'nainte. Deci întâi n-o bag în seamă, pe urmă văz că-și freacă picioarele unul de celălalt și ridicându-le pe după cap, îl trage-n jos și-și face, să zic, ceva la genu' duș cu o șmecherie care-o scoate pe nas, într-un fel care nu poa' să treacă neobservat.

Iris - jumate chinezoaică, jumate negresă - dependentă de dihidrooxiheroină - și-o trage-n venă la fiecare sfert de oră, drept pentru care își lasă seringi și ace-nfipte peste tot. Acele ruginesc în carnea ei uscată, care, pe alocuri, a crescut pe deasupra, formând un chist neted, verde-marونی. Pe masa din fața ei e un samovar cu ceai și un coș de zece kile de zahăr nerafinat. Nimeni n-a văzut-o vreodată mândind altceva. Singurul moment în care aude ce i se spune sau vorbește e înainte de injecție. Apoi face o remarcă plată, faptică despre propria persoană.

— Am o ocluzie la găoază.

— Îmi curge o zeamă verzuie oribilă din pizdă. Iris e unul dintre proiectele lui Benway. „Corpul omenesc poate funcționa numai cu *zahăr*, ce mama dracu'... Cunosc că unii dintre eminenții mei colegi, care încearcă să-mi diminueze și să-mi minimalizeze opera de geniu, pretind că pun, clandestin, vitamine și proteine în zahărul lui Iris... Îi provoc pe acești labagii nemaipomeniți să se târasc-afară din latrinele lor și să facă o analiză pe loc a zahărului și ceaiului lui Iris. Iris e o pizdă americană sănătoasă. Dezmint categoric că s-ar hrăni cu spermă. Permiteți-mi să

folosesc această ocazie ca să mă declar un om de știință onorabil, nu un șarlatan, un rătăcit sau vreun pretins făcător de minuni... N-am afirmat niciodată că Iris ar putea subzista exclusiv pe bază de fotosinteză... N-am spus că ar putea să respire în bioxid de carbon și să scoată oxigen – mărturisesc că am fost tentat să încerc, oprit fiind, desigur, de etica medicală... Pe scurt, calomniile mârșave ale josnicilor mei adversari se vor întoarce asupra-le și-și vor găsi locul ca un ciripitor întors în culcuș”.

FEMEI ȘI BĂRBAȚI OBIȘNUIȚI

DEJUN AL PARTIDULUI NAȚIONALIST pe o terasă deasupra Pieței. Țigări de foi, scotch, râgâieli politicoase... Liderul Partidului umblă-ncolo și-ncoace îmbrăcat în jellaba, fumând un trabuc și bând scotch. Poartă pantofi englezești scumpi, șosete viu colorate, jartiere, picioare păroase, musculoase – aspect general de gangster de succes travestit.

L.P. (arătând cu un gest teatral): Ia uită-te-n partea aia. Ce vezi?

LOCOTENENTUL: A? Păi, Piața.

L.P.: Ba nu. Vezi bărbați și femei. Femei și bărbați obișnuiți, văzându-și de treburile lor obișnuite de zi cu zi. Ducându-și viețile obișnuite. De asta avem nevoie...

Un copil al străzii se cațără peste balustrada terasei.

LOCOTENENTUL: Nu, nu cumpărăm niciun prezervativ folosit! Tai-o!

L.P.: Stai!... Vino, puștiule. Ia loc... Ia o țigară... Pune-ți de băut.

Pășește împrejurul băiatului ca un motan în călduri.

— Ce crezi despre francezi?

— Ăă?

— Despre francezi. Ticăloșii de colonialiști care îți sug globulele vii?

— Domnu', costă două sute de franci să mi se sugă globula. N-am cobotât tariful din anul ciumei bovine, când au murit toți turiștii, chiar și scandinavii.

L.P.: Vezi? Țsta e adevăratul copil de pe stradă, fără farduri.

— Știți să-i mirosiți, șefii.

— M.I.1 nu se-nșală niciodată.

L.P.: Atunci, puștiule, s-o luăm așa. Francezii te-au deposedat de dreptul tău nativ.

— Vreți să spuneți ca la „Banca Amiciția”?... Îl au pe eunucu' ăla egiptean știrb de le face treaba. Și-nchipuie că provoacă mai puține obiecții, 'nțelegi matale, și dă totdeauna pantalonii jos să-și arate starea. „Nu-s decât un bătrân eunuc sărac care-ncerc să-mi scot ceva să am de prafuri. Doamnă, aș vrea să vă ofer o prelungire la rinichi' ăla artificial, doar că tre' să-mi fac treaba... Deconectați-o, băieți”. Își arată gingiile, într-un rânjel slab... „Nu degeaba mă știe lumea de Nellie Recuperatorul”.

Așa că o deconectează pe maică-mea, hodo-roaga bătrână, și ea se umflă și se-nnegrește, și toată piața putea pișat, și vecinii se vaită la Comisia pentru Sănătate Publică, și tata zice: JE voia lui Allah. N-o să mai pișe avutul meu pe apa sâmbetel”.

Oamenii bolnavi îmi fac sârbă. Când vreun cetățean începe să-mi povestească despre cancerul lui la prostată sau septul lui infectat vărsând secrețiile alea purulente, îi zic: „Crezi că mă-ntereșează pe mine despre betesugul tău hidos? Nu mă-ntereșează câtuși de puțin”.

L.P.: Bine, *bine*. Destul... îi urăști pe francezi, nu-i așa?

1 Abreviere de la „Serviciu Militar de Informații” (Military Intelligence) («. tt).

— Dom șef, eu urăsc pe toată lumea. Doctorul Benway zice că e ceva metabolic, că am starea asta-n sânge... Mai ales arabii și americanii o fac...

Doctorul Benway prepară un ser.

L.P.: Benway e un agent occidental infiltrat.

L.1: Un jidan francez desfrânat...

L.2: Un porc de dine de negrotei evreu comunist...

L.P.: Gura, tâmpiților!

L.2: Scuze, șefu'. Sunt după o staționare la Dezintoxicare.

L.P.: Păziți-vă de Benway. (Aparte: Mă-ntreb dacă o s-

o-nghită. Sunt atât de primitivi, că nici nu-ți dai seama...). V-o spun confidențial, lucrează cu magie neagră.

L.1: Are djinul ăla în el.

— Oho... Deci, aveam întâlnire cu un client american dasa-ntâi. Un tip rasat, realmente.

L.P.: Nu știi că e o rușine să «-ți pui curul la bătaie pentru puie străine necredincioase?

— Mă rog, e un punct de vedere. Distracție plăcută.

L.P.: Asemenea.

Băiatul iese.

L.P.: Sunt cazuri fără speranță, vă spun eu. Fără speranță.

L.1: Ce e cu serul ăla?

L.P.: Nu știi, dar sună rău. Am face bine să punem un detector de direcție telepatic pe urmele lui Benway. Omul nu inspiră încredere. E capabil de aproape-orice... Să transforme un măcel într-o orgie sexuală...

— Sau într-o glumă.

— Exact. Genul telectual... Fără principii...

MENAJERA AMERICANĂ (desfăcând o cutie de Lux): De ce n-o avea un ochi electric cutia să se deschidă când mă vede și să se-nmâneze singură la Automatu-ndemânatu car s-o ia și s-o și deșerte-n apă... Automânatu' e dereglat total de joi încoa, s-a dat la mine și io n-am marșat la treaba asta deloc... Și Unitatea de Gunoii obrăznicindu-se, și mixerul bătrân și scârbavnic tot încredind să mi se bage pe sub fustă... Am răcit îngrozitor, și m-am constipat de tot la intestine... O să mă combin pân' la urmă cu automânatu, să-mi facă el o spălătură.

AGENTUL COMERCIAL (ceva între un latak agresiv și emițător timid): Ți-amintești când umblam prin țară cu K.E., tipul ăl mai tare-n idei] a. *gaitget-vui*.

„Gândește-te!” o plesnea el. „Un mixer pentru frișca în bucătăria ta!”

„K.E., mi se-nvârtește creierul numai când mă gândesc”.

„Peste când, poate zece, da, poate douăzeci de ani... Dar va veni”.

„O s-aștept, K.E... Oricât ar dura, o s-aștept. Când primii pe listă vor fi chemați, să știi că voi fi acolo”.

„ICE. a fost cel care a lansat Trasa Octopod pentru Saloane de Masaj, Frizerii și Băi Turcești, cu care poți efectua o spălătură intestinală, un masaj imoral, o șamponare, în același timp fădindu-i clientului pedichiura și scoțându-i punctele negre. Și trusa Doctor «Se Face» pentru practidenii ocupați, care-ți extrage apendicele, astupă hernia, scoate o măsea de minte, operează hemoroizii și te circumdă în același timp. În fine, K.E. e agentul atomic, dacă termină trusele Octopod e-n stare, din pur avânt, să vând-o trusă Doctor «Se Face» la o frizerie și cetățeanul client se trezește cu hemoroizii rași...”

„Doamne, Homer, ce stabiliment e ăsta al tău? Sunt spart la cur”.

„Pe onoarea mea, domnu’, voiam decât să administrez spălătura noastră intestinală bonus, gratis și promoțional de Sărbători. K.E. mi-o fi vândut din nou altă trusă, se vede treaba...”

CURVA MASCULINĂ: Gte tre’ să-nghită băiatu’ în meseria asta! Mamă, Doamne! Ce propuneri mi-e dat s-aud, nu ți-ar veni să crezi... Vor să se joace de-a latahu, vor să se-amestece cu protoplasma mea, mă vor păpușă de ceară, vor să-mi sugă orgonii, vor să-mi ia experiența trecută și să-mi lase vechi amintiri care mă dezgustă... I-o trag cetățeanului ăsta și-mi zic: „În sfârșit, un gagiū sănătos”; dar când îi vine orgasmul se transformă într-un fel de crab înfiorător... Îi zic, „Frate, nu-s obligat să-ndur și procedeul ăsta... Po să-ți prezinți chestia asta la Walgreen”. Unii n-au stil deloc. Alt infect bătrân stă pur și simplu și-o face telepatic până se slobozește-n țeale. Ce scârbos.

Găozarii dau înapoi într-o stare de confuzie teribilă, până la marginea rețeld sovietice, unde cazacii îi spânzură pe partizani în jelania turbată a cimpoaielor și băieții defilează pe Fifth Avenue la întâlnirea cu Jimmy Walkover1 așteptându-i cu cheile Regatului, fără legătore, du-le

aruncate la grămadă în buzunar...

De ce ești așa palid și ofilit, iubite bulangiu? Iz de lipitori moarte într-o conservă goală ruginită pe rana deschisă, sug trup și sângele și oasele lui Iisuuus, îl lasă paralizat de la brâu în jos.

Produ-ți formularele, puștiule, la bătrânul tău protector, trecut proba acu' trd ani și știi rezultatele exacte la Turneul Final.

1 *Wajkover* s-ar putea traduce prin „Victorie Lejeră” (». În).

Traficanți de prematuri se iau după o vacă gravidă pe punctul s-o apuce chinurile facerii. Țăranul intră în „corvoadă” 1, se rostogolește urlând prin balegă. Veterinarul se luptă cu un schelet de vacă. Traficanții se mitraliază unii pe alții, sărind printre mașinile agricole și silozurile, containerele, pătulele și jgheaburile dintr-un vast hambar roșu. Vițelul se naște. Forțele morții se topesc în zori. Un băiat de la fermă îngenunchează cu devoțiune - gâtlejul îi palpită în soarele care se înalță.

Trăgători în venă așezați pe treptele tribunalului aștepdind Legătura. Țărănoi cu pălării Stetson negre și blugi Levis uzați leagă un puști negrotei de un felinar vechi și toarnă benzină aprinsă peste el... Trăgătorii se reped și aspiră fumul de carne în profunzimea plămânilor lor suferinzi... Simt cu adevărat o ușurare...

GREFIERUL DISTRICTUAL: Stăteam va să zică în fața magazinului lui Jeff în Păsărică Linsă cu pula dreaptă ca un pin în Levișii mei, săltând în soare... Ei bine, bătrânul doctor Scranton trece pe-acolo - unul dintre băieții valabili, nu există-n toată valea un om mai ca lumea. Are un prolaps la găoz și când vrea să și-o tragă îți prezintă curul după un metru de intestin... Când are-o pornire, poa' să scoată o bucată de maț din cabinet fix pân' la berăria lui Roy, și palpează primprejur dup-o sculă, bâjbâie pur și simplu ca un vierme orb... Deci, doctorul Scranton îmi vede scula, și se-oprește ca un câine ochind vânatul și-mi zice, „Luke, pot să-ți iau pulsul de-aici”.

Browbeck și tânărul Seward se luptă cu castratoare

de porci prin grajduri, cuști și cotețe tropo

1 „Corvoadă” – din fr. *couvade*, termen din antropologie care desemnează obiceiul primitiv de a trata soțul unei femei care naște ca și cum el ar purta copilul («tr»).

tind... cai nechezând, cu dinți mari și galbeni, dezgoliți, muget de vaci, din urlând, pisid copulând și tipând ca bebelușii, un țarc de porci enormi, cu țepii zbârliți, huiduind și pârtâind dezaprobator. Browbeck Tremurândul a căzut sub sabia Tânărului Seward, își ține intestinele împrășcate din creștătura de două de centimetri. Tânărul Seward îi retează pula lui Browbeck și o ridică, fremătândă, în lumina rozalie, încețoșată a răsăritului...

Browbeck țipă... frâne de metrou scui pă ozon...

— Înapoi, tovarăși... înapoi.

— Se spune că a fost împins de cineva...

— Se mișca de colo colo, nesigur, ca și cum nu mai vedea bine.

— Prea mult fum în ochi, se vede treaba. Mary Guvernanta Lesbiană a alunecat pe un tampon plin de sânge și s-a prăbușit pe podeaua localului... Un poponar de două sute de kile o calcă-n picioare pân-o omoară, nechezând cu patimă... Cântă într-un *falseto* oribil:

Seva roadelor mâniei i%yorită-i de subpașii-i Paloșul îi dănțuiește străpungând în piepți vrăjmașii.

Scoate o sabie de lemn aurit și o agită prin aer. Corsetul i se desprinde și zboară șuierând în panoul de darts.

Sabia bătrânului toreadorse-ncovoie pe os și șuieră prin inima Espontaneo-ului, țintuindu-i darurile neprihănite pe panou.

— Deci, acest poponar dichisit sosește la New York din Păsărică Linsă, Texas, și e ăl mai stilat și pizduit dintre poponari. E luat în gheară de femei bătrâne, genul de ghiftuite cu tineri pe invers, prădătoare știrbe și decrepitate, prea slabe și prea-ncete ca să doboare alt vânat. Tigroaicele mâncate de molii devin sută-n sută homofage...

Dar cetățeanul de față, fiind un poponar cu șaif, dibace de felul lui, se-apucă de făcut podoabe și tot de felul de giuvaiericale. Fieșce mortăciune bătrână și bogată din Marele New York vrea să-și facă la el bijuurile, iar el scoate bani buni, piese a-ntâia, El Morocco, Stork, dar timp pentru sex – pauză, și tot timpul grija pentru reputație... începe să parieze la cursele de cai, părăndu-i-se, Dumnezeu știe de ce, că pariatul la curse are ceva bărbătesc, și-și închipuie că-i va da bine la imagine s-apară la marginea pistei. Nu sunt mulți poponarii care pariază la curse, și cei care pariază pierd mai mult decât alții, o fac aiurea, se-aruncă și insistă tocmai când le merge nasol și-o lasă moale când sunt în vână și-ncepe să le intre... care asta le e și schema vieții... orice copil știe că există o regulă la pariuri: câștigul și pierderea vin în serie. Insistă când câștigi, trage-o pe dreapta când pierzi. (Am cunoscut odată un poponar care dădea cu jula din casă – nu toată grămada de două mii o dată, scos sau căzut. Nu era Gertie unul de-ăștia... O, nu potul cu totul...)

Deci pierde azi, pierde mâine, pierde și răspoi-mâine. Într-o zi tocmai pune o piatră într-o garnitură, când ce era sortit să se-ntâmplesse se-ntimplă. „Negreșit, o s-o-nlocuiesc mai încolo”. Faimoasele ultime cuvinte. Așa că toată iarna, unul după altul, diamantele, smaraldele, perlele, rubinele și safirele lumii bune o iau spre casa de amanet, schimbate cu piese pe nașpa...

Și la seara inaugurală la Metropolitan o hârcă se arată, splendidă – crede ea – cu tiara **d** de diamante. Unde se-apropie altă curvă bătrână și zice:

— Vai, Miggles, ești așa deșteaptă... să ți le lași pe-alea adevărate acasă... Suntem, vreau să zic, pur și simplu nebune să ieșim așa, punându-ne soarta la-ncercare.

— Te-nșeli, dragă. Astea *sunt* adevărate.

— Ba *nu* sunt, Miggles, ce Dumnezeu... dacă văd, întreabă-ți bijutierul... sau, ce spun, întreabă *pe cine vrei*. Ha ha haaa.

Așa că e convocat degrabă un sabat. (Lucy Bradshinkel, ia uită-te la ale tale smaralde). Toate

vrăjitoarele bătrâne își examinează pietrele cum și-ar descoperi un cetățean semne de lepră pe corp.

„Rubinul meu oriental!”

„Upoalele mele negre!”. Cătea bătrână, măritată cu atâția țigani și hispanid, de nu mai știi când vorbește pe gură și când pe cur.

„Safirul meu regal!” se tânguie o *poule de luxe*. „E terribil, e îngrozitor!”

„Sunt de la Woolworth1, fără niciun dubiu...”

„Nu rămâne decât un lucru de făcut. O să chem poliția”, zice o băbătie căpoasă, hotărâtă; o ia tropăind prin cameră pe tocurile **d** joase și cheamă gaborii.

Fata primește o dublă la popreală; și-n garsonieră face cunoștință cu un gagi, ceva la genul curvă de doi bani, și dragostea se ivește sau cel puțin un facsimil în măsură a convinge părțile-n cde ce privește părțile cele ascunse de-o parte și de cealaltă. Și, după cum o cere desfășurătorul, ies cam în același timp și trag într-un apartament în Cartierul de Est... Masă, casă, joburi cinstite, fără pretenții... Brad și Jim, cunoscând fericirea pentru prima oară.

Forțde răului intră în scenă... Lucy Bradshinkel a venit să spună că a iertat tot. Are încredere în Brad și vrea să-l instaleze într-un atelier. Sigur, va trebui să se mute în centru... „Locul ăsta e imposibil, dragă; iar amicul tău...”. Și un șmecher de oraș îl vrea pe

Lanț de magazine cu produse ieftine (». tr.).

Jim de șofer. O treaptă mai sus, te-ai prins? O ofertă de la un tip care de-abia dacă-l cunoaște.

Se va întoarce Jim printre infractori? Va sucomba Brad la lingușeala unui vampir îmbătrânind, cu colți nesătui?... De prisos s-o mai spunem, forțele răului sunt puse pe fugă și ies din scenă mârâind și bodogănind malefic.

„Lui Șefu' n-o să-i placă treaba asta”.

„Nu știu de ce mi-am pierdut atâta vreme cu tine, găozar nenorocit și țopârlan ce ești”.

Băieții stau la fereastra locuinței, ținându-se pe după

umeri și privind către Podul Brooklyn. Un vânt cald de primăvară ciufulește buclele negre ale lui Jim și părul vopsit roșcat, delicat, al lui Brad.

— Ia spune, Brad, ce-avem la cină?

— Du-te dincolo și așteaptă.

Brad îl gonește în joacă pe Jim din bucătărie și își pune șorțul.

Meniul este pizda lui Lucy Bradshinkel în sânge și tampoaneț *apillon*. Băieții mănâncă veseli, privindu-se în ochi. Sângele li se scurge pe bărbie.

Zorii albaștri ca flacăra să traverseze acum orașul... Grădinile sunt curățate de fructe, și cenușarele-și scot la iveală spectrele-nvelite-n huse...

„Știți cumva-ncotro e Tipperary, Doamnă?”

Peste dealuri și văi, spre boscheții din Kentucky... Prin făina de os împrăștiată pe pajiști, până la iazul înghețat în care carași aurii suspendați îl așteaptă pe Nstrăinatul1 primăvăritic.

Craniul urcă urlând, de-a dura, pe scara de serviciu, smulge cu dinții pula soțului abătut de la calea

1 în original: *Sqaw Man* - termen de argou învechit care-l desemna pe soțul neindian al unei femei indiene nord-americane («*tr*).

dreaptă și profită de durerea de ureche a soției, făcând ce nu se cuvine. Junele pifan își trage pe el un vânt din sud-vest și-și omoară nevasta-n bătaie la duș.

BENWAY: N-o lua așa-n tragic, copile... *Jeder macht cine kleine Dummerheit* (Oricine mai face câte-o mică prostie.)

SCHÄFER: Vă spun că nu pot scăpa de un sentiment... în fine, malefic, în privința asta.

BENWAY: Aiureli, băiete... Suntem oameni de știință... de știință pură. Cercetare dezinteresată, și blestemat fie cel care va striga: Opriți-vă, *e prea mult*. Asemenea oameni nu sunt altceva decât niște nasoi, unii care strică cheful la lume.

SCHÄFER: Da, da, desigur... și totuși... nu pot să-mi scot duhoarea asta din plămâni...

BENWAY (iritat): Niciunul dintre noi nu poate... N-am mirosit niciodată ceva care s-aducă măcar de departe cu asta... Unde rămăsesem? A, da, ce rezultat ar avea administrarea de curara și plămân artificial în timpul maniei acute? E posibil ca subiectul, incapabil să se elibereze de tensiune prin activitate motorie, să sucombe pe loc precum un șoarece tropical. Interesantă cauză a morții, nu?

Schäfer nu urmărește. „Știți”, zice el, cu impulsivitate, „cred c-o să mă-ntorc la simpla chirurgie pe stil vechi. Corpul omenesc este de-o ineficientă scandalosă. În loc de-o gură și-un anus care se pot defecta, de ce n-ar exista un singur orificiu bun la toate prin care să mănânci și să elimini? Putem să ferecăm nasul și gura, să înlocuim stomacul, să facem o gaură de aerisire direct în plămâni, unde ar fi trebuit să fie de la-nceput...”

BENWAY: De ce nu o deschizătură bună la toate? Ți-am povestit vreodată despre tipul care și-a învățat găoaza să vorbească? Întreg abdomenul i se mișca-n sus și-n jos, bășind cuvinte, prinzi șpilul? Nu semăna cu nimic din ce mi-a fost dat să aud.

Vorbirea asta din cur avea un soi de frecvență viscerală. Te lovea fix în măruntaie, cum ar veni când tre’ să ieși afară, mă-nțelegi. Când bătrânu’ intestin gros îți dă coate și simți un fel de răceală pe dinăuntru, și știi că nu mai ai altceva de făcut decât să-i dai drumul? Va să zică, vorbirea asta te lovea direct acolo, în pânțece, un sunet greoi, apăsător, carbogazos, un sunet căruia-i simțeau *mirosul*.

Tipul lucra pentru un circ ambulant, îți dai seama, și treaba a pornit ca un fel de reprezentație inedită de ventriloc. Chiar distractiv, la-nceput. Avea un număr căruia-i zicea „Celui mai bun - Ole!”, să mori de râs, pe cuvânt. Am uitat cea mai mare parte dar era spirt. De-astea: „Mai ești p-acolo, bătrâne?”. „Țț, am plecat să mă ușurez”.

După o vreme curul a-nceput să vorbească de capul lui. Tipul intra-n scenă fără nimic pregătit și curul

improviza și-i dădea replici la șto una după alta.

Apoi i s-au dezvoltat un soi de dinți ca niște cârligendoite, mici, tocite, și a-nceput să mănânce. Tipului i s-a părut mai întâi ceva simpatic, și a construit un număr pe chestia asta, dar găoaza a-nceput să-i roadă pantalonii ca să iasă la lumină și să ia cuvântul pe stradă, să țipe că vrea drepturi egale. Se mai și-mbăta, și dădea drumul la văicăreli de bețivan cum că nimeni n-o iubește și că vrea să fie pupată la fel ca orice altă gură. În final, bătea câmpii tot timpul, zi și noapte, îl auzeai pe tip din capătul celălalt al cartierului urlând la ea să tacă dracului, lovind-o cu pumnii, și înfigând în ea luminări, dar nimic nu era de folos și găoaza i-a zis: „Ba tu o să taci, până la urmă.

Nu eu. Pentru că nu mai avem nevoie de tine pe-aici. Pot să vorbesc și să mănânc și să mă cac”.

După asta a-nceput să se trezească dimineața cu o gelatină transparentă ca o coadă de mormoloc acoperindu-i gura. Această gelatină era ceea ce oamenii de știință numesc T.N.D., țesut nediferențiat, care poate să crească în orice parte a corpului omenesc. Și-o smulgea de pe gură și bucățile îi rămâneau lipite de mâini precum napalmul aprins și creștea colo, creștea oriunde pica un strop din ea. Astfel, în cele din urmă, gura i-a fost complet ferecată, și tot capul i s-ar fi amputat spontan (știați că-i o boală care apare în unele părți ale Africii, numai la negri, care se manifestă prin amputarea degetului mic de la picior?) – în afară de *ochi*, îți dai seama. Asta e o treabă pe care găoaza nu poa' s-o facă: văzul. Avea nevoie de ochi. Dar conexiunile nervoase erau blocate, infiltrate și atrofiate, astfel încât creierul nu mai putea să dea ordine. Era prizonier în craniu, pecetluit. O vreme zăreai în străfundul ochilor suferința tăcută, neajutorată a creierului, apoi, în cele din urmă, creierul a murit, pesemne, căci ochii *s-au stins*, și mai exista în ei tot atâta simțire cât într-un ochi de crab în vârful de tentacul.

E sexul care trece de cenzură, se îngheșuie printre birouri – căci există întotdeauna un spațiu *printre*, în cântecele la modă și-n filmele de serie B, dezvăluind

putregaiul primordial al Americii, țâșnind ca puroiul dintr-un furuncul spart, împrôșcând în toate părțile cu stropi din ăștia de T.N.D. care se dezvoltă într-o formă de viață degenerată, ca un cancer, reproducând o imagine haotică hidoasă. Unele alcătuite în întregime din țesut erectil, ca de penis, altele – viscere abia acoperite de piele, ciorchini de câte 3 – 4 ochi la un loc, x și zero de guri și găoaze, fragmente umane amestecate și împrăștiate la nimereală.

Rezultatul final al reprezentării celurare depline este cancerul. Democrația este cancerigenă, și cancerul ei sunt birourile. Un birou prinde rădăcini oriunde pe cuprinsul statului, devine malign precum Biroul pentru Narcotice, și crește și crește, reproducând mereu propria speță, până când, dacă nu e controlat sau extirpat, ajunge să-și sufoce gazda. Birourile nu pot trăi fără o gazdă, fiind adevărate organisme parazitare. (O cooperativă, pe de altă parte, *poate* trăi în afara unui stat. Aceasta este calea de urmat Constituirea unor unități independente, care răspund nevoilor oamenilor care iau parte la funcționarea fiecăreia dintre ele. Un birou operează după principiul opus, *inventarea nevoilor* pentru a-și justifica existența). Birocrația e deviantă ca și cancerul, o abatere de la cursul evoluției umane – potențialitate și diferențiere nelimitată, acțiune spontană independentă – către caracterul parazitar deplin al unui virus.

(Se crede că virusul este o degenerare a unei forme de viață mai complexe. Se poate ca odată să fi fost capabil de o viață autonomă. Acum a decăzut la marginea dintre materia vie și cea moartă. Poate prezenta trăsături proprii vieții doar într-o gazdă, dar numai folosindu-se de viața altuia – o renunțare la viața însăși, o *cădere* către starea de mașină anorganică, inflexibilă, spre materia moartă.)

Birourile mor când structura statului se prăbușește. Sunt tot atât de neputincioase și nepregătite pentru existența independentă ca o tenie scoasă din mediul ei, ca un vierme care și-a ucis gazda.

Am văzut odată, în Timbaktu, un puști arab care putea cânta la fluier cu fundul, și poponarii mi-au spus că

era un adevărat în pat ştia să interpreteze o melodie de-a lungul organului, atingând punctele erogene cele mai sensibile, care, evident, diferă de la un individ la altul. Fiecare amant avea propria sa temă muzicală care i se potrivea şi îl conducea la climax. Puştiul era un mare artist când era vorba de improvizat variaţii şi climaxuri deosebite, unele pe note-n tonalităţi neştiute, contrapuncte şi-mpletiri de aparente dezacorduri care se-ntrepătrundeau dintr-odată şi se pulverizau cu un impact dulce, fierbinte, ameţitor.

Terminus „Umflatu” a organizat o hăituiala de babuini-cu-curu-roş pe motociclete.

Vânătorii s-au adunat pentru micul dejun vânătoresc în Barul Roiul, unde se-adună de obicei bulan-gii cu pretenţii. Vânătorii defilează prin zonă cu aere de narcisism cretin, îmbrăcaţi în geci de piele neagră şi cu centuri ţintate, încordându-şi muşchii ca să-i pipăie poponarii. Cu toţii poartă apărătoare genitale enorme. Cu regularitate, câte unul trânteste un poponar la pământ şi se pişă pe el.

Beau punchul Victoriei, compus din paregoric, extras de cantaridă, rom extra, coniac Napoleon şi spirt solid. Punchul este servit dintr-un imens babuin de aur, scobit pe dinăuntru, ghemuit şi schimonosit de teroare, încercând să apuce o sulită care-i pătrunde sub coaste. îi răsuceşti coaiele şi punchul îi ţâşneşte din pulă. Din timp în timp, *hors-d'oeuvres* fierbinţi pică din curul babuinului cu un zgomot puternic de pârţ. Când se-ntimplă asta, Vânătorii hohotesec bestial, iar poponarii ţipă şi se contorsionează.

Conducătorul Vânătorii este Căpitanul Everhard, care a fost dat afară din Regimentul 69 al Reginei pe motiv că a palmat un suspensor în timpul unei partide de pocher pe dezbrăcate. Motociclete înclinându-se, sărind, dându-se peste cap. Babuini scuipând, ţipând, scăpându-se pe ei se luptă corp la corp cu Vânătorii.

Motoare fără călăreţi rătăcind prin praf ca nişte insecte şchioape, atacând babuini şi Vânători...

liderul Partidului soseşte triumfător, în maşina sa

descoperită, printr-o mulțime-n urale. Un bătrân distins se scapă pe el la vederea sa și-ncearcă să se sacrifice sub roțile mașinii.

LIDERUL PARTIDULUI: Nu-ți sacrifică persoana secătuită sub roțile Buickului meu Roadmaster decapotabil nou-nouț, cu pneuri speciale, geamuri hidraulice și toate opțiunile. E o șmecherie arăbească ieftină – vezi la al tău accent, Ivan – păstrează-te pentru ngrășămintele... Tndrumăm către departamentul amenajare și conservare spre a-ți aduce la-mplinire demnul țel...

Sndurile pentru spălat coboară, și cearșafurile sunt trimise la curățat ca să-și lepede petele cele vinovate – Emanuel prorocește o A Doua Venire...

E un băiat de cealaltă parte a râului cu un cur ca o piersică; dar vai, să-not eu nu știu, și dusă-i Clementina.

Trăgătorul se așază cu acul în balans, captând mesajul sângelui, și șmenarul îl pipăie pe fazan cu degete de ectoplasmă putredă...

Ora de Igienă Mentală a Doctorului Berger... *Fade out.*

TEHNICIANUL: Ascultă-mă acuma, o spun din nou și-o s-o spun încet. „Da” (dă din cap). Și dă drumul la zâmbet... La %îmbet. (își arată dinții falși, parodie hidoasă a unei reclame la pastă de dinți. „Ne place savarina¹, și ne place unul de celălalt. Atât – nimic mai *simplicu*”. – și fă-o să sune simplu, ca bună ziua, ca viața la țară... Ia-ți un aer bovin, nu poți? Vrei iar la Tabloul de Comandă? Sau la hârdău?

1 În orig.: *apple pie*, lit. plăcintă cu mere, în argou – homosexual pasiv, „capră” (». tr).

SUBIECTUL (criminal psihopat vindecăt): Nu!... Nu! ... Ce-i asta, bovin?

TEHNICIANUL: Încearcă s-arăți ca o vacă.

SUBIECTUL (cu un cap de vacă): Muuu... Muuu.

TEHNICIANUL (dându-se înapoi): Prea mult!! Nu așa! Arată pur și simplu ca un țopârlan, ca unul picat acuma de la coada vacii...

SUBIECTUL: Ca un fazan?

TEHNICIANUL: Mmm... nu tocmai fazan... Nu trage la prădădune. Cetăţean care a suferit un mic şoc... Ştii genul. Emiţătorul şi receptorul telepatic extirpate. Aspect de băiat sub arme... Atenţiune, motor.

SUBIECTUL: Da, ne place savarina.

Burta îi ghorăie tare şi îndelung. Saliva îi atârnă pe bărbie...

Doctorul Berger îşi ridică privirea din nişte foi. Arată ca o bufniţă evreiască cu ochelari negri, lumina îi irită ochii: „Cred că e un subiect nepotrivit... Aveţi grijă să-l îndrumaţi la Debarasare”.

TEHNICIANUL: Mă rog, am putea să scoatem ghorăitul la montaj, să-i punem un dren în gură şi...

BERGER: Nu... E *nepotrivit*.

Se uită la subiect cu dezgust, ca şi cum acesta ar fi făcut o gafă de neiertat, de genul să se fi căutat de păduchi laşi în salonul Prinţesei.

TEHNICIANUL (resemnat şi excedat): Aduceţi-l pe bulangiu vindecat.

Este introdus homosexualul vindecat... Păşeşte ca şi cum ar traversa un aliniament de metal încins. Se instalează în faţa camerei şi începe să-şi aranjeze corpul într-o postură lăbărţată, câmpenească. Muşchii-şi ocupă locul ca nişte bucăţi autonome dintr-o insectă secţionată. O imbecilitate deplină i se aşterne, moale şi şters, pe chip. „Da”, dă din cap şi zâmbeşte, „Ne place savarina şi ne place unul de celălalt. Atât - nimic mai simplu”. Dă din cap şi zâmbeşte, şi dă din cap şi zâmbeşte, şi - „Tăiaţi!” strigă Tehnicianul. Homosexualul vindecat e condus afară, continuând să dea din cap şi să zâmbească.

— Mai daţi-o o dată.

Consultantul Artistic dă din cap nemulţumit:

— Îi lipseşte ceva. Ca să fiu mai exact, îi lipseşte sănătatea.

BERGER (sare în picioare): Aiurea! E sănătatea-ntrupată!

CONSULTANTUL ARTISTIC (afectat): Vă rog, dacă m-aţi putea lumina în legătură cu acest subiect, sunt cât se

poate de bucuros să v-aud, domnule *doctor* Berger... Dacă domnia voastră cu strălucita dumneavoastră minte puteți duce mai departe acest proiect de unul singur, nu știu de ce mai *aveți nevoie* de un Consultant Artistic.

Iese cu mâinile-n șolduri cântând ușor: „Voi reveni când tu vei fi plecat”.

TEHNICIANUL: Aduceți-l pe scriitorul vindecat... Ce-a făcut? Budism? A, nu poate vorbi. De ce n-ați zis de la-nceput? (Se-ntoarce spre Berger.) Scriitorul nu poate să vorbească... Supraeliberat, s-ar putea zice. Bine-nțeles, l-am putea dubla...

BERGER (tăios): Nu, asta n-ar merge deloc... Trimiteți pe altcineva.

TEHNICIANUL: Țștia doi au fost băieții mei de suflet. Am făcut o sută de ore peste program cu copiii ăștia pentru care n-am fost încă recompensat...

BERGER: Aplică formularul 6090... în triplu exemplar...

TEHNICIANUL: Acuma mă-nvățați pe mine ce să aplic? Dom' doctor, treaba e, spuneți odată așa: „Să vorbim despre un homosexual sănătos e cum ar veni să zicem de un cetățean că e perfect sănătos, care suferă de ciroză-n faza terminală”. Vă amintiți?

BERGER: A, da. Și foarte bine zis, desigur. (Mârâie înveninat.) Nu pretind c-aș fi scriitor.

Scuipă cuvântul printre dinți cu o ură atât de otrăvită, că Tehnidanul se trage un pas înapoi, șocat.

TEHNICIANUL (aparte): Nu-i pot suporta mirosul. Ca o cultură de reproducere veche, mucegăită... ca părțile unei plante antropofage... ca rîgăirul lui Schäfer. (Parodiind stilul academic) Ciudată reptilă... Altfel spus, domnule doctor, cum vă puteți aștepta ca un trup să fie sănătos când creierul i-a fost spălat?... Adică - poate un subiect să fie sănătos *in absentia*, prin împuternicire, cum ar veni?

BERGER (sare-n sus): Am sănătate cită vreți! Toată sănătatea din lume! Sănătate pentru toți! Toată lumea, mama naibii! Fac bine pe oricine!

Tehnidanul îl privește cu dezgust. Își amestecă o apă cu bicarbonat, bea și râgâie în palmă. „De douăzeci de ani sunt un martir al dispepsiei”.

Lu Drăguțul, tăicuțu’ spălat la creier, zice:

„Sunt categoric pentru pășând, și-așa de muuult îmi place... între noi, fetelor, folosesc Yokohama de la Danny de Oțel, voi nu? Danny Boy nu te lasă niciodată la greu. În plus, așa e mai igienic și eviți to felu’ de contacte teribile care poa’ să te lase paralÂ2 at de la brâu în jos. Femeile au niște zemuri otrăvitoare... Așa că i-am zis, cum vă spun, „Dom’ doctor Berger, să nu-ți închipui că po să-ți meargă la mine cu frumusețile tale obosite și bătrâne spălate-n creder. Sunt cel mai bătrân bulangiu din Găoaza Babuină de Sus...”

Schimb de-nveliș în stabiliment-sculament unde fete certate cu legea-ți trec în cont naturalul pe seama unei Case Șase Șase Șase și niciun pic de sănătate-n fufele-astea mâncate de putreziciune până la miezul scobit al neconsumatei mele scule. Veniți, ciocănitoarea cântă, și are – un lemn de găurit... Vrabia-i pălită cu-a mea precisă Webley, și-un strop de sânge-i înroșește pliscul.

Lord Jim s-a făcut galben aprins sub luna ofilită, pierdută a dimineții asemenea unui abur alb pe materialul albastru, și cămășile tremură în vântul rece de primăvară pe calcarul falezei de peste râu, Mary, și zorii sunt frânți în două precum Dillinger tăind-o spre Biograf. Iz de neon, gangsteri atrofiați, și infractorul *manque* se-mbărbătează ca să spargă o toaletă cu plată trăgând pe nas amoniac dintr-o găleată... „Un spring” zice. „Dau un sprit, un spring vreau să zic”.

LIDERUL PARTIDULUI (punându-și încă un scotch): Următoarea răzmeriță se va desfășura ca un meci de fotbal. Am importat o mie de Latahi hrăniți cu oase, calitatea-ntâi, din Indochina... Tot ce ne trebuie e un lider pentru întreaga unitate.

Ochii îi mătură masa.

LOCOTENENTUL: Da, șefu’, nu putem să-i punem în mișcare, și dup-aia să se imite unul pe altul ca-ntr-o

reacție-n lanț?

Dizeuza se unduiește prin Piață: „Ce să fac-un Latah când e singur?”

L.P.: Asta e o chestiune tehnică. Va trebui să ne sfătuim cu Benway. Personal, sunt de părere că ar fi nevoie de cineva care să se ocupe de operațiune de la un cap la altul.

— Nu prea știu, spuse acesta, lipsindu-i calificările și nivelurile cerute pentru a obține numirea.

— Nu au simțăminte, spuse Doctorul Benway, sfâșiindu-și pacientul în bucăți. Doar reflexe... Prescriu distragerea.

— Majoratul e când învață să vorbească.

— Mici să-ți fie toate problemele, cum i-a spus un molestator de copii altuia.

— E semn rău, dragă, când se-apucă să-și probeze hainele și-ți dau senzația aia de *doppelgänger*.

Un homo frenetic încercând să smulgă o haină de pe un băiat care vrea s-o taie.

— Geaca mea de cașmir de două sute de dolari, zbiară fata...

— Deci tipul are o aventură cu un Latah, vrea să domine pe cineva total, vechea și tâmpita poveste... Latahul îi imită toate expresiile și ticurile, și-i absoarbe pur și simplu toată personalitatea, ca o marionetă lugubră de ventriloc... „M-ai învățat tot ce ești... îmi trebe un nou amigo”. Și săracu' Bubu nu poate să răspundă-n nume propriu, dat fiind că nu i-a rămas propriu nimic de zis sau de făcut.

TRĂGĂTORUL: Iată-ne deci în acest oraș fără haș, numai pe sirop de tuse.

PROFESORUL: Coprofilia... Domnilor... ar putea fi numită, hmmm... viciul redundanței...

— 20 de ani artist în filme porno, și niciodată nu m-am coborât într-atât încât s-ajung să mimez un orgasm...

— O nasoală de pizdă luată pe droguri și-a-nvățat copilul nenăscut cu marfa... Femeile e nasoale, puștiule...

— Vreau să zic sexul ăsta țepăn, lucid... parcă ți-ai

duce hainele vechi la curățătorie...

— Și fix în focul pasiunii zice: „Ai cumva un calapod în plus?”

— Îmi povestește cum 40 de arabi au tras-o-ntr-o moschee și au violat-o, la rând, presupun... Dar n-au disciplină-n ei, se bagă-n față - în regulă, Ali, treci la coadă. Pe bune, drăguților, cea mai degustătoare treabă pe care-am ascultat-o vreodată. Era după ce fusesem violat eu însumi de o bandă de plecticoși dezlănțuiți.

Un grup de naționaliști arțăgoși stă în față la Sargasso, luându-se de poponari și pălăvrăgind în arabă... Clem și Jody intră în scenă îmbrăcați precum Capitalistul într-o pictură murală comunistă.

CLEM: Am venit să ne hrănim din înapoierea voastră.

JODY: Ca să folosim cuvintele Nemuritorului Bard, să ne-nfruptăm dinăști Mauri.

NAȚIONALIST: Scroafă ce ești! Împuțiților! Pui de cățea! Nu vă dați seama că poporul meu suferă de foame?

CLEM: Așa-mi place să-i văd.

Naționaliștii se prăbușesc morți, otrăviți de ură... Doctorul Benway apare precipitat: „Înapoi toată lumea, faceți-mi loc să respir”. Ia o mostră de sânge. „Mda, cam asta-i tot ce pot să fac când ți-a venit vremea, ți-a venit, și gata”.

Pomul de Crăciun călător, pe nașpa, scânteiază deasupra la grămezile de gunoi de-acasă, unde băieți și-o iau la labă în toaleta școlii - dte spasme tinere pe vechiul scaun de stejar tocit și lustruit ca un lingou de aur?

Somn prelung în valea de pe Red River, unde ferestre negre și oase de băieței atârnă-n pânze de păianjen...

Doi poponari negrotei zbiară unul la altul.

POPONARUL I: Taci din gură, javră granu-lomatoasă de doi bani... Îți zice-ntre băieți Lu cea Scârbavnică.

DIZEUZA: Fata cu pântecu-ncăreat de daruri...

POPONARUL II Mi-au, mi-au.

Își trage o blană de leopard și gheare de oțel.

POPONARUL I: Oho. O femeie de societate.

O taie prin Piață țipând, cu travestitul mârâind și

grohăind pe urmele lui.

Clem îi pune piedică unui olog zguduit de convulsii și îi ia cârjele... îl imită în batjocură, sucindu-se și salivând hidos...

Zgomote de răzmeriță în depărtare - o mie de pomeranieni isterici.

Obloanele magazinelor se trântesc ca niște ghilotine. Pahare și tăvi atârână aer, în vreme ce clienții sunt aspirați înăuntru pe valul de panică.

CORUL DE POPONARI: Vom fi cu toții violați. Știu eu, știu eu.

Dau năvală-ntr-o farmacie și cumpără o cutie de alifie.

LIDERUL PARTIDULUI (rididind teatral brațul): Vocea Poporului.

Pearson Valutistul Minune se urăște prin gazon, apucat de comandantul extorcător al Karmei, ascunzându-se pe un teren viran cu șerpii de câmp, adulmecat în cele din urmă de câinele scormonitor...

Piața e goală, cu excepția unui bețiv bătrân de naționalitate incertă, leșinat cu capul într-un pisoar. Răsculații invadează Piața urlând și zbierând „Moarte Francezilor”, și îl sfâșie pe bețiv în bucăți.

SALVADOR HASSAN (răsucindu-se în fața unei încuietori): Uitați-vă doar la aceste expresii, toată minunata ființă protoplasmatică-ntru toate la fel.

Dansează Giga Lichefierii.

Un poponar scheunând cade la podea în orgasm. „Doamne, e prea excitant. Ca un milion de puie pulsând fierbinte”.

BENWAY: Aș vrea să le fac o analiză a sângelui la băieții ăștia.

Un bărbat șters, într-un anonim sinistru, barbă și chip cenușiu și jellaba maronie ponosită, cântă cu un accent greu de localizat, fără să-și deschidă buzele:

— O, păpușilor, voi, păpușilor mari și frumoase.

Echipaje de poliție cu buze subțiri, nasuri mari și ochi reci cenușii pătrund în piață de pe fiecare stradă de acces.

îi toacă pe răsculați din bastoane, pumni și picioare cu o brutalitate rece, mecanică.

Răsculații au fost încărcăți și duși în camioane. Obloanele se ridică și cetățenii din Interzone ies în piața presărată cu dinți și sandale și alunecoasă de la sânge.

Cufărul marinarului decedat e la Ambasadă, și viceconsulul o înștiințează pe mamă.

Nu există... Dimineată... Zori de zi... *n existe plus...* Dacă știam, vă spuneam bucuros. Oricum o iei, e greșit în Aripa de Est... A plecat pe o ușă invizibilă... Nu aici... Poți să te uiți oriunde... degeaba... *no bueno...* însumi vânzându-mă... Ințelca vlineli.

(Notă: trăgători de praf de pe timpuri, veterani cu fețe bătucite de intemperiile cenușii ale mării, își vor aduce-aminte... Pe la 1920 o grămadă de dealeri chinezi de prin zonă au găsit Vestul adt de necinstit, de neîncredere și nașpa, că toți s-au retras și când un consumator occidental venea să se aprovizioneze, spuneau: „Nu este... Ințelca vlineli...”)

ISLAM INC. ȘI PARTIDELE DIN INTERZONE

LUCRAM PENTRU UN AȘEZĂMÂNT cunoscut sub numele de Islam Inc., finanțat de A.J., renumitul Neguțător de Sex, care a scandalizat înalta colectivitate internațională când a apărut la balul Duceului de Ventre deghezizat în penis ambulant, acoperit cu un prezervativ imens, având drept blazon deviza lui A.J.: „Pe-aici nu se trece”.

— Cam de prost gust, bătrâne, a spus Ducele. La care A.J. a replicat:

— S-o sugi în cur cu alifie din Interzone.

Era o trimitere la scandalul alifiei care era încă într-o stare larvară pe vremea aceea. Replicile spirituale ale lui A.J. se referă adesea la evenimente din viitor. E un maestru la luat maul cu efect întârziat.

Salvador Hassan OTL - eary, Șogunul Căițelor, e și el implicat. Adică una din companiile lui subsidiare a oferit contribuții nespecificate, și una dintre personalitățile lui subsidiare este în legătură cu organizația în calitate de

consultant fără ca prin asta el însuși să fie în vreun fel angajat în sau asociat la politicile, acțiunile sau obiectivele companiei Islam Inc. Ar mai trebui de asemenea menționați Clem și Jody, frații Ergotini, care au decimat Republica lui Hassan cu făină otrăvită, Ahmed Autopsie și Hal Hepatită, negustorul de fructe și legume.

O adunătură de Mulahi, Muftii, Husseini, Calzi, Glaouisi, Șeici, Sultani, Sfinți și reprezentanți ai tuturor partidelor arabe imaginabile alcătuiesc baza organizației și participă la întâlnirile de lucru de la care barosanii, prudenți, se țin deoparte. Cu toate că delegații sunt controlați cu atenție la intrare, aceste adunări culminează inevitabil cu agitații. Vorbitorii sunt adeseori stropiți cu benzină și arși, sau vreun Șeic necioplit își găurește oponentul cu o mitralieră pe care-o dosise în burta unei oi de companie. Martiri naționaliști cu grenade în cur se amestecă printre participanții la conferință și sar în aer brusc, provocând numeroase victime... Și-a mai fost împrejurarea-n care președintele Ra l-a trântit la podea pe primul-ministru britanic și l-a sodomizat silnic, spectacolul fiind transmis la televizor în toată lumea arabă. Țipete sălbatice de bucurie s-au auzit de la Stockolm. În Interzone s-a interzis printr-o ordonanță orice reuniune a Islam Inc pe o rază de 10 kilmetri distanță de oraș.

A.J. - care are, de fapt, o obscură obârșie levantină - s-a dat într-o vreme drept gentleman englez. Accentul lui englez a decăzut odată cu Imperiul Britanic, și după al doilea război a devenit american prin decizia Congresului. AI. este agent, ca și mine, dar pentru cine sau ce, nimeni n-a putut vreodată să descopere. Se zvonește că reprezintă un trust de insecte uriașe din altă galaxie... Cred că e de partea Factualistă (pe care o reprezint și eu); desigur că ar putea fi un Agent al Lichefierii (programul Lichefierii implică fuziunea finală a tuturor într-un Singur Om printr-un proces de absorbție protoplasmatică). Nu poți fi niciodată sigur de nimeni în branșă.

Acoperirea lui AI? Playboy internațional și autor inofensiv de farse și umor concret AI. este cel care a pus

peștele piranha în piscina lui Lady Sutton-Smith, și a turnat un amestec de Yage, hașis și Yohimbine în punch în timpul unei recepții de 4 Iulie la Ambasada Statelor Unite, provocând o orgie. În urma evenimentelor, zece cetățeni cu greutate - americani, evident - au murit de rușine. A muri de rușine este un gest specific indienilor Kwakiutl și americanilor ceilalți spun pur și simplu „7. ut a/or/ sau „Son cosas de la vida”, „Allah mi-a tras-o, Atotputernicul...”

Și când Societatea Antifluorid din Cincinatti s-a reunit spre a-și sărbători victoria cu apă pură de izvor, toți dinții le-au căzut după primul toast.

— Și vă zic vouă, frați și surori din mișcarea antifluorid, am dat în această zi o asemenea lovitură în lupta pentru puritate că nicicând nu vom mai da-napoi... Afară, zic, cu împutitele de fluoride venetice! Vom mătura această țară și-o vom face curată și imaculată ca o coapsă de băiețel... Vă invit să intonăm acum marșul nostru, *Vechea Căldare de Stejar*.

Un izvor e iluminat de proiectoare fluorescente care i se plimbă pe deasupra pictându-l în culori oribile, de tonomat. Șirul de activiști antifluorid trece pe lângă izvor și fiecare își umple un pahar din căldarea de stejar...

„Vechea căldare de stejar, vechea căldare de stejar
Egheagleadăzezdeja...”

AI. contrafăcuse apa, introducând în ea o plantă din America de Sud care transformă gingiile în mucii.

(Am auzit despre planta asta de la un bătrân prospector neamț care se stinge din cauza uremiei în Pasto, Columbia. Se presupune că ar crește în zona Putumayo. N-am găsit niciuna. Nici că mi-am bătut capul cine știe ce... Același cetățean mi-a povestit despre un gândac asemănător cu un greiere mare, cunoscut sub denumirea de Xiucutil: „Un afrodisiac atât de puternic, că dacă unul se așază pe tine și nu-ți găsești imediat o femeie, mori. I-am văzut pe indieni fugind de nebuni și smulgându-și hainele unii la alții după contactul cu acest animal”. Din păcate, niciun Xiucutil n-a tras la mine...)

În seara de deschidere la Metropolitanul din New York, A.J., protejat de o soluție antiinsectă, a dat drumul unui roi de Xiucutil.

Doamna Vanderbligh dând cu programul după un Xiucutil: „Oh... Oh!... Oooh!!!” Strigăte, geamuri sparte, haine sfâșiate. O revărsare în crescendo de grohăituri, guițaturi, gemete, sdncete și suspine... Duhnet de spermă, pizde, transpirație și iz muced de recturi penetrate... Diamante și blănuri, rochii de seară, orhidee, costume și lenjerie zac împrăștiate pe podea, acoperite de o masă frenetică de trupuri zvâr-colindu-se dezgolite.

A.J. a rezervat odată o masă cu un an înainte la *Chef Robert*, unde un șef enorm, glacial, mare cunoscător, meditează la cele mai rafinate rețete din bucătăria lumii. O privire atât de otrăvită și disprețuitoare, că nu o dată câte-un client, copleșit, s-a rostogolit pe podea și s-a scăpat pe el într-un efort convulsiv de a-i intra în voie.

A.J. sosește deci însoțit de șase indieni bolivieni care mestecă frunze de coca între feluri. Și când Robert, cu toată maiestruozitatea sa gastronomică, se-ndreaptă spre masa, A.J. ridică privirea și strigă: „Hei, băiatu’! Adă niște ketchup”.

(Alternativă: A.J. scoate o sticlă de ketchup și o varsă deasupra farfuriei de *haute cuisine*.)

Treizeci de rafinați se opresc instantaneu din mâncat. Ai fi putut auzi un *soufflé* căzând. Cât despre Robert, dă drumul unui muget de furie asemenea unui elefant rănit, aleargă la bucătăre și se-ntoarce cu un satir de măcelar. Somelierul mârâie groaznic, arătându-și colții, cu chipul devenit de un vânat irizat... Sparge o sticlă de șampanie... Brut... '26... Pierre, șeful de sală, apucă un cuțit de tăiat oase. Tustrei îl vânează pe A.J. prin restaurant cu zbierete ininteligibile, inumane, de furie... Mese se răstoarnă, vinuri de soi și bucate neprețuite se împrăstie pe podea... Strigăte de „linșează-!” răsună prin aer. Un rafinat în vârstă, cu ochi injectați și demenți de mândrii, meșterește un nod de spânzurătoare din cordonul unei perdele de catifea roșie... Văzându-se până la urmă încolțit și într-un

pericol iminent de dezmembrare, A.J. Își joacă atuul... își lasă capul pe spate și cheamă porcii; o sută de porci flămânzi pe care-i staționase în împrejurimi dau năvală în restaurant și se-ndoapă cu bucătăria de înaltă clasă. Precum un arbore înalt, Robert se prăbușește, lovit de o congestie, la podea, unde e mâncat de porci: „Bietele animale, nu știi să-l aprecieze cum trebuie”, spune A.J.

Fratele lui Robert, Paul – retras până atunci la un ospiciu de provincie – își face apariția și preia restaurantul, preparând ceva ce el numește „bucătărie transcendențială”... Calitatea mâncării decade imperceptibil, până când ajunge să servească literalmente gunoi, clienții fiind prea intimidați de reputația lui *Che-Robert* ca să protesteze.

Mostră de Meniu: *Supă Limpede din Pipi de Cămilă cu Fiectură de Râme*

*File de Pește Spadă Copt la Soare stropit cu Apă de Colonie **p** cu garnitură de urzici*

Embrion de Vită Supreme gătit în ulei filtrat de motor, servit cu sos picant din gălbenuș de ouă putrede și ploșnițe storcite

Brtn-a Umburger cu %ahăr tratat în urină de diabetic muiat în Gaz Lampant Flamboaiant...

Astfel, clienții mor în liniște de botulism... Apoi A.J. se-ntoarce cu un anturaj de refugiați arabi din Orientul Mijlociu. Ia o gură și urlă:

— Gunoi, fâr-aș al dracu'. Gătiți-l pe cetățeanul ăsta în propriile lături!

Și astfel legenda lui A.J., excentricul adorabil și pus pe șotii, crește și tot crește... *Fade out...* Veneția... Cântec de gondolieri și gemete de ganimezi se revarsă din San Marco și dinspre Harry's.

O veche și fermecătoare anecdotă venețiană despre acest pod – se pare că niște marinari venețieni fac o călătorie-n jurul lumii și toți se transformă-n poponari, i-o trag și musului, așa că, atunci când se-ntorc la Veneția, e necesar ca femeile să se plimbe pe podul ăsta cu plămânu afară, ca să trezească dorințele acestor cetățeni

îndoielnici. Un batalion de trupe de șoc se-adună va să zică în San Marco în marș forțat.

— Fetelor, aceasta e O.T.V., Operațiunea Totul la Vedere. Dacă nu reușiți cu țâțele să-i opriți, băgați la-naintare pizdele și veniți-le de hac la poponarii ăștia.

— Oh, Gertie, așa e. Au ceva ca o pizdă oribilă-n loc de treaba aia veselă, umflată.

— Nu pot nici să mă uit.

— De-ajuns ca să-mpietrești.

Paul a zis ceva mai deștept decât și-a dat seama chiar el, fiind un găinar bătrân și al dracului, când a vorbit despre bărbații culdindu-se cu bărbați și fădind ceea ce e neconvenabil. Neconvenabil e cuvântul. Care va să zică, cine ar vrea să se pună-n calea unei puie pe drumul spre pizdă? Și când unui cetățean i se pune pata să dea la blană, un străin dat dracului năvălește și purcede la lucrul cel neconvenabil cu al său dos.

A.J. tâșnește prin San Marco lovind în porumbei cu o sabie de abordaj: „Ticăloșilor! Pui de cătea!”, urlă la ei... Urcă bălângănindu-se la bordul ambarcațiunii sale, o construcție monstruoasă, poleită cu aur, în roz și albastru, cu pânze de catifea purpurie. E îmbrăcat într-o uniformă navală de carnaval, acoperită de galoane, și panglici și medalii, murdară și uzată, cu tunica încheiată greșit... A.J. pășește către o copie enormă a unei urne grecești având deasupra o statuie de aur reprezentând un băiat în erecție. Răsucesce coaiele băiatului și un jet de șampanie îi tâșnește în gură. Se șterge la gură și se uită-n jur.

— Unde-mi sunt Nubienii, dracu' să-i pieptene? țipă el.

Secretarul lui își ridică privirea dintr-o revistă de benzi desenate.

— Consumă... umblă după pizde.

— Muiști frecangii. Ce mai înseamnă un bărbat fără nubienii lui?

— Ia o gondolă, ceva.

— O gondolă? urlă A.J... îmi bat capu' de nu mai știu de mine cu jegu' ăsta penal, și-acuma tre' să mă mai dau și

cu gondola? Strânge terțarola la vela și coboară vâslele, domnule Hyslop... O să mă descurc cu personalul auxiliar.

Domnul Hyslop dă resemnat din umeri. Cu un deget, începe să ciocănească-ntr-un tablou de comandă... Pânzele coboară, vâslele se-așază-n carenă.

— Și dă drumul la odorizant, da? Adie o duhoare din canal.

— Gardenia? Santal?

— Nț. Ambrozie.

Domnul Hyslop apasă pe încă un buton, și un nor gros de parfum se-ntinde peste ambarcațiune. A.J. e cuprins de un acces de tuse...

— Băgați ventilatoarele! zbiară el. Mă sufoc! Domnul Hyslop tușește într-o batistă. Apasă pe un buton. Ventilatoarele uruie și-mprăstie ambrozia. A.J. se instalează la cârmă pe o platformă cu baldachin. „Contact!” Ambarcațiunea începe să vibreze., *Avanti*, -n Dumnezeii mă-sii!” A.J. urlă și barca o pornește pe canal cu o viteză-nspăimântătoare, răsturnând gondole pline cu turiști, raiind milimetric *motoscafi*, virând dintr-o parte-ntr-alta a canalului (siajul inundă cheiul, udând trecătorii din cap până-n picioare), spulberă o flotilă de gondole trase la țarm și în cele din urmă se izbește de un chei, revenind în vrie pe mijlocul canalului... O coloană de apă tâșnește la doi metri dintr-o gaură-n carenă.

— Oameni la pompe, dom’le Hyslop. Nava ia apă. Ambarcațiunea se poticnește brusc aruncându-l pe A.J. în canal.

— Abandonați vasul, dracu’ să-l ia! Fiecare pentru el! *Fade oui*. Fond muzical Mambo.

Inaugurarea de la Escuela Amigo, o școală pentru băieți delincvenți de origine latino-americană, finanțată de A.J., în prezența presei și a staffului instituției. Al. se bălănbăne pe o platformă decorată cu steaguri americane.

— Cu nemuritoarele cuvinte ale Părintelui Flanagan, nu există băieți răi... La naiba, unde e grupul statuar?

TEHNICIANUL: Îl doriți acum? A.J.: Păi, ce mama dracului facem aici? Să dezvelesc blestemăția *în abstențiai*

TEHNICIANUL: În regulă... în *regulă*. Imediat vine.

Statuia sosește remorcată de un tractor Graham Hymie și e instalată în fața platformei. A.J. apasă pe un buton. Turbinele se pornesc sub platformă, dând naștere unui vuiet asurzitor. Vântul smulge husa de catifea roșie de pe statuie, care cade și se-nfășoară pe membrii Staffului, așezați în primul rând... Nori de praf și de moloz îi înecă pe spectatori. Sirenele se potolesc treptat. Stafful se degajează din huse... Toți se uită la statuie muți, cu respirația tăiată.

PĂRINTELE GONZALES: Sfântă Fecioară!

OMUL DE LA Times: Nu pot *să cred*.

Daily News: E homo, nici mai mult nici mai puțin.

Cor de fluierături din partea școlarilor.

O creație monumentală din piatră roz lucitoare iese la iveală, pe măsură de praful se așază. Un băiat dezgolit stă aplecat deasupra unui tovarăș adormit, cu intenția evidentă de a-l trezi eu un flaut. O mână ține flautul, cealaltă e-ntinsă spre o bucată de țesătură care acoperă mijlocul adormitului. Țesătura e denivelată sugestiv. Amândoi băieții poartă câte-o floare după ureche și au expresii identice, visătoare și crude, depravate și inocente. Această creație e așezată-n vârful unei piramide de calcar pe care e inscripționată cu litere din mozaic de porțelan - roz, albastru și auriu - deviza școlii: „With it and for it” - „Pe fază și-n cauză”.

AI. se repede-nainte și sparge o sticlă de șampanie pe fesele-ncordate ale băiatului.

— Nu uitați, băieți, că de-aici provine șampania.

Manhattan Serenade. A.J. și compania își fac intrarea într-un club de noapte din New York. A.J. duce un babuin cu curul roșu într-un lanț de aur. E îmbrăcat într-un material de bumbac în carouri și vestă de cașmir.

MANAGERUL: O clipă, *vă rog*. O clipă, *vă rog*. Ce-i asta?

A.J.: E un pudel ilir. Cel mai ales animal pe care-l poate omu-nlănțui. Va ridica nivelul speluncii.

MANAGERUL: Îl suspectez că e un babuin cu curul

roșu și va rămâne afară.

LOCOTENENT: Nu știi cu cine ai de-a face? E.A.J., ultimul dintre spărgătorii de averi.

MANAGERUL: Să-și ia babuinul cu curul roșu și să-și sparg-averea-n altă parte.

A.J. se oprește-n fața unui alt club și se uită înăuntru. „Poponari cu figuri și pizde bătrâne. La naiba! Am ajuns la locul potrivit *Avanti, rogasgi!*”

Înfinge un țaruș de aur în pământ și priponește babuinul. Începe să vorbească pe un ton prețios, cu locotenenții completându-l:

— Fantastic!

— Monstruos!

— Măiculiță!

A.J. Își bagă-n gură un suport prelung de țigară. Suportul este confecționat dintr-un material flexibil, cu un aspect obscen. Se răsucește și se ondulează, ca și cum ar fi dotat cu o viață de reptilă abominabilă.

A.J.: Deci, mă aflu în întins pe burtă la zece mii de metri.

Mai mulți bulangii de prin preajmă-și ridică privirea ca niște animale aduknedând pericolul. A.J. sare-n picioare cu un mârâit nearticulat

— Muist cu curu' roșu ce ești! urlă el. O să te-nvăț eu să te caci pe podea.

Scoate un bici din umbrelă și-l arde pe babuin peste cur. Babuinul urlă și rupe țarușul Sare pe masa de-alături și se cațără pe o femeie bătrână, care moare pe loc de stop cardiac.

— Scuze, doamnă. Disciplina, ce putem să facem.

Cuprins de frenezie, îl biciuiește pe babuin de la un capăt la celălalt al barului. Babuinul, urlând, mârâind și fâdind pe el de groază, se urcă pe clienți, aleargă-n sus și-n jos pe bar, se balansează agățat de draperii și candelabre...

A.J.: Te-așezi la un loc și te caci cum trebuie, sau n-o să mai ai pe un să te caci.

LOCOTENENTUL: Ar trebui să-ți fie rușine să-l superi pe A.J., după toate câte-a făcut pentru tine.

A.J.: Ingrăți! Cu toții, niște ingrați! V-o spune un bulangiu bătrân.

Firește că nimeni nu crede-n această acoperire. A.J. se pretinde un „independent”, un fel de-a spune: „Vezi-ți de treaba ta”. Nu mai există astăzi independenți... Zona roiește de toate soiurile de fraieri, dar nu există neutri. Un neutru la nivelul lui A.J. e, desigur, de neconceput...

Hassan este un lichefiant notoriu și bănuț a fi Emițător secret - „Aiureli, copii” zice el cu un surâs dezarmant, „nu-s decât un cancer bătrân și tre’ să proliferiez”. Capătă un accent texan în urma asocierii cu Dutton¹ Gaură-Uscată, prospectorul din Dallas, și poartă cizme și pălărie de cowboy pe orice vreme, în interior și pe afară... Ochii îi sunt invizibili în spatele ochelarilor negri, chipul inexpressiv și neted precum ceara deasupra unui costum bine croit, confecționat în întregime din bilete la ordin cu multe zerouri, neajunse la maturitate (biletele la ordin sunt, practic, bani, dar trebuie să ajungă la maturitate înainte de a putea fi negociate... Biletele la ordin pot ajunge și la un milion de parai bucata).

1 Aluzie la un celebru geolog american, Clarence Edward Dutton (1841 - 1912) («. *).

— Tot ies din mine, spune el timid... E ca și cum, frate, nu știu cum să zic. E ca și cum aș fi o mămică scorpion purtând toate bambnotele-astea mici-n jurul corpului meu cald și simțindu-le cum cresc... Doamne, sper că nu vă plictisesc cu poveștile-astea.

Salvador, cunoscut ca Sally de prieteni - ține tot timpul câțiva „prieteni” prin preajmă și-i plătește cu ora - s-a făcut bine din traficul cu prematuri în timpul celui de-al doilea război mondial (A se face bine înseamnă aici a sembogăți. Expresie folosită de petroliștii texani.) Poza lui se află în dosarele Departamentului pentru Alimentație Igienică - un bărbat cu trăsături dure și aspect de mumie, arătând ca și cum i-ar fi fost injectată, în ajun, parafină pe sub pielea netedă, ludoasă și fără niciun por. Are un ochi de-o culoare cenușie, cadaverică, rotund ca o bilă, cu defecte și pete opace. Celălalt e negru și strălucitor, un

ochi bătrân de insectă fără vise.

Ochii săi sunt de obicei invizibili în spatele ochelarilor negri. Arată sinistru și enigmatic – gesturile și tipicurile îi sunt deocamdată de neînțeles – precum poliția secretă a unui stat larvar.

În momentele de emoție, Salvador poate să alunece-ntr-o engleză de baltă. Accentul lui în aceste momente sugerează o origine italiană. Citește și vorbește în etruscă.

O brigadă de inspectori financiari și-au făcut din dosarul internațional al lui Sal munca de-o viață... Operațiunile lui sunt extinse în toată lumea-ntr-o rețea inextricabilă, alunecoasă de subsidiare, companii de fațadă și denumiri fictive. A deținut 23 de pașapoarte și a fost expulzat de 49 de ori – proceduri de expulzare fiind în curs în Cuba, Pakistan și Yokohama.

Salvador Hassan OTL – eary, *alias* încălțătorul, *alias* Marvin De-a-ndoaselea, *alias* Leary al Căițelor, *aHas* Pete Lepădare, *alias* Juan Placenta, *alias* Ahmed Alifie, *alias* El Chinche, *alias* Curuțul etc. etc. pe cincisprezece pagini întregi de dosar, prima oară-n belele cu legea în New York City, unde călătorea împreună cu un tip cunoscut de poliția din Brooklyn ca Wilson Osânză, care-și scotea banii de marfă extorcând feu'șiștii în magazinele de pantofi. Hassan a fost acuzat de-o extorcare de gradul trei și de tentativă de uzurpare a calității de ofițer de poliție, învățase regula numărul unu a gaborului la vrăjeală: L.T.

— Leapădă Tabla – care corespunde principiului pilotului – M.V.Z., Menține Viteza de Zbor... Vorba Justițiarului: „Dacă pid în laț, moșu, leapădă bucata de tablă chiar dacă tre' s-o-nghiți”. Așa că nu l-au putut lega cu o insignă pe nașpa la el. Hassan a depus mărturie împotriva lui Wilson, care a căzut cu Pen Indef (cea mai lungă condamnare posibilă conform legii din New York pentru un delict minor. Nominal sentință pe termen nedefinit, înseamnă-n fapt trei ani pe Insula Riker). În cazul lui Hassan s-a aplicat *noile prosequi* – încetarea urmăririi penale. „M-aș fi ales cu o chintă, dacă nu dădeam peste un gabor de-nțeleș”. Hassan a dat peste un gabor de-

nteles de dte ori a căzut. Dosarul lui conține trei pagini de porecle care dau mărturie de înclinarea lui spre cooperare cu oamenii legii, „bătut mingea” cum îi zic gaborii. Alții-i zic altfel: Ab Amicu’ Gărzii, Marv Suflătorul, Hebe Cântărețul, Ali Porumbiță, Sal cel Nașpa, Tenorul Jidan, Opera din Bronx, Piticu’ Caraliu, Biroul de Informații, Sirianul Sifonar, Popo Muzichie, Găoaza Turnantă, Leary Goarnă, Spiridușul Popular, Fane Limbă, Bebe Donițaru... Gigi Ciripilă.

Și-a deschis un sex-shop în Yokohama, a fost dealer de marfă în Beirut, combinator în Panamá. În timpul celui de-al doilea război mondial, a-nceput să lucreze în stil mare, a preluat o lăptărie-n Olanda și a falsificat untul cu ulei de rulmenți folosit, a monopolizat piața alifiei în Africa de Nord și în cele din urmă s-a scos în traficul de vițe prematuri. A prosperat și proliferat, inundând lumea cu medicamente pe nașpa și bunuri contrafăcute și ieftine de tot felul. Substanță contra rechinilor falsificată, antibiotice făcute, parașute casate, antidot expirat, seruri și vaccinuri inactive, bărci de salvare găurite.

Clem și Jodie, doi țopăitori de vodevil de pe timpuri, o-nvârt ca agenți ruși a căror funcție exclusivă e să reprezinte SUA-ntr-o lumină nepopulară. Arestat pentru sodomie în Indonezia, Clem i-a spus, cu un accent pronunțat de yankeu, magistratului care-l audia:

— N-a fost tocma’ o treabă de bulangeală, în fond, nu era decât nește chinezări.

În Liberia au apărut îmbrăcați în șerifi, cu Stetson negre și bretele roșii:

— Deci, l-am împușcat pe negroteiu’ ăla bătrân și-a picat pe-o parte, crăcănat și bâțâind un picior prin aer.

— Da, da’ ai pârlit vreodată un negrotei?

Dau mereu ture prin Bidonville, printre maghernițe, fumând trabucuri enorme:

— Trebe-aduse niște buldozere p-aicea, Jody. Să radă mizeria asta.

Mulțimi morbide îi urmează și le dau târcoale, sperând să asiste la vreo ticăloșie americană superlativă:

— De treizeci de ani in show-business, și n-am avut așa program pe cap. Tre' să depozitez un bidonville, să-mi bag marfă-n venă, să mă piș pe Piatra Neagră1, să fac pe muezinul deghizat în porc, să anulez Ajutorul American și să mi-o trag în cur în același timp... Ce-i asta, ce-s eu, caracatiță? – se vaită Clem.

1 Unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj pentru musulmani, aflat în Arabia Saudită, la Meca, constând într-o piatră de culoare neagră, considerată a fi fost trimisă din cer.

Complotează să sustragă Piatra Neagră cu un elicopter și să pună în locul ei o cocină de porci, porcii fiind antrenați să hui due și să fluiera când apar pelerinii. „Am încercat să le-antrenăm pe animalele-astea să cânte: «De trei ori Ura pentru Roșu, Alb și Albastru» dar nu merge...”

— Am luat legătura pentru treaba cu griul cu Ali Wong Chapultepec în Panamá. Ne zice că e marfă a-ntâia, că căpitanu' finlandez care-a murit într-un bordel din zonă i-a lăsat încărcătura la combinatoare... «Mi-a fost ca o mamă», a zis și astea i-au fost ultimele cuvinte... Deci, cumpărăm cu bună credință de la hoasca bătrână. Am decartat zece pachete de marfă.

— Și marfă ca lumea. Direct din Alep.

— Destul lapte praf ca să se păstreze-n putere.

— Să căutăm calu' de dar în cur, acum?

— E adevărat că, atunci când v-ați întâlnit cu Hassan, ați dat un banchet pentru Caid și ați servit cus-cus făcut din griul ăla?

— Ba bine că nu. Și, dă-ți seama, cetățenii ăia au fost atât de luați de la marijuana că și-au bont mațele în mijlocul banchetului... Eu n-am servit decât pâine și lapte... ulcerul...

— Asemenea.

— Deci, toți fugea ca disperății urlând că-i arde la burtă și cea mai mare parte-au murit dimineața următoare.

— Și restu-n dimineața care-a urmat.

— Ce voiau acum, dacă s-au dedat la putrele vicii

din Est?

— Curios, cetățenii-n cauză s-au înnegrit cu toții și le-au căzut picioarele.

— Înfrorătoarele efecte ale dependenței de marijuana.

— Exact la fel mi s-a-ntâmpat și mie.

— Așa că tratăm direct cu bătrânu' Sultan care e un Latah bine cunoscut. După asta totu' merge strună, putem ca să zicem.

— Da, n-o să-ți vin-a crede, o serie de elemente nemulțumite s-au găsit să ne ia urma tocmai când să ne lansăm la apă.

— Oarecum handicapați de lipsa picioarelor.

— Și de-un deranj la cap.

(Ergotismul, zis și cornul-secarei e o boală fungică afectând griul inferior. În evul mediu Europa a fost periodic decimată de izbucniri de ergotism, care era numit Focul Sfântului Anton. Cangrena e o complicație frecventă, picioarele se înnegresc și cad.)

Descarcă o-ncăreătură de parașute casate pentru Forțele Aeriene Ecuadoriene. Manevre: Băieții în plonjon deschid rașutele ca niște prezervative găurite și împrășcă sângele tânăr peste generali burtoși... zgomotul prăbușirii urcând, în timp ce Clem și Jody spală puțina într-un jet, dispărând deasupra Anzilor.

Obiectivele exacte ale Islam Inc. sunt obscure. De prisos să mai spunem că fiecare dintre cei implicați are o perspectivă diferită și că toți au de gând să se țepuiască unii pe alții undeva pe parcurs.

A.J. militează pentru distrugerea Israelului: „Cu toate sentimentele astea antioccidentale, omul are probleme când umblă după favorurile tinerilor arabi... Situația e nici mai mult nici mai puțin decât inadmisibilă... Israelul constituie, categoric, un neajuns”. Acoperire tipică pentru A.J.

Clem și Jody se declară interesați de distrugerea câmpurilor petroliere din Orientul Apropiat, pentru a crește valoarea posesiunilor lor din Venezuela.

Clem scrie un text pe „Crawdad” (al lui Big Bill Broonzy):

Țițeu-n puțuri uscându-se – și-apoi? Să vei cum au mierlit-o tovarășii-arăboi.

Salvador produce un paravan solid – finanțe internaționale – pentru a masca, cel puțin față de oamenii de rând, activitățile liche Sante... Dar după câteva doze bune de yage printre prieteni, își dezleagă limba.

— Islamul e vax, zice el, dansând Giga lichefierii...

Și apoi, incapabil să se abțină, explodează-ntr-un *falsetto* teribil:

Se hâțână pe sus

Un brânci – și-ți jos s-a dus

Hei, Mo, vez, pregătește-migiulgiu’

— Va să zică, cetățenii respectivi au recurs la serviciile unui evreu din Brooklyn care se dă drept a doua venire a lui Mahomed... Fapt e că doctorul Benway l-a adus pe lume prin operație cezariană dintr-un Om Sfânt la Meca...

— Dacă Ahmed nu vrea să iasă... Vom intra după el și-l vom aduce.

Această țeapă nerușinată e acceptată fără probleme de arabii creduli.

— Drăguți gagii, arabii ăștia... drăguți și ignoranți – zice Clem.

Deci profetul pe nașpa-și bagă Sura zilnică la radio: „Ei bine, stimați prieteni care vă aflați în fața aparatelor de radio, aici e Ahmed, profetul tău mereu aproape... Astăzi aș vrea să vă vorbesc despre importanța de-a fi gigea și cu răsuflarea proaspătă-n orice împrejurare... Prieteni, folosiți tabletele cu clorofilă ale lui Jody și scăpați de griji.

Acum, câteva vorbe despre partidele din Inter-zone...

E limpede că Partidul Lichefierii este, cu excepția unui singur om, compus în întregime din fraieri, până la absorbția finală nefiind limpede cine e fraierul cui... lichefianții se dedau intens tuturor formelor de perversiune, în special practicilor sado-masochiste.

Lichefianții știu în general care e mersul. Emițătorii,

pe de altă parte, sunt notorii pentru ignoranța lor cu privire la natura și la starea finală a emiterii, pentru manierele barbare și-n același timp fudule, și pentru frica dementă față de orice *fapt*. Doar intervenția Factualiștilor i-a împiedicat pe Emițători să-l bage pe Einstein într-un azil și să-i distrugă teoria. Se poate spune că doar un foarte mic număr de Emițători știu ce fac, iar acești Emițători de vârf sunt cei mai periculoși și mai înrăiți oameni din lume... Tehnicile de Emisie erau, la început, brute... *Fade out* - Conferința Națională de Electronică din Chicago.

Participanții își pun pardesiile... Vorbitorul spune cu o voce monotonă de vânzătoare:

— În încheiere, vreau să lansez un avertisment... Prelungirea logică a cercetării encefalografice e biocontrolul; aceasta-nseamnă un control al mișcărilor fizice, proceselor mentale, reacțiilor emoționale și al impresiilor senzoriale *aparente*, pe calea unor semnale bioelectrice introduse în sistemul nervos al subiectului.

— Mai tare! mai cu haz!

Participanții la conferință se-nghesuie spre ieșiri, ridicând nori de praf.

— La scurt timp după naștere, un chirurg poate să instaleze conexiunile potrivite în creier. Un receptor radio în miniatură poate fi pus în funcție, pentru ca subiectul să fie astfel controlat prin transmițătoare aflate sub controlul Statului.

Praful se așază prin aerul nemișcat dintr-o vastă sală goală - miros de fier încins și aburi; un radiator fredonează-n depărtare... Vorbitorul își caută prin hârtii și scutură praful de pe ele...

— Aparatul pentru biocontrol reprezintă prototipul controlului telepatic cu sens unic. Subiectul poate fi făcut sensibil la influența transmițătorului prin administrarea anumitor substanțe sau pe alte căi, fără instalarea vreunei aparaturi. În ultimă instanță, Emițătorii vor folosi exclusiv transmițători telepatici... V-ați uitat vreodată prin Codicele Maya? Mi-nchipui ceva de felul ăsta: preoții - în jur de unu

la sută din populație - o țineau într-o emisie telepatică-n sens unic, instruindu-i pe lucrători ce să simtă și când... Un emițător telepatic trebuie să emită tot timpul. Nu poate recepta niciodată, pentru că, dacă receptează, astaseamnă că altcineva care are simțăminte proprii poate să-i hulească astfel continuitatea. Emițătorul trebuie să emită tot timpul, dar nu se poate niciodată reîncărca prin contact. Mai devreme sau mai târziu nu-i mai rămâne niciun simțământ de trimis. Nu poți avea simțăminte de unul singur. Nu de unul singur așa cum e singur emițătorul - și-nțelegi, nu poate exista decât un Emițător într-un loc și un moment determinat... În cele din urmă ecranul se stinge... Emițătorul s-a transformat într-un miriapod enorm... La care lucrătorii vin pe frecvență, ard miriapodul și aleg un nou Emițător prin consens al vrerii generale... Mayașii erau limitați din cauza izolării... Astăzi un Emițător ar putea controla planeta... *Vedeți, controlul nu poate fi niciodată un mijloc pentru atingerea unui scop practic... Nu poate fi un mijloc în vederea a altceva decât și mai mult control... Ca și marfa...*

Divizionişti ocupă o poziție intermediară, ar putea fi descriși, de fapt, ca moderați... Sunt numiți Divizionişti fiindcă se divid, la modul literal. Își taie mici fragmente din carne și cultivă replici exacte ale lor înșile în gelatină de embrion. Pare probabil că, în cazul în care procesul de diviziune nu este oprit, în cele din urmă nu va mai exista pe planetă decât o singură replică de un singur sex; adică o singură persoană-n toată lumea, cu milioane de corpuri separate... Sunt aceste corpuri realmente independente și ar putea dezvolta, în timp, caracteristici variate? Mă îndoiesc. Replicile trebuie să se reîncarce periodic de la Celula Mamă. Acesta este un articol de credință la Divizionişti, care trăiesc cu teama unei revoluții a replicilor. Ei spun: „Lăsați-mă numai să mai așez niscaiva replici primprejur, ca să nu mă simt singur când călătoresc... Și trebuie să controlăm cu strictețe diviziunea Indezirabilelor...” Orice replică în afară de cea proprie e în cele din urmă „Indezirabilă”. Firește, dacă vreunul se

apucă să inunde o zonă cu Replici Identice, oricine-nțelege ce se petrece. Ceilalți cetățeni sunt pasibili să declare un „Șlupit” (masacrare pe scară largă a tuturor replicilor identificabile). Pentru a evita exterminarea replicilor lor, cetățenii și le vopsesc, deformează și modifică folosind calapoade pentru față și corp. Doar cele mai depravate și lipsite de rușine personaje se încumetă să confecționeze R.I.

— Replici Identice.

Un Caid albinos cretin, produs al unei lungi descendențe de gene recesive (gură mică, știrbă, mărginită de fire de păr negru, trunchi de crab enorm, clești în loc de brațe, ochi proiectați la capătul unor coarne de melc), a acumulat 20.000 de R.I...

— Cât vezi cu ochii, numa' și numa' replici, spune el, umblând tins pe terasa lui și scotind un ciripit bizar de insectă. Nu tre' să mă pitesc ca o găoază nenorocită, să-mi cultiv replicile-n hazna și dup-aia să le fofilez deghizate-n instalatori și băieți de prăvălie... Frumusețea orbitoare a replicilor mele nu e stricată de chirurgie plastică, de spoieli șinălbitoare barbare. Ele se prezintă dezgolate, în lumina soarelui, tuturor privirilor, în drăgălășenia incandescentă a trupului, a trăsăturilor și-a sufletului lor. Le-am făcut după chipul meu și le-am poruncit să crească și să se-nmulțească-n progresie geometrică, căci ele vor moșteni Pământul.

S-a apelat la un vrăjitor profesionist care să sterilizeze pe vecie cultura de replici a Șeicului Arahnid... Pe când vrăjitorul se pregătea să dea drumul unei rafale de antiorgoni, Benway i-a zis: „Nu-ți bate capul. Ataxia lui Friedrich va curăța cuibu' ăsta de replici. Am studiat neurologia cu Profesorul Deștun-doss la Viena... știa fiecare nerv din corp ca-n palmă. Fantastic bătrânul... A sfârșit nasol... Hemoroizii-n cădere i-au găurit limuzina Hispano-Suiza a Ducelui de Ventre și s-au înfășurat pe roata din spate. I-au ieșit toate mațele, a rămas din el doar o carapace goală pe capitonajul din piele de girafă... Până și ochii și creierul i-au ieșit afară cu plescăitul ăla

înfiorător. Ducele de Ventre spune că va duce cu el amintirea celui plescăit de groază până în mausoleu.

Întrucât nu există nicio cale sigură de a detecta o replică deghizată (cu toate că fiecare Divizionist are o metodă pe care o consideră infailibilă), Divizionistii suferă de o paranoia cu accente isterice. Dacă vreun cetățeanse-ncumetă să exprime o opinie mai liberală, un altul va mârâi invariabil: „Da' mata ce ești? Vreo replică albită de negrotei împuțit?”

Numărul victimelor în urma bătailor din baruri e amețitor. Teama de replici de negri - care pot fi blonde și cu ochi albaștri - a depopulat practic regiuni întregi. Divizionistii sunt cu toții homosexuali latenți sau declarați. Bătrâni poponari malefici le spun băieților: „Dacă te duci cu o femeie, replicile tale n-or să se dezvolte”. Și cetățenii fac mereu farmece și-aruncă blesteme asupra culturilor de replici ale celorlalți. Strigăte de „Să umbli cu farmece la cultura mea, Blair, hoască nenorocită!” urmate de sunete specifice de capete sparte răsună încontinuu prin cartier... Divizionistii se dedau abundant practicilor magiei negre în general, și posedă nenumărate formule cu eficacitate variată pentru distrugerea Celulei Mamă, cunoscută și sub numele de Tăticul Protoplasmatic, prin torturarea sau uciderea unei replici capturate... Autoritățile au renunțat, până la urmă, la încercările de a stăvili și controla asasinatele, ca și producerea ilicită de replici printre Divizionisti. Dar lansează raiduri preelectorale și distrug vaste culturi de replici în regiunile montane ale Zonei, în care se află văgăunile producătorilor de replici la negru.

Sexul cu o replică este interzis cu strictețe și practicat aproape universal. Există baruri de pederastați în care cetățeni fără rușine se-nsoțesc cu rep Kcile lor. Detectivi își bagă capul pe ușă-n camerele de hotel și întrebă: „Aveți vreo replică pe-aici?”

Baruri pasibile de a fi invadate de iubitori de replici din clasele de jos afișează inscripții încheiate cu *ditto*: Nu Servim „” „le... Se poate spune că Divi-zionistul mediu trăiește-ntr-un continuu acces de teamă și furie, incapabil

să parvină la vanitatea înfumurată a Emițătorilor sau la depravarea degajată a Lichefianților... Cu toate acestea, partidele nu sunt, în practică, separate, ci se amestecă în felurite combinații.

Factualiștii sunt Anti-Lichefianți, Anti-Divizionişti și, mai presus de toate, Anti-Emițător.

Din Buletinul Factualistului Militant, pe tema replicilor: „Trebuie să respingem soluția facilă a inundării planetei cu «replici dezirabile». Este cât se poate de îndoielnic că există ceva care să corespundă termenului de replică dezirabilă, asemenea creaturi reprezentând o tentativă de a deturna și de a zădărnici dezvoltarea și schimbarea. Chiar și replicile cele mai inteligente și perfecte din punct de vedere genetic ar reprezenta, cu cea mai mare probabilitate, o amenințare teribilă la adresa vieții pe această planetă...”

B.P. – Buletin de Probă – Lichefierea: „Nu trebuie să respingem sau să negăm nucleul nostru protoplasmatic, dându-ne în același timp silința să menținem, mereu, un maximum de flexibilitate fără a cădea în mocirla lichefierii...” Buletin de Probă Incomplet: „Subliniem apăsător că nu ne opunem cercetării telepatice. De fapt, telepatia utilizată și înțeleasă în mod adecvat ar putea să constituie protecția supremă împotriva oricărei forme de opresiune sau tiranie organizată din partea grupurilor de presiune sau a dependențelor de control individuali. Ne opunem, așa cum ne opunem războiului atomic, folosirii unei atare cunoașteri în scopuri de control, opresiune, înjosire, exploatare sau anihilare a individualității unei alte ființe vii. Telepatia nu este, prin natura ei, un proces în sens unic. Tentativa de a iniția o emisie telepatică într-un singur sens trebuie privită ca o nemernicie incalificabilă...”

B.D. – Buletin Definitiv: „Un Emițător se definește pe cale negativă. O zonă de presiune scăzută, un vid care sugă. Va fi cu deosebire și în mod funest anonim, incolor, fără chip. Se va naște probabil – cu discuri netede de piele în loc de ochi. Știe întotdeauna încotro se îndreaptă, asemenea unui virus. Nu are nevoie de ochi”.

— Nu poate exista mai mult de un singur Emițător?

— Ba da, mulți, la început. Dar nu pentru multă vreme. Unii cetățeni simțitori vor crede că pot emite ceva interesant și pilduitor, nedându-și seama că emiterea este un rău în sine. Savanții vor zice: „Emiterea este asemenea energiei atomice... Strunită-n mod adecvat”. În acest moment, un tehnician anal își prepară un bicarbonat de sodiu și trage maneta care transformă Pământul în praf cosmic. (Râgâit... „O să se-audă bășina asta până pe Jupiter.”) ... Artiștii vor confunda emiterea cu creația. O să se-adune strigând pe toate drumurile „Un nou mediu” până o să le scadă cota. Filosofi or să se ciorovăiască și-or s-o frece cu gâlceava scopurilor și mijloacelor, neștiind că *emiterea nu poate fi niciodată un mijloc în vederea a altceva decât fi mai multă emiterie - ca și marfa*. Încearcă să folosești marfa ca un mijloc în vederea a altceva... Niște cetățeni dependenți de „Coca-Cola și aspirină” vor vorbi despre farmecul malefic al emiterii. Dar nimeni nu va vorbi despre nimic pentru multă vreme. Lui, *Emițătorului*, nu-i plac discuțiile.

Emițătorul nu e un individ uman... Este Virusul Uman. (Toți virușii sunt celule degradate, ducând o existență parazitară... Au o afinitate specială pentru Celula Mamă; astfel, celulele degradate ale ficatului caută adresa hepatitei etc. Așadar, fiecare specie are un Virus-Patron: Imaginea Degradată a speciei.)

Imaginea stricată a Omului înaintează minut cu minut și celulă cu celulă... Sărăcie, ură, război, polițiști-infractori, birocrăție, nebunie - toate, simptome ale Virusului Uman.

Virusul Uman poate fi acum izolat și tratat.

GREFIERUL DISTRICTUAL

GREFIERUL DISTRICTUAL își are biroul într-o clădire imensă de cărămidă roșie, cunoscută sub denumirea de Vechiul Tribunal. Cazurile civile se judecă acolo, procedurile trenând inexorabil până când părțile mor sau renunță la litigiu. Acest fapt e datorat numărului imens de dosare, privitoare la absolut orice se poate

imagina, toate înregistrate greșit, astfel încât nimeni nu le poate găsi – în afară de Grefierul Districtual și de echipa sa de asistenți, care petrec adesea ani la rând căutându-le. Chiar acum, el caută încă materialul referitor la un proces de prejudiciu care s-a încheiat printr-o înțelegere amiabilă în 1910. Părți masive din clădirea Vechiului Tribunal au căzut în ruină, iar altele sunt extrem de periculoase din cauza surpărilor frecvente. Grefierul Districtual îi însărcinează cu misiunile cele mai periculoase pe asistenți, mulți dintre ei pierzându-și viața în timpul serviciului. În 1912, două sute șapte asistenți au fost surprinși de prăbușirea aripii din Nord-Nord-Est.

Când o acțiune este deschisă împotriva oricărui locuitor al Zonei, avocații se zbat să obțină transferul dosarului la Vechiul Tribunal. O dată obținut transferul, reclamantul a pierdut, astfel că singurele cazuri în care se ajunge realmente la proces sunt cele inițiate de excentrici și paranoici care vor o „audiere publică”, pe care o obțin rareori, întrucât doar cea mai disperată foame de știri îl poate face pe un reporter să vină la Vechiul Tribunal.

Vechiul Tribunal e situat în comuna Căprăria, în afara zonei urbane. Locuitorii acestei comune și ai zonelor mlăștinoase și împădurite adiacente sunt oameni de o stupiditate atât de mare și cu obiceiuri atât de barbare, încât Administrația a considerat potrivit să-i mențină în carantină într-o rezervație înconjurată de ziduri din cărămizi de oțel radioactive. Ca represalii, cetățenii Căprăriei și-au pavoazat comuna cu inscripții: „Orășeanule, nu lăsa apusul să te prindă pe-aici”, un avertisment inutil, întrucât numai treburi urgente, de importanță vitală, pot să-l facă pe un orășean să calce prin Căprărie.

Cazul lui Lee e urgent și de importanță vitală. Trebuie să prezinte de îndată un atestat sub prestare de jurământ cum că suferă de ciumă bubonică, pentru a evita evacuarea din casa pe care a ocupat-o zece ani fără să achite chiria. Viețuiește într-o stare de carantină perpetuă. Așa că își face valiza cu atestate, petiții, păsuiri și

certificate și ia autobuzul până la Graniță. Inspectorul vamal orașenesc îi face semn să treacă: „Sper că ai o bombă atomică în valiza aia”.

Lee înghite un pumn de tranchilizante și nășește în șopronul vămii din Căprărie. Inspectorii îi purică hârtiile trei ore-n șir, consultând registre prăfuite cu taxe și reglementări, din care citesc extrase incomprehensibile și de rău augur, toate încheiate cu: „Și ca atare, este pasibil de amendă și penalizare în conformitate cu decizia 666”. Îl privesc cu înțeles.

Studiază hârtiile cu o lupă.

— Câteodată unii strecoară catrene porcoase printre rânduri.

— Poate-și face planuri să le vândă ca hârtie igienică. Tot gunoiu' ăsta e pentru uz personal?

— Da.

— Zice că da.

— Și noi de unde știm treaba asta?

— Am un atestat.

— E șmecher. Scoate-ți hainele.

— Îhî. Poate că are tatuaje porcoase.

Îl palpează pe tot corpul, sondându-l cu degetul în cur după produse de contrabandă și examinându-l în căutarea unor urme de sodomie. Îi bagă părul în apă și trimite apa la analize. „Poate că are droguri în păr”.

În final, îi confiscă valiza; Lee iese clătinându-se din șopron, cu un balot de douăzeci de kile de documente în brațe.

Cam o duzină de asesori stau pe treptele de lemn putred ale Vechiului Tribunal. Îl privesc cum se apropie, cu ochi albaștri spălăciți, întorcând încet capul din gâtleurile cu pielea-ncrețită (încrețiturile pline de praf), urmărindu-i trupul pe scări în sus și pe poarta clădirii. Înăuntru, praful plutește în aer precum ceața, cernut din tavan, nori ridicați din podea în urma pașilor lui. Escaladează o scară periculoasă casată în 1929. La un moment dat, o treaptă-i cedează sub picior și așchiile uscate îi zdrelesc carnea. Scara se sfârșește pe o schelă de zugrav, legată cu funie și

scripeți deșirați de o grindă aproape invizibilă în praful din depărtare. Se urcă atent într-o cabină ca de carusel. Greutatea lui declanșează o mașină hidraulică (zgomot de apă curgătoare). Roata se mișcă silențios și uniform, oprindu-se-n dreptul unui balcon de fier ruginit, găurit ici și colo ca o talpă de pantof vechi. Coboară pe un coridor prelung, cu uși de ambele părți, cele mai multe bătute-n cuie sau acoperite cu scânduri. Într-un birou - *Specialități levantine* pe o placă verzuie de aramă - Mugwumpul prinde termite cu limba sa lungă și neagră. Ușa Grefierului Districtual e deschisă. Grefierul Districtual șade înăuntru, mestecând tutun, înconjurat de șase asistenți. Lee rămâne în prag. Grefierul Districtual continuă să vorbească fără să-și ridice privirea.

— M-am întâlnit zilele trecute cu Ted Robinet... un vechi tovarăș... Nu există-n Zonă om mai ca lumea decât Ted Robinet... Era-ntr-o vineri, mi-amintesc fi'ncă bătrâna mea doamnă era la pat de la crampele menstruale și m-am dus la farmacia lu' doctoru' Parker pe Strada Dalton, chiar în față la Salonul de Masaj Etic a lu' Mama Green, pe unde era pe vremuri herghelia lui Jed... Lui Jed ăsta, o să-mi amintesc imediat cum îl mai chema, îi fugea ochiu' sting și nevastă-sa era de undeva de prin Est, cred că din Alger, și după ce Jed a murit s-a căsătorit din nou, l-a luat pe unul dintre băieții lui Hoot, Clem Hoot dacă-mi aduc bine aminte, băiat valabil și-ăsta, avea la cinzeșcinci cin'ze'sase de ani în vremea aia... Îi zic deci lu' doctoru' Parker: „Bătrâna mea e rău la pat, dureri menstruale. Dă-mi două uncii de paregoric”. La care doctoru' zice, „Bine, Arch, tre' să te semnezi în registru. Nume, adresă și data cumpărării. Asta-i legea”. Așa că-l întreb în ce zi suntem, și el zice „Vineri, 12”. La care-i zic, „Cre' că nu mai am ce să pățesc azi”. „Mda” - zice doctoru', „a venit un gagi dimineată. Un gagi din oraș. îmbrăcat cam bălțat. Scoate o rețetă pentru o ulcea de morfină... Prescripția arăta cam ciudat, scrisă pe hârtie igienică... Și i-am zis în față: Domnule, vă bănuiesc că sunteți consumator de droguri.

Am unghii crescute-n carne la degetele de la

picioare, Șefu'. Nu mai pot, zice el.

Bine, i-am zis, tre' să am grijă. Dar cită vreme aveți o suferință în regulă și o rețetă de la un medic atestat, cu *arte-n* regulă, sunt onorat să vă servesc.

Meșteru' avea atestat pe bune, zice... Mă rog, minchipui că nu știa stânga ce face dreapta după ce i-am dat din greșeală Tix... Bag seamă că și-a luat-o și el.

Fix ce trebe ca să-ți curețe sângele.

Știi, exact la fel mi s-a-ntâmpat și mie. E de-o mie de ori mai bun ca sulful și melasa... Arch, acum, să nu crezi că-mi bag nasul; dar am spus mereu că nu se face un bărbat să aibă secrete-n fața lui Dumnezeu și-a farmacistului său... I-o mai tragi bătrânei iepe sure?

Cum, dom' doctor Parker... Vă aduc la cunoștință că sunt familist și vechi enoriaș al Bisericii nesextare a Primei Denominațiuni, și n-am mai ars-o cu o mârtoagă de când eram amândoi copii.

«Alea vremuri, Arch. Ți-amintești când am încurcat untura de găscă cu muștarul? Mereu am fost de-ăla care-ncurcă borcanele, zic unii. Te-au auzit urlând până-n Țara Pizdei linse, urlat de vier la care i-a tăiat coaiele.

Le-ai încurcat, dom' doctor. Tu ai luat-o cu muștar și eu a trebuit s-aștept să te răcorești.

Vise frumoase, Arch. Am citit despre asta-ntr-o revistă odată când ședeam în cabinetele-alea verzi din spate la gară... Deci, ce voiam să zic adineauri, Arch, nu m-ai înțeles cum trebe... Când am zis bătrâna iapă sură, mă refeream la nevastă-ta... Vreau să zic, nu mai e ce-a fost odată, ce vrei, cu toate buboaiele, cataractele, degerăturile, hemoroizii și aftele.

Da, dom' doctor, Iiz e-ntr-adevăr bolnavă. N-a mai fost niciodată aceeași dup-a unșpea sarcină falsă... A fost ceva chiar ciudat cu treaba aia. Doctoru' Ferris mi-a spus pe față, a zis: Arch, nu-i indicat să vezi creatura aia. Și s-a uitat la mine lung de mi-a furnicat carnea pe mine... Mda, dom' doctor, ai nimerit-o cu vorba asta. Nu mai e ce-a fost odată. Și medicamentele matala nu s-ar zice c-o ușurează deloc. De fapt, n-a mai deosebit ziua de noapte de când

folosește picăturile-alea de ochi pe care i le-ai vândut luna trecută... Da, dom' doctor, ar trebui să știi că nu i-o trag lui Liz, vaca bătrână, fără vreo lipsă de respect acuma față de mama monștrilor mei morți din naștere. Nu de când o am pe puștoaica aia micuță și dulce de cînșpe ani... O știi pe colorata care lucra-n Salonul de-ndreptare-a părului și albirea pielii din orașul negroteilor.

Ai dat-o pe carne de cioară, Arch? Ai dat-o pe fudincă de ciocolatră?

Am dat-o pe bune, dom' doctor. Pe bune. Mă rog, toa reii zic că datoria-mi face semn cu deștu-napoi. Tre' să măntorc la bătrâna mea bujie.

Pe pariu că are mare nevoie de niște unsoare.»

«Dom' doctor, zău că-i uscată ca un puț secat... Mda, mulțam de paregoric.»

«Mulțam de vânzare, Arch... He he he... Ia zi, Archy băiete, când îți vine chefu, dă un tur pe-aici să bem împreună un rînd de Yohimbine.»

«O să vin, dom' doctor, să știi. O să fie ca pe timpuri.»

Așa că m-am întors la mine, am încălzit niște apă și-am amestecat niște paregoric, cuișoare, scortîșoară și dafin și i-am dat-o lui Liz, și ere că i-a făcut bine, în tot căzu, nu mi-a mai frecat ridichea... În fine, mai târziu m-am dus la doctoru' Parker să-mi iau un cauciuc... și tocmai când să ies dau peste Roy Ban, și el tovarăș vechi... Nu găsești un om mai ca lumea-n Zonă ca Roy Ban... Și-mi zice Roy, așa-mi zice: «Arch, îl vezi pe negroteiu' ăla bătrîn, acolo, pe locuăla viran? îl vezi? Ei, să n-am parte, regulat ca impozitele și căcarea, vine-acolo seară de seară, la fix că po să-ți potrivești ceasu' după el. îl vezi în spate la boscheții ăia de urzici? în fiecare noapte la opt jumate se duce pe locul ăla și se freacă c-o perie de sârmă... Negrotei predicator, zice lumea.

Deci așa am aflat cam dt era ceasu' - **n** Vineri 13, și n-avea cum să fie mai mult de douăj'de minute - juma' de oră dup-aia, când luasem niște cantaridă de la prăvălia lui Parker și tocma' ce-ncepea să lucreze când treceam pe

lângă mlaștina lu' Grennel spre cartieru' negroteilor... Știți că mlaștina face un cot, era odată coliba unui negrotei acolo... L-au ars pe negroteiu ăla bătrân în Pizdă Linsă. Negroteiu' ăsta avusese aftoză și rămăsese orb ca noaptea... Și-o fată albă venind dinspre Texarkana țipă:

Roy, negroteiu' ăla bătrân se uită la mine nașpa rău. Doamne, mă simt murdară toată.

Dulceață, nu fi supărată, eu și cu băieții o să-l frigem.

Fă-o ncel, iubițelule. Fă-o ncel. Mi-a dat o durere de cap groaznică.

Așa că l-au ars pe negrotei și băiatu' și-a luat nevasta și s-a-ntors în Texarkana fără să plătească benzina și bătrănu' Lu șopteală n-a mai vorbit de nimic altceva toată toamna: Gagiii ăștia de la oraș vin-aicea și ard un negrotei și nici măcar nu se achită pentru benzină.

Și-așa, Chester Hoot a dat jos coliba negroteiului și-a ridicat-o la loc chiar în spate la casa lui în Bled Valley. A acoperit toate ferestrele cu stofă neagră, și despre ce se-ntâmplă-n locu' ăla nu se cuvine să facem vorbire... Mă rog, care va să zică eram exact p-acolo pe un se găsea coliba lu' negru ăla, chiar vizavi de Bătrânii Brooks unde se inundă-n fiecare primăvară, decât că la vremea aia nu era a lor... era a unui tip, Scranton îl chema. Bucata aia de pământ a fost trecută-n cadastru-n 1919... Cre că-l știți și p-ăla de-a făcut-o... Gagi pe nume Clarence Coco-șatu, nu găsești un om mai ca lumea decât Clarence Cocoșatu-n toată Zona... Va să zică, cam p-acolo am dat peste Tedy Robinet trăgându-și-o c-o salamandră.

Lee își drese glasul. Grefierul privi peste ochelari.

— Dac-o să fii așa drăguț, tinere, s-aștepți să termin ce-ncepusem să spun, mă ocup îndată de dumneata.

Și se lansă-ntr-o anecdotă despre cum a luat un negrotei hidrofobie de la o vacă.

— Deci, tăticu' meu îmi zice: Termină-ți treaba, fiule, și să mergem să-l vedem pe negroteiul turbat... îl țineau pe negroteiu' ăsta legat cu lanțuri de pat, și el mugea ca o vacă... Curând m-am săturat de negru' ăsta bătrân. Daa... dacă vreți să mă scuzați, am o treabă acuma la Comisia

Privată a Curții, mă-nțelegeți... Hă hă hă!

Lee îl ascultă îngrozit. Grefierul Districtual petrecea adesea luni la rând în privată, trăind cu scorpioni și cataloage comerciale. În mai multe ocazii, asistenții lui au forțat ușa și l-au scos afară într-o stare avansată de malnutriție. Lee decise să-și joace ultima carte.

— Domnu' Anker, spuse, mă adresez dumneavoastră ca de la un membru al frăției „Porcilor Spinoși” 1 la altul.

Și scoase legitimația de „Porc Spinos”, o amintire din tinerețea lui de prăduitor de drojdieri. Grefierul se uită la legitimație cu suspiciune:

— N-arăți ca un „Porc Spinos” de-adevăratețea și pe bune... Ce crezi despre evrreei...?

— Păi, domnu' Anker, știți și dumneavoastră că tot ce-și dorește un evreu e să i-o tragă la o fată creștină... Într-o zi, o să radem ce-a mai rămas din ei.

— Daa, vorbești cu judecată pentru un gagiu de la oraș... Vedeți ce vrea și ocupați-vă de el... E-un tip de treabă.

1 În original *Ra%pe Back*, denumirea echipelor sportive ale Universității din Arkansas (*n. tr*).

INTERZONE

SINGURUL BĂȘTINAȘ DIN INTERZONE care nu e nici poponar și nici disponibil e șoferul lui Andrew Keif. Nu e vorba de figuri sau de un semn de perversiune din partea lui Keif, ci de un pretext util ca să rupă relațiile cu cei pe care nu vrea să-i vadă: „Te-am văzut aseară cum te dădeai la Aracknid. Nu po să te mai primesc pe la mine”. Oamenii din Zonă sunt tot timpul amețiți, fie că beau sau nu, și nimeni nu poate să afirme cu certitudine că nu s-a dat la persoana deloc îmbietoare a lui Aracknid”.

Aracknid e un șofer catastrofal, de-abia e-n stare să țină volanul. Odată a dat peste o femeie gravidă venită din munți cu un sac de cărbuni în spate, femeia a lepădat pe stradă un bebeluș mort, însângerat, și Keif a coborât și a așteptat pe bordură, desenând cu bastonul în sângele prelins pe asfalt, în timp ce poliția-i puneă întrebări lui Aracknid, arestând-o-n cele din urmă pe femeie pentru o

violare a Codului Sanitar.

Aracknid e un tânăr absolut respingător, cu o față prelungă, de un albastru-cenușiu bizar. Are un nas voluminos și dinți mari, galbeni ca de cal. Oricine poate găsi un șofer care s-arate bine, dar numai Andrew Keif îl putea găsi pe Aracknid; Keif, tânărul romancier strălucitor, decadent, care locuiește într-un pisoar reamenajat de pe strada bordelurilor din Cartierul Băștinașilor.

Zona formează un singur, vast edificiu. Încăperile sunt din ciment plastic, care se întinde pentru a face loc locatarilor, dar, când se adună prea mulți într-o cameră se aude un pocnet ușor și câte unul e împrôscat prin perete în încăperea de alături, mai precis în patul de-alături, întrucât camerele sunt în cea mai mare parte paturi în care se desfășoară comerțul din Zonă. Un zumzet de sex și afaceri face să vibreze Zona asemenea unui stup imens:

— Două treimi din unu la sută. Mai jos de-atât nu las nici pentru mama.

— Dar unde-s avizele de-nsoțire, dragule?

— Nu unde cauți tu, păpușă. Ar fi prea simplu.

— Un balot de blugi cu apărătoare falsă încorporată.

Made in Hollywood.

— Hollywod, Siam.

— Mă rog acuma, *American styk*.

— Cât e comisionul?... Comisionul... *Comis...*

— Da, dulceață, o-ncăreătură de alifie din sloboz pur de balenă din Atlanticul de Sud, în prezent în carantină la Comisia pentru Sănătate Publică-n Țara de Foc. Comisionul, draga mea! Dacă ne iese, ne-am scos. („Slobozul de balenă” e un reziduu adunat în cursul tranșării și preparării und balene. O porcărie groaznică, care pute a pește de la o poștă. Nimeni nu i-a găsit vreodată vreo utilizare.)

Interzone Imports Unlimited, care constă în Marvie și Ldf Ghinionistul, era băgată în afacerea cu alifie. De fapt, s-au specializat în produse farmaceutice și țin un dispensar profilactic deschis 24 din 24, cu șase metode de abordare dinainte și dinapoi, pe lângă, bonus. (Șase boli venerice

diferite au fost identificate până-n clipa de față).

Se-aruncă-n afacere. Prestează servicii imposibil de pomenit, pentru un agent naval paraplegic grec și pentru o-ntreagă brigadă de inspectori vamali.

Dihonia nu întârzie să apară între doi parteneri și în cde din urmă se denunță unul pe altul la Ambasadă, unde sunt îndrumați către Direcția Nu Vrem să știm Nimic și ușiți prin dos înspre un teren viran presărat cu rahați, unde vulturi se luptă pe capet de de pește. Se dondănesc isteric.

— Ai încercat să mă fad, să-ți tragi din comisionul meu!

— Comisionul tău! Cine-a mirosit ocazia asta mai întâi?

— Da' avizele de-nsoțire sunt la mine.

— Monstru ce ești! Da' cecu' o să fie emis pe numele meu.

— Nemernicule! N-o să vezi avizu' de-nsoțire până când n-o să am o scrisoare de garanție pentru partea mea.

— Bine, putem să ne-mpăcăm și să batem palma. Știi că n-am meschinării sau gânduri ticăloase.

Își dau mâna fără entuziasm și se țocăie pe obraz. Afacerea trenează luni în șir. Recurg la serviciile unui Accelerator. În cele din urmă Marvie își face apariția cu un cec pentru 42 de kurzi din Turkestan, extras de la o bancă anonimă din America de Sud, după un dearing la Amsterdam, procedură care va dura cam unșpe luni.

Acum se poate destinde în cafenelele din Piaza. Marvie prezintă o fotocopie a cecului. Nu scoate niciodată originalul, firește, nu cumva vreun cetățean invidios să-mproaște cu alb corector pe semnătură sau să-l distrugă în orice alt mod.

Toți îi cer să dea de băut și să marcheze evenimentul, dar **d** râde și răspunde jovial: „Treaba e că nu-mi pot permite să-mi iau de băut nici pentru mine. Am cheltuit deja până la ultimul kurd pe streptomycină pentru sculamentul lui Ali. Iar a luat-o, pe toate părțile. Era să-l zbor pe micu' nemernic prin perete în patul de-alături. Da'

știți cu toții că sunt un bătrân nenorocit și sentimental.

Marvie își ia totuși un pahar de bere, stordindu-și din șliț pe masă o monedă înnegrită. „Păstrează restul”. Chelnerul mătură moneda pe un fâraș, scuipe pe masă și pleacă.

— Șucăr pe nașparliu! E invidios pe cecul meu.

Marvie e în Zonă „dinainte de anul unu”, cum zice el. A fost scos la pensie dintr-un post nedefinit la Departamentul de Stat, „în interesul serviciului”. Se vede clar că a fost dndva foarte arătos, în stilul studentesc, tuns periută, dar fața i-a căzut și i s-a lăsat, în pliuri, sub bărbie, precum parafina topită. S-a-ngrășat la șolduri.

Leif Ghinionistul era un norvegian înalt, subțire, cu o bandă neagră pe un ochi și fața înțepenită-ntr-un rânjet slugarnic. În spatele lui se-ntinde o epopee de inițiative nereușite. A-ncercat să crească broaște, cin-cila, pești de luptă siamezi, ramia și perle de cultură, eșuând de fiecare dată. S-a străduit, în diverse rânduri și fără succes, să pună pe picioare un cimitir pentru porumbei Doi-într-un-Coșciug, să controleze piața prezervativelor în timpul crizei cauciucului, să deschidă un bordel cu livrare prin corespondență, să obțină patentul pentru penicilină. A pus în practică sisteme de pariat catastrofale în cazinourile din Europa și la cursele din State. Neîmplinirilor din afaceri le-au corespuns pățanii de necrezut în viața personală. Dintii din față i-au fost spărți de niște marinari americani bestiali în Brooklyn. Vulturii i-au mâncat un ocluând a băut o halbă de paregoric și și-a pierdut cunoștința într-un parc din Panamá City. A rămas cu liftul între etaje timp de cinci zile, pe când ajunsese-ntr-o stare de dependență industrială, și a trecut printr-o criză de *cklirium trimens* în timp ce o ștergea clandestin pitit într-un cufăr. A mai fost omprejurare în care a intrat în colaps, cu ocluzie intestinală, ulcer perforat și peritonită la Cairo, și spitalul era atât de aglomerat că l-au instalat în latrină, iar chirurgul grec a dat greș și i-a cusut înăuntru o maimuță vie, și a fost violat în grup de asistenții arabi, și una dintre îngrijitoare a furat penicilina și-a pus în loc Tix; și-atunci când a făcut

sculament la cur și un doctor englez atotștiutor l-a tratat cu o clismă cu acid sulfuric încins, și practicantul german de medicină tehnologică, care i-a scos apendicele cu un desfăcător de conserve ruginit și un foarfece de tablă (după părerea sa teoria microbilor era „o absurditate”), îmbătat de reușită, a-nceput apoi să decupeze și să taie tot ce-i ieșea-n cale: „Corpul uman este umplut de părți neșustificate. Se poate trai cu-n sincur rinichi. De te doi? Da iată un rinichi... Părțile dinăuntru nu trebe așa aproape una-n alta băgate. Ele au nevoie de Lebensraum precum Vaterland”.

Acceleratorul n-a fost încă plătit, și Marvie s-a confruntat cu perspectiva de a-l duce cu vorba unșpe luni până la achitarea cecului. Despre Accelerator se spunea că s-ar fi născut pe feribotul dintre Zonă și Insulă. Ocupația lui era să accelereze livrarea mărfurilor. Nimeni nu știa cu certitudine dacă serviciile prestate de el sunt sau nu de vreun folos, și menționarea numelui său declanșa întotdeauna o ceartă. Se citau deopotrivă situații în care și-ar fi dovedit eficacitatea miraculoasă și inutilitatea patentă.

Insula era o bază militară și navală de partea exact opusă Zonei. Anglia deține Insula pe baza unei act de concesiune anuală gratuită, și în fiecare an actul și permisul de rezidență sunt reînnoite oficial, întreaga populație iese - participarea e obligatorie - și se adună la groapa de gunoi municipală. Președintele Insulei trebuie, conform obiceiului, să se urască pe burtă prin gunoi și să înmâneze Permisul de Rezidență și înnoirea Contractului, semnate de fiecare cetățean al Insulei, Guvernatorului Rezident, falnic în uniformă de paradă. Guvernatorul ia permisul și și-l îndeasă-n buzunarul sacoului.

— Bine, spune el cu un rictus, deci ați hotărât să ne lăsați să mai stăm un an, înțeleg? Foarte bine, foarte frumos din partea voastră. Și toți se bucură?... E cineva care nu se bucură de treaba asta?

Soldați în jeepuri plimbă mitraliere înainte și înapoi pe deasupra mulțimii, cu o mișcare înceată, cercetătoare.

— Toți bucuroși. Da, asta e bine.

Se întoarce, jovial, către președintele prostrat.

— O să păstrez documentele, în caz că am probleme.

Ho ho.

Râsul său puternic, metalic răsună peste groapa de gunoi, și mulțimea râde alături de el, în bătaia mitralierelor.

Procedurile democratice sunt urmărite cu strictețe pe Insulă. Există un Senat și o Adunare care țin sesiuni interminabile, discutând despre debarasarea gunoiului și inspectarea latrinelor, singurele două probleme care cad în jurisdicția lor. Pentru o perioadă scurtă la jumătatea secolului al XIX-lea, li s-a acordat controlul Departamentului de întreținere a Babuinilor, dar acest privilegiu le-a fost retras din cauza absenteismului din Senat.

Babuinii cu curul roșu de Tripoli au fost aduși pe Insulă de pirați în secolul al XV-lea. Exista o legendă potrivit căreia, când babuinii vor părăsi Insula, aceasta va cădea. Cum sau în mâinile cui nu se specifică, și e o crimă capitală să omori un babuin, deși comportamentul mizerabil al acestor animale îi agasează pe cetățeni la limita suportabilului. Din când în când, dte unul își iese din minți, omoară câțiva babuini și se sinucide.

Funcția de președinte este atribuită cu forța unui cetățean mizerabil și antipatizat în ultimul grad. A fi ales președinte e cea mai mare nenorocire și rușine care i se poate întâmpla unui locuitor al Insulei. Umilirea și infamia sunt de așa natură încât puțini președinți își duc mandatul la capăt, murind de obicei de inimă rea după un an sau doi. Acceleratorul a fost odată președinte și și-a îndeplinit mandatul integral, când ani. Apoi și-a schimbat numele și a suportat o intervenție de chirurgie plastică, pentru a șterge, pe dt posibil, amintirea dizgrațid.

— Da, sigur... o să te plătim, îi spunea Marvie Acceleratorului. Dar nu te ambala. Se poate să mai dureze puțin...

— Să nu mă ambalez! Încă puțin!... Ascult-aici.

— Știu, știu. Societatea creditoare vrea să ridice rinichiul artificial al nevastă duminică... O evacuează pe bunica lui mătăle din plămânu mecanic.

— Asta e cam de prost gust, bătrâne... Sincer, îmi doresc să nu mă fi băgat niciodată-n, hm, treaba asta. E prea mult fenol în nenorocita aia de grăsime. Am trecut pe la vamă-ntr-o zi, săptămâna trecută. Am înfipt o coadă de mătură-ntr-un butoi și grăsimea i-a topit capătul instantaneu. Plus de-asta, candelă te pune-n cap din prima. Ar trebui să dai o tură p-acolo.

— În niciun caz! țipă Marvie.

E o chestiune de demnitate, face parte din tradiția branșă, în Zonă, să nu atingi și nici măcar să nu te-appropii de ceea ce vinzi. A proceda altminteri provoacă suspiciunea că ai desface la bucată, că ești adicăteala un bișnițar oarecare. O bună parte a produselor din Zonă sunt vândute prin intermediul bișnițarilor mărunți, pe stradă.

— Ce-mi spui mie toate astea? E de-a dreptul sordid! Lasă-i pe detașiți să-și facă probleme.

— O, n-aveți treabă voi, flăcăi, vă scoateți dacă e să fie ceva. Da' eu am o reputație de apărât... O să iasă iureș cu treaba asta.

— Insinuezi că e ceva *ilegitim* în această operație?

— Nu *ilegitim* e cuvântul. Da' nașpa. Certamente nașpa.

— Oo, du-te-napoi în Insula ta 'nainte să se prăbușească! Te știu când îți puneai curul roș la bătaie în pisoarele din Piaza pe cinci pesetas.

— Și niș nu prea erau mulți amatori, a scos-o Leif, accentuând pe niș.

Această trimitere la originea lui insulară a fost mai mult decât putea Acceleratorul să-ndure... Se-n-dreptă din șale, recurgând la cea mai glacială întru chipare a unui aristocrat englez, pregătindu-se să dea drumul unei replici răspicate și zdrobitoare, dar în loc de asta-i ieși pe gură un scheunat ascuțit, plângăcios, de dine lovit. Fața de dinainte de operație îi ieși la iveală într-o străfulgerare de ură incandescentă... începu să împrăște cu blesteme sufocate

în dialectul hidos, gutural de pe Insulă.

Locuitorii Insulei pretind, toți, că nu au cunoștință de el sau îi neagă pur și simplu existența. „Suntem Britaniși”, zic ei. „N-aviem niș-un fel de dealect noi”.

Spume se strânseseră-n colțul gurii Acceleratorului, împrôșca stropi de scuipat ca niște bucățele de vată. Un iz de abjecție morală ca un nor verzui plutea-n aer primprejurul său. Marvie și Leii se dădură-napoi cu exclamații de neliniște.

— A luat-o *raspa*, sughiță Marvie. S-o tăiem *pronto*.

Mână-n mână, se pierdură-n în ceața care acoperă Zona în timpul lunilor de iarnă, ca într-o baie turcească.

EXAMINAREA

CARL PETERSON A GĂSIT în cutie o carte poștală prin care i se cerea să se prezinte la o întâlnire cu doctorul Benway la ora zece, la Ministerul Igieniei Mentale și Profilaxiei...

„Ce naiba vor de la mine?” își zise el nervos... „o confuzie, cel mai probabil”. Dar el știa că ei nu fac confuzii... În orice caz, nu confuzii în ce privește identitatea...

Cari nu-și putea pune problema să nu se prezinte la întâlnire, chiar dacă absejița nu presupunea vreo sancțiune... libertia era un stat al bunăstării. Pentru orice-și putea dori un cetățean – de la un sac cu făină de oase la un partener sexual – exista un departament gata să ofere un sprijin eficace. Amenințarea implicită dindărătul acestei bunăvoințe învăluitoare înăbușea din fașă orice idee de rebeliune...

Cari păși prin Piața Prefecturii... Nuduri de nichel înalte de 20 de metri, cu testicule de bronz, se săpuneau sub dușuri scânteietoare. Cupolele Prefecturii, din cupru și sticlă, despicau norii.

Cari înfruntă privirea unui turist american homosexual care-și plecă ochii și își făcu de lucru cu filtrul de lumină de la aparatul său Leica...

Intră în labirintul de oțel emailat al Ministerului, se apropie de biroul pentru informații... și își prezentă

invitația.

— Etajul cinci... camera 26...

În camera 26 o asistentă îl întâmpină cu o privire rece, submarină.

— Doctorul Benway vă așteaptă, spuse ea, zâmbind. Pofțiți înăuntru.

„Ca și cum n-ar fi avut altceva de făcut decât să m-aștepte pe mine”, își zise Carl...

În birou era o liniște deplină și plutea o lumina lăptoasă. Doctorul îi strânse mâna, fixând cu privirea pieptul tânărului...

„L-am mai văzut undeva pe tipul ăsta”, își zise Carl... „Darunde?”

Se așază și-și încrucișa picioarele. Zări pe birou o scrumieră și își aprinse o țigară... Ridică spre doctor o privire calmă, întrebătoare, în care se ghicea o adiere de obrăznicie.

Doctorul părea jenat... făcu o mișcare nervoasă și tuși... se încurcă în hârtii...

— Hmmm, zise el în cele din urmă... Cred că vă numiți Carl Peterson...

Ochelarii îi alunecară pe nas, ca-ntr-o parodie a aiurii academice... Cari dădu tăcut din cap... Doctorul nu se uita la el, dar păru, cu toate astea, că luase act de încuviințare... își împinse ochelarii la loc cu un deget și deschise un dosar pe biroul alb smălțuit.

— Hmmm... Carl Peterson, repetă numele cu un ton de alint, apoi își rotunji buzele și dădu din cap de câteva ori. Brusc, continuă:

— Știți, desigur, că ne dăm silința. Ne dăm cu toții silința. Câteodată desigur nu reușim.

Vocea îi deveni slabă și subțire. Își duse mâna la frunte.

— Să adaptăm statul - un simplu instrument - la nevoile fiecărui cetățean particular.

Vocea îi răsună, pe neașteptate, atât de profund și tare, încât Carl tresări.

— Aceasta este în concepția noastră singura funcție a

statului. Cunoștințele noastre... incomplete, desigur - făcu un gest de desconsiderare - să luăm, de exemplu... *de exemplu...* cheștiunea, hm, deviației sexuale.

Doctorul se bâțâi înainte și înapoi în fotoliu. Ochelarii îi alunecară pe nas. Carl se simți dintr-odată în disconfort.

— Privim acest lucru ca pe o neșansă... o boală... în orice caz, nu ceva care să trebuiască cenzurat sau sancționat, altfel decât, să zicem... tuberculoza... Da - repeta el hotărât, ca și cum Carl ar fi avut vreo obiecție ... tuberculoză. Pe de altă parte, se poate vedea cu ușurință că orice maladie impune anumite, să zicem *obligatii*, anumite *imperative* de natură profilactică din partea autorităților responsabile de sănătatea publică. Astfel de imperative trebuie impuse, de prisos s-o mai spunem, reducând la minimum orice neajuns sau privațiune abătută asupra nefericitului individ care, fără să fie el de vină, s-a uf, contaminat... Adică, minimul de privațiuni posibil în condițiile unei protecții adecvate pentru ceilalți indivizi, care nu s-au contaminat... Vaccinarea obligatorie împotriva variolei nu ni se pare o măsură nerezonabilă... Nici izolarea în cazul anumitor afecțiuni contagioase... Sunt sigur că veți fi de acord ca indivizii infectați cu, hm, ceea ce francezii numesc *les maladies gallants*, hehehe, ar trebui constrânși să urmeze un tratament dacă nu o fac de bunăvoie.

Doctorul chicoti și se bâțâi în continuare în fotoliul său ca o jucărie mecanică... Cari își dădu seama că aștepta din partea lui o reacție.

— Pare rezonabil, zise el.

Doctorul se opri din chicotit Deveni brusc imobil.

— Să revenim la această problemă a, hm, deviației sexuale. Sincer, nu pretindem să înțelegem - cel puțin, nu pe deplin - de ce anumiți bărbați și femei preferă, hm, tovărășia sexuală a propriului sex. Cunoaștem că, hm, fenomenul este destul de răspândit și, în anumite circumstanțe, acesta reprezintă o, hm, preocupare pentru departament.

Pentru prima oară, ochii doctorului măsurară chipul

lui Carl. Ochi fără nicio urmă de căldură, ură sau vreo emoție oarecare pe care Carl s-o fi trăit el însuși vreodată sau s-o fi văzut la altcineva, o privire rece și în același timp intensă, rapace și indiferentă. Carl se simți dintr-odată prins în capcană în această încăpere ca o grotă submarină, rupt de orice sursă de căldură și siguranță. Propria imagine despre sine în acel moment – de bărbat stând așezat, calm, pe fază, cu o vagă atitudine de dispreț bine crescut – se estompă, ca și cum vitalitatea s-ar fi scurs din el, amestecându-se cu mediul cenușiu lăptos din încăpere.

— Tratamentul acestor tulburări, este, în clipa de față, hm, simptomatic.

Doctorul se aruncă deodată înapoi în fotoliu și izbucni în hohote metalice de râs. Cari îl privi stupefiat... „Omul e nebun”, își zise el. Fața doctorului deveni impasibilă precum cea a unui jucător. Cari simți o senzație ciudată în burtă, asemenea opririi bruște a unui lift.

Doctorul studie dosarul din fața sa. Vorbi pe un ton ușor amuzat, condescendent:

— Nu fi așa speriat, tinere. E doar o glumă profesională. Să spui că tratamentul e simptomatic înseamnă că nu există niciunul, în afară de a-l face pe pacient să se simtă bine, în ordine, atâta cât se poate. Și tocmai asta încercăm să facem în aceste cazuri.

Cari simți, o dată-n plus, impactul privirii reci, scrutătoare, drept în față.

— ...Asta-nseamnă-ncurajare, atunci când sunt necesare-ncurajări... și, desigur, debușeuri potrivite prin alăturarea cu alți indivizi cu tendințe identice. Nu se recomandă izolarea... această stare nu e mai contagioasă prin contact direct decât cancerul. Cancerul, prima mea iubire...

Vocea doctorului își pierdu din vlagă. S-ar fi zis că plecase pe o ușă invizibilă, lăsându-și în urmă trupul golit, așezat la birou.

Brusc, vorbi din nou, pe un ton răspicat.

— Deci, vă puteți firește-ntreba de ce ne preocupă această problemă?

Un zâmbet îi străbătu, într-o străfulgerare, chipul, rece și lucitor precum zăpada-n bătaia soarelui. Cari dădu din umeri.

— Asta nu e treaba mea... mă-ntreb însă de ce mi-ai cerut să vin aici și de ceâmi spuneți toate-aceste... aceste...

— Aiureli?

Cu un sentiment de surpriză neplăcută, Carl se trezi roșind.

Doctorul se lăsă pe spate și își împreună vârfurile degetelor:

— Tinerețea, spuse el cu un aer indulgent. Totdeauna grăbiți. Poate-ntr-o zi veți învăța ce-nseamnă răbdarea. Nu, Cari... Pot să-ți spun Carl? Nu mă eschivez de la-ntrebare. În cazurile suspecte de tuberculoză, noi - adică departamentul corespunzător - putem cere, putem chiar pretinde, cuiva să se prezinte pentru un examen fluoroscopic. E o chestiune de rutină, îți dai seama. Cele mai multe examinări de acest fel se vădesc negative. Deci, ți s-a cerut să te-nfățișezi aici pentru - cum să zic? Un examen fluoroscopic psihic??? Aș vrea s-adaug că, după discuția noastră, sunt *relativ* sigur că rezultatul va fi, practic vorbind, negativ...

— Dar toată povestea e ridicolă. N-am fost niciodată interesat decât de fete. Am o relație stabilă cu o fată și plănuim să ne căsătorim.

— Da, Cari, știi. Și de-asta ești aici. Un test sangvin înainte de căsătorie, e un lucru firesc, nu crezi?

— Vă rog, domnule doctor, vorbiți direct. Doctorul păru să nu fi auzit. Se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe în jurul lui Carl, cu o voce domoală și intermitentă ca o muzică pe o stradă pe care bate vântul.

— Pot să-ți spun, strict confidențial, că există dovezi certe în privința factorului ereditar. Presiunea socială. Din nefericire, mulți homosexuali latenți și declarați se căsătoresc Astfel de căsătorii au ca rezultat... Factorul de mediu infantil.

Vocea doctorului îi dădea înainte, fără zăbavă. Vorbea

despre schizofrenie, cancer, disfuncții ereditare ale hipotalamusului.

Cari ațipi. Se văzu deschizând o ușă verde. Un miros înfiorător îl izbi în plămâni și se trezi brusc, cu un salt. Vocea doctorului suna ciudat, plată și fără viață, o voce șoptită de drogat.

— Testul Kleiberg-Stanislouski de floclulație a spermei... un instrument de diagnosticare... revelator cel puțin în sens negativ. Util în anumite cazuri – luat ca parte a unui tablou de ansamblu... Poate, date fiind, hm, *împrejurările*.

Vocea doctorului se-nvolbură, urcând într-un strigăt chinuit

— Sora-ți va preleva *specimenul*.

— Pe-aici, te rog...

Sora deschise o ușă către o încăpere goală, cu pereți albi. îi dădu un borcan.

— Folosește asta, te rog. Strigă când ești gata. Pe un raft de sticlă era un borcan de alifie. Carl se simți stânjenit ca și cum propria mamă i-ar fi-ntins o batistă. Cu un mesaj rușinos cusut pe ea, de genul: „Dacă eram o pizdă, puteam să deschidem un magazin de textile”.

Neluând în seamă alifia, ejacula în borcan, o futere seacă, brutală a surorii, împinse cu spatele la un perete de sticlă. „Bătrână pizdă de sticlă”, rânji el, și văzu o pizdă plină de cioburi colorate sub Luminile Nordului.

Se spală pe penis și se-ncheie la pantaloni.

Ceva, cineva îi urmărea fiecare gând și fiecă mișcare cu o ură rece, batjocoritoare, deplasarea testiculelor, contracțiile rectului. Camera în care se afla era inundată de o lumină verde. Mai era acolo un pat dublu din lemn pătat, un dulap negru, cu oglindă de sus până jos. Cari nu-și vedea fața. Cineva stătea pe un scaun negru de hotel. Purta o cămașă albă cu plastron tare și o cravată murdară. Fața umflată, fără craniu, ochi asemenea puroiului în fierbere.

— Ceva - **n** neregulă? – spuse sora pe un ton indiferent.

Îi întinse un pahar cu apă. Îl privi în timp ce bea, cu un dispreț distant. Se întoarse și luă borcanul cu un dezgust vădit.

Sora se întoarse către el și-i aruncă sec:

— Aștepti ceva anume?

Lui Carl nu i se vorbise niciodată în felul acesta, în toată viața lui de adult.

— Nu, de ce...

— Poți pleca, atunci.

Se-ntoarse la borcan. Cu o ușoară exclamație de scârbă, își șterse un strop de spermă de pe mână. Cari traversă încăperea și se opri în ușă.

— Mi s-a mai fixat vreo întâlnire?

Îl privi cu o expresie de surprindere și dezaprobare:

— Vei fi anunțat, *firește*.

Rămase în ușa-ncăperii și îl privi traversând sala din afară și deschizând ușa. El se-ntoarse și făcu o tentativă de semn cu mâna, de la revedere, dorit dezinvolt. Sora rămase neclintită și impasibilă. Pe când cobora scările, un rânjet fals îi apăru pe chipul aprins de rușine. Un turist homosexual îl privi și ridică insinuant din sprâncene.

— Ceva - **n** *neregula*?

Cari alergă într-un parc și găsi o bancă liberă lângă un faun de bronz cântând la cimbale.

— Destinde-te, dă-ți drumu-n voie, puiule. O să te simți mai bine.

Turistul se apleca deasupra lui, cu aparatul foto bălăngănindu-se prin fața lui Carl ca un sărc mare, legănat.

— Tai-o-n gâtu' mă-tii!

Cari văzu ceva josnic și abject reflectându-se în ochii maronii, de animal belit ai poponarului.

— O, în locu' tău, puiule, n-aș vorbi-n felu' ăsta. Și tu ești dus, mâncat. Te-am văzu ieșind din Institut.

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă Carl.

— O, nimic. Chiar nimic.

— Da, Cari, începu doctorul, zâmbind și fixându-și privirea la nivelul buzelor lui Carl. Am vești bune pentru

tine.

Luă o coală de hârtie de pe birou și o parcurse literă cu literă, prilej pentru o-ntreagă pantomimă.

— Mm, testul tău... testul de floculație Robin-son-Kleiberg...

— Credeam că e vorba de testul Blomberg-Stanislouski.

Doctorul chicoti.

— O, drăguță, nu nu... Mi-o iei înainte, tinere. Se poate să fi-nțeles greșit Testul Blomberg-Stanis-louski... hm, e cu totul și cu totul altceva. *Sper cu tărie să fie...* inutil...

Chicoti din nou:

— Dar, cum spuneam înainte de-a fi fost întrerupt într-un mod atât de fermecător de hm, eruditul meu coleg, KS-ul tău pare să fie (ținând foaia la un braț depărtare) ... complet, mda, negativ. Așa că poate că nu te vom mai deranja. Și așa stând lucrurile...

Puse cu grijă foaia într-un dosar. Răsfoi dosarul. Se opri, în cele din urmă, încruntându-se și-ncrețindu-și buzele. Închise dosarul, își așează o palmă pe el și se aplecă înainte.

— Cari, când îți satisfăceai stagiul militar... trebuie să fi existat... de fapt, chiar *au existat* perioade lungi în care ai fost privat de ăă, mângâierea și, hm, *facilitățile* sexului frumos. În cursul acestor perioade, acestei încercări fără-ndoială dificile, ai avut, poate, o poză mai așa, cu o fată? Sau mai probabil un mic harem foto? He he he...

Cari îl privi pe doctor cu un dezgust vădit.

— Da, sigur, zise el. Toți aveam.

— Acum, Cari, aș vrea să-ți arăt niște poze din astea. Trase un plic dintr-un sertar.

— Și-o să te rog s-o alegi pe cea pe care ți-ar plăcea cel mai mult s-o hm, s-o faci, he he he...

Se aplecă brusc în față și etala pozele sub nasul lui Carl.

— Alege o fată, oricare, oricare!

Cari întinse o mână cu degete-nțepenite și atinse una dintre fotografii. Doctorul puse poza la loc în pachet, amestecă, tăie, așeză cu-ndemânare pachetul pe dosarul lui Carl. Împrăștie pozele cu fața-n sus înaintea lui Carl.

— E printre astea? Cari clătină din cap.

— Sigur că nu. E aici, unde-i este locul. Locul femeii, ce vrei?

Deschise dosarul și scoase poza fetei atașată la o planșă Rorschach.

— Asta e?

Cari aprobă în tăcere.

— Ai gusturi bune, băiete. Îți spun, strict confidențial, că unele dintre fetele astea - etala cu degete de jucător cârpile de la dreapta la stânga - sunt în realitate *băieți*. În bah, travesti, cum se spune.

Sprâncenele i ridicară și-i coborâră cu o viteză de necrezut. Cari nu putea spune dacă asistase sau nu la ceva neobișnuit. Chipul doctorului, în fața lui, era absolut imobil și lipsit de expresie. Din nou, Cari simți în burtă și-n testicule o senzație de planare asemenea celei din momentul opririi bruște a liftului.

— Da, Cari, s-ar zice că parcurgi mica noastră cursă cu obstacole ca un adevărat campion... Cred că toate astea ți se par cam prostesti, nu-i așa?

— Ca să fiu sincer... Da...

— N-o dai cotită, Cari... Asta e bine... Și-acum... Cari...

Îi pronunță numele lung, moale, ca un gabor pe nașpa, grijuliu, care-ți întinde un pachet de Old Gold - (și să fumezi Old Gold e tocmai în genul gabor), înainte să treacă la faptă...

Gaborul șmenar face câțiva pași de dans...

— De ce nu-i faci Șefului o propunere? - dă din cap spre supraeul său strălucitor, la care se face referire întotdeauna la persoana a treia, cu „Șeful” sau „Locotenentul”.

— Așa e L'entul, joci cu el pe cinstite și el joacă pe cinstite cu tine... Nu vrem să fim nasoi... Dacă ne poți

ajută-n vreun fel.

Cuvintele i se-mprăstie-ntr-o-ntindere păraginită de cafenele, colțuri de stradă și cantine. Trăgători în venă privesc în altă parte, molfăind pandișpan.

— Poponarul e sifonar.

Poponarul se prăbușește pe o canapea de hotel, sfârșit de barbiturice, cu limba atârându-i din gură.

Se scoală în transă de la substanță și se spânzură fără să i se schimbe expresia sau să-și tragă limba înăuntru.

Gaborul bate darabana-ntr-o tușieră.

— Îl știi pe Marty Otzel? Darabană.

— Da.

— Po să cumperi de la el? Dararararabana?

— E suspicios.

— Da' po să cumperi. Daradarabana.

— Ai cumpărat de la el săptămâna trecută, nu? Darabababana?

— Da.

— Păi, po să cumperi și săptămâna asta. Darabam... Darabam... Darabam...

— Po să cumperi azi. Fără darabană.

— Nu! Nu! Asta nu!!

— Ia ascultă, vrei să cooperezi - pam pam pam amenințator - sau vrei să... să te faci Șefu' la cacao?

Ridică afectat din sprânceană.

— Care va să zică, Cari, ești așa drăguț să-mi spui de câte ori și-n ce împrejurări te-ai hm, dedat la acte homosexuale?

Vocea devine difuză.

— Dacă n-ai făcut-o niciodată, voi fi înclinat să te consider un tânăr oarecum atipic.

Doctorul amenință cu degetul, cu un aer mucalit.

— În orice caz...

Bătu cu degetul în dosar și aruncă o otheadă grețoasă. Cari observă că dosarul avea peste zece centimetri grosime. De fapt, părea să fi crescut enorm de când intrase în cameră.

— Mă rog, pe când îmi îndeplineam stagiul militar... Curiștii-mi făceau propuneri și uneori... când eram mângă...

— Da, sigur, Cari - necheză vesel doctorul - în situația ta aș fi făcut la fel nu mă feresc s-o spun, he he he... în fine, cred că putem să trecem peste, considerând *irekvante* aceste, hm, metode de-nțelese de a alimenta, hm, *vistieria*. Și acuma, Cari, poate c-au existat - un deget lovi dosarul din care porni o miasmă de suspensoare mucegăite și clor - ocazii. În care n-au fost, implicați factori, hm, economici.

O vâlvătaie verde explodează în creierul lui Carl. Văzu trupul subțire, bronzat al lui Hans - serpuind spre el, o respirație precipitată peste umărul lui. Vâlvătaia se stinse. O insectă enormă i se zvârcolea în palmă.

Întreaga ființă i se cutremură într-un spasm electric de dezgust.

Carl se ridică-n picioare, tremurând de furie.

— Ce scrieți acolo?

— Ațipești adeseori în felu' ăsta? în mijlocul unei conversații?

— Nu dormeam, de fapt - Nu?

— Numai că *toată povestea asta* pare ireală... Am plecat. Nu-mi pasă. Nu mă puteți obliga să stau.

Pășea prin încăpere către ușă. Mergea deja de mult timp. O amortăală îi îngreuna pașii. Ușa părea să se dea-napoi.

— Unde te duci, Cari?

Vocea doctorului ajungea la el de la o mare distanță.

— Afară... să plec... pe ușă...

— Ușa Verde, Cari?

Vocea doctorului de-abia se mai auzea. Întreaga încăpere se dezagrega în spațiu.

N-AȚI VĂZUT-O PE ROSE PANTOPON?

FEREȘTE-TE DE QUEENS PLAZA, FIULE... Loc blestemat, bântuit de gabori care țipă după gagii care se dau la trăgători... Prea multe niveluri... Garda dă iama din dulapul de măhuri luată pe amoniac... ca leii aprinși... dau

peste biata bătrână prăduitoare de drojdieri, de-i îngheață sângele-n vene pân' la os... și-o trage-n venă la o săptămână sau are parte de cura de cinci-douăș'nouă dată moca și daiboj de Municipalitate la greu pentru trăgătorii care dau cu jula...

Așa că Popo, limbă, Irlandezule, Marinare, aveți grijă... uitați-vă, uitați-vă bine pe chei 'nainte 'napoi 'nainte să v-apucați de lucru pe-acolo...

Metroul trece-n goană, o rafală neagră, oțelită...

— Queens Plaza e-un loc nasol pentru lucrat bețivii... Prea multe niveluri și locuri prin dos pentru garda de la metrou, imposibil de acoperit când scoți mortul...

Cinci luni și douăș'nouă de zile: sentința pentru „julă”, adică s-atingi un bețiv cu intenții vădite... Oamenii pot fi condamnați nevinovați pentru crimă, dar nu pentru julă.

Popo, Limbă, Irlandezu, Marinaru, trăgători și prăduitori de drojdieri, vechi cunoștințe de-ale mele de pe timpuri... Gașca de pe Strada 103... Marinarul și Irlanda s-au spânzurat în temnițe... Limbă a murit de supradoză și Popo a luat-o pe alături...

— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? spuse bătrânul trăgător... E timpul să băgăm cărbuni...

...Își trase un pardesiu negru și-o luă spre piață... Drumul printre maghernițe spre muzeul din Market Street prezintă tot felul de masturbări și autoabuzuri... special pentru băieței...

Banditul îmbrăcat în beton se rostogolește prin albia râului... L-au găbjit în sala de aburi... Să fie Gio Cur de Cireașă, Băiatul cu Prosopul sau Mama Gillig, Mătușa Bătrână din Westminster? Doar deștele de mortăciune vorbesc în Braille...

Mississippi rostogolește blocuri mari de dolo-mită pe aleea tăcută...

— Zdrângeți din brâncă! țipă Căpitanul Pământurilor Mișcătoare...

Ghiorțait de mațe în depărtare... Plouă cu porumbei otrăviți dinspre Aurora Boreală... Rezervoarele sunt goale:

... statui de bronz se fărâmă prin piețele și aleile flămânde ale orașului prăbușit...

Căutând vena în dimineața intoxicată...

Numai pe sirop...

O mie de trăgători dau năvală-n clinicile coloanei de cristal, prepară la foc mic Halatele Albe...

În grotă de dolomit am dat peste un tip cu capul Meduzei într-o cutie de pălării și i-am zis „Ai grijă” vameșului... înghețat pe vecie, cu mâna la doi centimetri de fundul fals...

Decoratori de vitrine țină prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele pe invers... („Ghimpele” e o țeapă cu „n-am mărunț”... Cunoscut și sub denumirea de „Suta”...)

— Fracturi multiple, zise marele doctor... Mă exprim foarte tehnic...

Oftica învederată abundă pe porticul alunecos de la flegmele Koch...

Miriapodul se-mpinge-n poarta de oțel ruginită și subțiată ca o hârtie înnegrită de la urina unui milion de poponari...

Asta nu e hrănitoarea substanță maternă, ci praf stricat, smocuri de vată refolosită pe scheletul unei doze...

GĂRGĂUNII COCA

PĂLĂRIA DE FETRU CENUȘIE și pardesiul negru al Marinarului atârnavă mototolite, în lipsa atrofiată, apăsătoare. Soarele dimineții îi desena silueta în flacăra galben-portocalie a drogului. Sub cana de cafea ținea un șervețel de hârtie – semn al celor care stau o grămadă la o cafea în piețele, restaurantele, terminalele și sălile de așteptare ale lumii. Un trăgător, chiar și la nivelul Marinarului, funcționează potrivit Timpului Mărfii, și când își face intrarea nechemat în Timpul celorlalți, ca orice petiționar, trebuie să aștepte. (Câte cafele într-o oră?)

Un băiat intră și se așază la teighea – trup devastat de lipsa îndelungată a mărfii. Marinarul avu un frison. Chipul i se evaporă, dispărând într-o ceață maronie tremurătoare. Își plimbă mâinile pe masă, citindu-l pe

puști în Braille. Ochii îi trasau mici pante și cercuri, pe urmele buclelor de pe gâtul băiatului, cu o mișcare înceată, cercetătoare.

Băiatul se îndreptă și se scarpină pe ceafă:

— M-a mușcat ceva, Joe. Ce crâșmă jengoasă e și-asta?

— Gărgăunii Coca, puștiule, zise Joe, ridicând niște ouă în bătaia soarelui. Eram la drum cu Irene Kelly, tipă sportivă de felu' ei. În Butte, Montana, numai ce-o apucă groazele de la coca, și-o ia la goană prin hotel urlând că gaborii chinezi-s după ea, cu satirele. Știam pe-un gabor la Chicago care trăgea o coca de se găsea sub formă de cristale, niște cristale albastrii. Deci, o ia razna și-ncepe să urle că Garda i-a luat urma și fuge pe-o alee și-și bagă capu-ntr-o ladă de gunoi. Și io-i zic, „Ce crezi că faci?” și fata zice „Carte sau te-mpușc! M-am pitit la meserie!” Qnd se va face apelu' colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?

Joe privi spre Marinar și-și desfăcu brațele larg, gestul de neputință al consumatorilor de marfă.

Marinarul vorbi cu vocea lui tactilă, care ți se adună și recompune în creier, trasând literă cu literă, cu degete reci, fiecare cuvânt:

— Legătura ți-e dusă, puștiule.

Băiatul tresări. Fața sa de copil al străzii, brăzdată de cicatricele înnegrite ale mării, păstra un aer de nevinovăție sălbatică, dusă; animale temătoare, scrutând prin arabescuri cenușii de teroare.

— Nu mă prind, Moșule.

Chipul Marinarul se iți în cadru, o imagine apăsată, distinctă a mării. Își întoarse poala hainei, lăsând să se vadă un ac hipodermic de alamă, acoperit de mucegai și rugină verzuie.

— Pensionat în interesul serviciului... Stai jos și ia-ți o tartă cu coacăze, pe bon de decont. Maimuța ta o adoră... îi face blana să lucească.

Băiatul simți o atingere pe braț, de-a curmezișul celor trei metri de bistrou matinal. Fu brusc aspirat spre masă, aterizând pe scaun cu un pleoscăit surd. Privi în

ochii Marinarului, un univers verde agitat de curenți reci, negri.

— Sunteți agent, domnule?

— Prefer cuvântul... purtător.

Râsul său răsunător trepida prin substanța băiatului.

— Aveți ceva, domnu'? Am mălaiu'...

— Nu vreau banii tăi, dulceță: vreau să-mi dai din

Timp.

— Nu mă prind.

— Vrei să te aranjezi? O vrei în venă? Vrei să - zbooori?

Marinarul legănă ceva roz și ieși vibrând din cadru.

— Daa.

— Luăm metroul - nu cel municipal, linia independentă. Au garda lor proprie, n-au arme, doar săpăligi. Mi-amintesc într-o zi cum am căzut, eu și Popo in Queen's Plaza. Ferește-te de Queen Plaza, fiule... loc blestemat... bătuit de poteră. Prea multe niveluri. Garda amușină din dulap ele de măhuri, luați pe amoniac, ca leii-aprinși... se-aruncă pe-o biată bătrână prăditoare de drojdieri, îi îngheață sângele-n venă pân' la os. Și-o trage-n venă la săptămână sau are parte de cura de cinci douăș'nouă furnizată moca și gratis de Municipality pentru trăgătorii care dau cu jula... Așa că Popo, limbă, Irlandezu, Marinarule, aveți grijă, căscați ochii, căscați ochii pe traseu 'nainte să vă duceți într-acolo...

Metroul trece-n goană, o rafală neagră, oțelită.

TIPUL CU DEPARAZITAREA FACE TREABĂ BUNĂ

MARINARUL ATINSE UȘA UȘOR, palpând cu o serpuire-nceată traseele din stejarul vopsit, lăsând vagi urme băloase, irizate. Brațul îi pătrunse până la umăr. Trase un zăvor dinăuntru și se dădu-ntr-o parte, făcându-i loc băiatului.

Mirosuri incolore, grele, de moarte pluteau în camera goală.

— Hrubă n-a mai fost aerisită de când tipul de la deparazitare a dat cu fum după gărgăunii Coca, zise Marinarul, scuzându-se.

Simțurile descojite ale băiatului se avântau încolo și-ncoace-ntr-o explorare frenetică. Cameră de bloc, cameră pe șine vibrând cu o mișcare surdă. De-a lungul unui perete din bucătărie un jgheab de metal – să fi fost chiar metal? – ducea la un soi de acvariu sau rezervor umplut pe jumătate cu un fluid verde translucid. Obiecte mucedate, mâncate de rugină, tocite-n exercițiul unor funcțiuni necunoscute, erau împrăștiate pe podea: un suspensor conceput pentru a proteja un obscur organ delicat, plat, în formă de evantai; corsete, suporturi și bandaje cu mai multe niveluri; un jug voluminos, în formă de U, din piatră roz poroasă; mici cilindri de plumb deschise la un capăt

Curenți unduindu-se dinspre cele două trupuri agitau bazine de duhoare băltind; miros băiețesc atrofiat de vestiare prăfuite, dor de piscină, spermă uscată. Alte mirosuri se răsuceau în volute roz, atingând porți neștiute.

Marinarul întinse o mina sub chiuvetă și extrase un pachet înfășurat într-o hârtie de ambalaj zdrențuită, care i se fărâma printre degete, transformându-se-ntr-o pulbere gălbui. Etala o seringă, un ac și o linguriță pe o masă plină de farfurii murdare. Dar nicio antenă de gândac nu se agită după fărâmele întunericii.

— Tipul cu deparazitarea face o treabă bună, zise Marinarul. Aproape prea bună, dteodată.

Își vârî brațul într-o turtă din praf gălbui de pirită și extrase un pachet turtit, ambalat în hârtie chinezească roșu cu auriu.

„Ca o cutie de pocnitori”, își zise băiatul. Două degete pierdute la paispe ani... accident cu artificiile de 4 Iulie... mai târziu, la spital, primul contact tăcut, înstăpânitor, cu marfa.

— De-aici te ia, puștiule.

Marinarul își puse o mână pe ceafă. Își luă un aer fandosit, obscen, în timp ce desfăcea pachetul, o alcătuire complicată de învelișuri și lăcașuri.

— Marfă pură, sută la sută. Unul dacă a mai rămas în viață... și toată e a ta.

— Și ce vreți de la mine?

- Timp.
- Nu prind șpilu’.
- Eu am ceva ce-ți dorești - mâna îi atinse pachetul.

Se prelinse în camera de la intrare, vocea i se auzi estompată, de undeva de departe.

— Ai ceva pe care îl vreau... când minute aici... o oră altundeva... două... patru... opt... Poate o iau prea repede... în fiecare zi murind câte puțin... Consumă Timpul...

Se-ntoarse-n bucătărie, cu o voce puternică și clară: „Cinci ani bucata, nimeni n-are o ofertă mai bună pe stradă”. Își puse-un deget pe adâncitura despărțitoare de sub nasul băiatului. „Fix la mijloc”.

- Nu-nțeleg despre ce vorbiți, domnule.
- O să-nțelegi, pușor... la timpul potrivit.
- OK. Deci ce să fac?
- Accepți?
- Mda, adică... Contemplă pachetul.
- Fie... Accept.

Băiatul simți un pocnet surd, de prăbușire, prin carne. Marinarul îi puse o mână pe ochi și scoase un ou roz scrotal din care pulsa un ochi închis. O blană neagră fierbea în carnea translucidă a oului.

Marinarul mângâie oul cu mâini dezgolite neomenești - negru-rozului, groase, fibroase, tendoane albe și lungi țâșnind din buricele retezate ale degetelor. O frică de Moarte și o slăbiciune a Morții îl cuprinseseră pe băiat, curmându-i respirația, oprindu-i sângele. Se lăsă pe un perete care păru să cedeze ușor. Cu un licăr, reapăru în centrul focal al mărfii.

Marinarul prepara o doză în linguriță. „Când se va face-apelu’ colo sus, mi-nchipui că vom fi prezenți, nu?”, zise el, pipăind brațul băiatului după venă, netezind pielea de găină cu degete domoale de bătrână. Înfipse acul o orhidee roșie înflori pe fundul seringii. Marinarul apăsă pistonul și privi cum soluția invadează vena tânără, aspirată de setea tăcută a sângelui.

- Iisuse! zise băiatul. N-am mai tras-o așa niciodată!

Își aprinse o țigară și se uită prin bucătărie, apucat de o nevoie bruscă de zahăr.

— Tu n-o tragi? întrebă el.

— Cu porcăria asta de lactoză? Marfa e un drum cu sens unic. Nu există întoarcere. Nu mai vii-napoi.

Mi se spune Tipul cu Deparazitarea. Pentru o scurtă perioadă, într-un punct de răscruce, am exercitat această funcție și am asistat la dansul din buric al goangelor sufocându-se în praful gălbui de pirită („Greu de găsit acum, doamnă... vreme de război. Pot să vă dau puțină... Doi dolari.”) Am scos ploșnițe grase de sub tapete trandafirii în hoteluri dărăpănate pentru artiști în mizerie din North Clark și am otrăvit Șobolanul cel căpos, consumator ocazional de copilași. Tu nu făceai la fel?

Însărcinarea mea prezentă: Să-i găsesc pe cei în viață și să-i curăț. Nu trupurile, ci „formele”, mă-nțelegi – dar am uitat că n-ai cum să-nțelegi. N-au rămas decât foarte puțini. Dar și unul singur ar ajunge ca să ne strice bucatele. Pericolul, ca întotdeauna, vine de la agenții care au dezertat: A.J., Justițiarul, Tatu-ul Negru (purtător de Chagas, n-a făcut baie de la epidemia din Argentina din '35, v-aduceți aminte?), Lee, Marinarul și Benway. Și știu că un alt agent umblă după mine acolo-n întuneric. Pentru că toți Agenții dezertează și toți cei din Rezistență se vând...

ALGEBRA NEVOII

TERMINAL UMFLATU sosi de la Rezervoarele Municipale unde pulverizatoare ale vieții împoașcă, deschise, un milion de forme, de îndată devorate, devoratorii suprimați la rândul lor de ceața neagră a timpului...

Puțini ajung în Piaza, loc unde Rezervoarele deversează o maree care poartă cu ea forme ale supraviețuirii, înarmate cu scuturi de nămol otrăvit, ciuperci negre putrezind în carne și duhori verzi care ard plămânii și-ți întorc stomacul pe dos...

Pentru că nervii Umflatului erau jupuiți și goi, gata să simtă spasmele morții dintr-un milion de-ntreruperi bruște

ale dozei... Umflatul a învățat Algebra Nevoii și a supraviețuit...

Într-o vineri, Umflatu' s-a pompat în Piaza, o maimuță fetală, cenușiu-translucidă, cu ventuze pe mâinile mici, moi, cenușiu-roșietice și o gură de tipar ca un disc, un cartilaj rece, cenușiu, presărat cu dinți scobiți, negru, erectili, căutând semnele cicatrizate ale drogului...

Un om bogat trecu și se opri să se uite la monstru, iar Umflatu' se rostogoli, pișându-se și scăpându-se pe el de groază, și-și înghiți rahatul, și omul fu mișcat de acest tribut adus privirii sale potente și ejectă o monedă din bastonul său de vineri (vineri este duminica musulmanilor, când bogații trebuie să dea de pomană).

Astfel Umflatu' a-nvățat slujirea Cărnii Negre și din trup și-a făcut un ditamai acvariul...

Și ochii săi șterși, asemenea unor periscope, măturau suprafața lumii... În hramul său de drogați, maimuțe cenușiu-translucide țâșneau ca niște pești-spadă spre Fazanul luat pe marfă, și atârnavu acolo sugând, iar totul drena către Umflat astfel că substanța-i tot sporea umplând piețe, restaurante și săli de așteptare ale lumii cu fluidul cenușiu al drogului.

Buletinele de la Cartierul General al Partidului sunt redactate sub formă de șarade obscene de hebefrenici, Latahi și gorile, Sollubi bășesc în coduri, negri deschid și închid gura ca să trimită mesaje luminoase din dinții de aur, răsculați arabi lansează semnale cu fum aruncând eunuci masivi, unsuroși - ei produc cel mai bun fum, plutește-n aer negru și consistent ca fecalele - în flăcările de benzină de la grămada de gunoi, mozaic de melodii, n-ai trist de cerșetor ghebos, o rafală de vânt rece dintr-o carte poștală ilustrată din Anzi, flautele Ramadanului, muzică de pian pe o stradă bătută de vânt, sirene de mașini de poliție mutilate, pe fluturașul publicitar sincronizat cu iureșul din stradă pe care scrisese SOS.

Doi agenți s-au identificat fiecare unul pe celălalt pe baza practicilor sexuale adulmecând microfoane străine, freacă secrete atomice în sus și-n jos într-un cod atât de

complicat, că doar doi fizicieni din toată lumea susțin că-l pricep și fiecare-i neagă categoric această calitate celuilalt. Mai târziu, agentul pe recepție va fi spânzurat, condamnat pentru posesia culpabilă de sistem nervos, și va reda mesajul în spasme orgasmice transmise prin electrozi atașați pe penis.

Respirația sacadată de cardiac bătrân, undulările unei dansatoare din buric, un dudit de barcă cu motor prin apa unsuroasă. Ospătarul lasă să cadă un strop de martini pe Omul în Costum de Flanelă Gri, care agață din zbor calibrul 6.12, știind că a fost *ochit*. Trăgători în venă se cațără pe fereastra cârciumii chinezești când trece El Iureș. Schiopu, văcărit la Waldorf, dă naștere unei *prasile de șobolani*. (Văcărit: în argoul prădătorilor din New York înseamnă să-i iei gâtul labagiului oriunde dai de el. Un șobolan e un șobolan e un șobolan e un șobolan¹. E un informator.) Fecioare demente îl sorb din ochi pe colonelul englez care trece călare agitând în vârful lăncii un *pecari* țipând. Poponarul cu figuri ține firma sus la barul din vecini unde-i vin comunicate de la Mama Moartă, trăiește mai departe-n sinapse și-o va evoca pe excitanta Bonă Caftangie. Băieți luând-o la labă în toaleta școlii se știu unii pe alții de agenți din Galaxia X, se mută-ntr-un hodgeac de mâna a doua în care stau zdrențăroși și funești bând oțet de vin și mâncând lămâi ca să-l zăpăcească pe saxofonul tenor, un arab cu fițe și ochelari albaștri, suspectat că e Emițător al Inamicului. Rețeaua mondială a trăgătorilor, acordați pe o coardă de sloboz rânced... legându-și brațul în camere mobilate... tremurând în dimineața intoxicată... (Bătrâni șpringari trag Fumul Negru în dosul unei spălătorii chinezești. Mica Tristă moare de la o supradoză de pauză sau de cură la rece - în Arabia - Paris - Mexic - New York - New Orleans) Viii și morții... duși sau luați... căzuți sau lăsați sau căzuți din nou... vin pe firul de marfă și Legătura mănâncă orez cantonez pe Calea Dolores...

1 În original: *A rat is a rat is a rat is a rat*, aluzie la un vers celebru - *A rose is a rose is a rose is a nse*, din

Gertrude Stein («. /r.).

muindu-și biscuitul într-un snack Bickford... vânat prin Exchange Place de o haită de caralii mârâind. Bolnavi de malarie din toată lumea se adună-ntr-o protoplasma fremătândă. Frica pecetluiește mesajul din căcat cu o socoteală cuneiformă. Răsculați chicotind copulează în urletele unui negrotei în flăcări. Bibliotecari singuratici se unesc în sărutul de suflet al halitozei. O strânsoare, frățioare? O jenă-n gât persistentă și supărătoare ca vântul fierbinte de după-amiază? Bun venit în Loja Internațională a Sifiliticilor - „Episcop Metodift Tu-i Morții Mă-sii” (frază folosită în diagnosticarea defectelor de vorbire specifice parezei) sau prima atingere tăcută a șancrului te face membru plin. Vuietul surd, fremătător al pădurii adânci și al acumulatorilor de orgoni, liniștea bruscă a orașelor când gaborii pe marfă și chiar Navetistul sună la numere-mbâcsite de colesterol după legătură. Semnale luminoase ale orgasmului explodează de la un capăt la altul al lumii. Un fumător de ceai sare-n sus țipând „M-a luat groaza!” și fuge prin noaptea mexicană, depresând cerebelele lumii. Călăul se caca pe el de groază la vederea condamnatului. Tortionarul urlă la urechile victimei sale implacabile. Luptători cu cuțitele se-mbrățișează-n adrenalină. Cancerul e la ușă cu o Telegramă Muzicală...

HAUSER ȘI O'BRIEN

CÂND AU INTRAT PESTE MNE-N DIMINEAȚA AIA la opt, am știut că era ultima mea șansă, singura mea șansă. Dar ei nu știau. De unde-ar fi putut? O săltare, rutină și-atât Dar nu tocmai rutină.

Hauser își lua micul dejun când a sunat Locotenentul: „Vreau să vă duceți, tu și partenerul tău, să-l luați pe un tip pe nume Lee, William Lee, când mergeți spre centru. E la Hotelul Lamprey. Strada 103, colț cu Broadway”. „Da, știu unde e. Mi-l amintesc și pe tip”. „Perfect. Camera 606. Luați-l și gata. Nu pierdeți vremea cu scormonitul. Da' săltați toate cărțile, scrisorile, manuscrisele. Orice e tipărit, bătut la mașină sau scris de mână. Înțeles?” „Înțeles. Da' care-i șmecheria... Cărți...” „Faceți cum vă

zic". Locotenentul închise.

Hauser și CBrien. De douăzeci de ani în Brigada Municipală pentru Narcotice. Gagii din vremurile bune, ca mine. Eu, luat pe marfă de 16 ani. Nu erau nașpa pentru niște tipi cu legea. Cel puțin CBrien. CBrien era cu vorba dulce, iar Hauser era durul o echipă de vodevil. Hauser avea un fel de-a te lovi înainte să zică ceva, numai ca să spargă gheața. Pe urmă CBrien te servește cu un Old Gold – să fumezi Old Gold e pe undeva exact în genul gaborilor – și-ncepe să scoată o vrăjeală de gabor în exercițiul funcțiunii. Nu era un tip nașpa, și n-am vrut s-o fac. Dar era singura mea șansă.

Tocmai mă legam pentru doza de dimineată când au intrat cu un șperaclu. Era unul special, care se poate folosi chiar și când ușa e închisă pe dinăuntru cu cheia-n broască. În fața mea pe masă era un pachet cu marfă, ac, seringă – m-am învățat să folosesc o seringă obișnuită în Mexic și n-am revenit niciodată la pipetă – alcool, vată și un pahar cu apă.

— Ehehei... zice CBrien. A trecut ceva de când nu ne-am văzut, ei?

— Ia-ți haina, Lee, zice Hauser.

Ținea arma la vedere, în mână. O ținea așa de fiecare dată când sălta pe cineva, pentru efectul psihologic sau ca să prevină o goană la closet sau la fereastră.

— Po să mă-nțep înainte, băieți? am întrebat... E prea destul aici ca probă...

Mă-ntrebam cum aş putea să ajung la valiză dacă spuneau nu. Valiza nu era închisă, dar Hauser ținea arma-n mână.

— Vrea o doză, zise Hauser.

— Haide, știi că nu putem face asta, Bill, zise CBrien cu vocea lui dulceagă de vrăjeală, lungind numele cu un aer de familiaritate unsuroasă, insinuantă, ceva brutal și obscen în ton.

Voia să zică, firește, „Ce poți face tu pentru *noi*, Bill?” Se uită la mine și zâmbi. Zâmbetul îi rămase pe buze prea mult, hidos și dezgolit, zâmbetul unui bătrân pervers

fardat, în care se adunase toată negativitatea și abjecția ascunsă a funcției ambigue a lui CBrien.

— Aș putea să vi-l livrez pe Marty Steel, am spus. Știam că erau disperați să pună gheara pe Marty.

Vindea de cinci ani, și n-au putut să-l prindă o dată.

Marty era veteran și avea foarte mare grijă pe cine servea. Trebuia să cunoască omul și să-l cunoască bine înainte să-i ia banii. Nimeni nu putea spune că a stat vreodată la răcoare din cauza mea. Numele meu e fără pată, și cu toate astea Marly nu m-ar fi servit pentru că nu mă cunoștea de suficientă vreme. Așa de neîncrezător era.

— Marty! zise O'Brien. Po să cumperi de la el?

— Sigur că da.

Erau suspicioși. Un om nu poate să fie gabor toată viața fără să dezvolte o serie de intuiții aparte.

— OK, zise Hauser într-un târziu. Dar vezi să nu ne trombonești.

— Nu vă trombonesc. Vă rămân dator pentru asta, pe cuvânt

Mi-am legat brațul pentru injecție, cu mâinile tremurând de nerăbdare - dependentul arhetipal.

— Un biet trăgător bătrân, băieți, bătrâna epavă tremurândă, inofensivă a unui drogat.

Asta le-am băgat Cum speram, Hauser și-a-ntors privirea când am început să caut vena. E o priveliște dezagreabilă peste măsură.

O'Brien stătea pe un braț de fotoliu fumând Old Gold, uitându-se pe geam cu privirea aia visătoare, gen ce-o să fac când o să ies la pensie.

Am nimerit vena imediat. O coloană de sânge s-a ridicat în seringă, limpede și consistentă ca o coardă roșie. Am apăsat pistonul cu degetul mare și am simțit cum marfa mi se-mprăstie prin vene, gata să hrănească un milion de celule flămânde de marfă, să dea forță și iuțeală fiecărui nerv și mușchi. Nu se uitau la mine. Am umplut seringă cu alcool.

Hauser jongla cu Colțul său cu țeava scurtă, special pentru forțele de ordine, și se uita prin cameră. Simțea

pericolul ca un animal. Cu mâna stângă trase ușa de la debara și privi înăuntru. Mi se strânse stomacul. Mi-am zis, „dacă se uită în valiză acum, sunt mâncat”.

Hauser se întoarse spre mine brusc.

— Gata? mârâi el. Ai grijă să nu ne dai țeapă cu Marty.

Vorbele ieșiră așa de urât, că fu el însuși surprins și șocat.

Am apucat seringă plină cu alcool, răsucind acul ca să mă asigur că e bine strâns.

— Două secunde, am zis.

Am împrăștiat un jet subțire de alcool, stropindu-l peste ochi cu o mișcare laterală a seringii. A scos un muget de durere. L-am văzut frecându-se la ochi cu mâna stângă, de parcă ar fi tras de un bandaj invizibil. În timpul ăsta m-am lăsat la podea într-un genunchi și m-am întins după valiză. Am deschis-o și, cu mâna stângă, am apucat patul pistolului – sunt dreptaci, dar trag cu stânga. Am simțit șocul focului lui Hauser înainte să-l aud. Plumbul a lovit peretele din spatele meu. Trăgând de la podea, i-am înfipt două gloanțe unul după altul în burtă, în locul în care vesta îi ieșise din pantaloni, lăsând la vedere trei centimetri de cămașă albă. A scos un grohăit pe care l-am simțit cu tot corpul și s-a prăbușit în față. Întepenită de groază, mâna lui O'Brien trăgea de pistolul din tocul de la umăr. Mi-am pus cealaltă mână-n jurul încheieturii celei cu pistolul ca să nu tremure când trag la distanță – arma mea avea cocoșul pilit și rotunjit, astfel încât nu putea fi folosită decât cu dublă acțiune – și l-am împușcat în mijlocul frunții sale înroșite, la vreo două degete sub freza argintie. Avea părul cărunț când îl văzusem ultima oară. Era cu vreo 15 ani în urmă. Prima mea arestare. Ochii i s-au stins. A căzut de pe scaun, cu fața la pământ. Mâinile mele umblau deja după lucrurile de care aveam nevoie, arundindu-mi caietele într-o servietă cu ustensilele, marfa și o cutie de cartușe. Mi-am băgat pistolul la curea și am ieșit pe coridor, punându-mi haina.

I-am auzit pe recepționar și pe băiatul de serviciu

tropăind pe scări. Am luat liftul, am traversat holul gol și-am ieșit în stradă.

Era o zi frumoasă de vară târzie. Știam că nu prea am multe șanse, dar orice șansă e mai bună decât niciuna, mai bine decât să fii supus experimentelor cu ST (6) 1 sau care-or fi inițialele.

Trebuia să-mi fac repede o provizie de marfă. Pe lângă aeroporturi, gări și stații de autobuz, urmau să acopere curând și zonele cu marfă și legături. Am luat un taxi până-n Washington Square, am coborât și am luat-o pe jos pe Strada 4, până l-am ochit pe Nick la un colț. Îl găsești întotdeauna pe dealer. Nevoia ți-l invocă precum o fantomă. „Ascultă, Nick”, am zis, „plec din oraș. Vreau să iau niște H. Po să-mi găsești chiar acum?”

Am mers pe Strada 4. Vocea lui Nick părea să-mi alunece în conștiință de nicăieri. O voce destrupată, de nălucă.

- Da, cred că pot. Tre' să dau o fugă-n cartier.
- Putem să luăm o mașină.
- OK, dar nu po să te iau cu mine la tip, înțelegi.
- Înțeleg. Să-i dăm drumul.

Eram în taxi, îndreptându-ne spre nord. Nick vorbea cu vocea lui plată, fără viață.

— E ceva ciudat cu marfa care ne vine de la o vreme. Nu c-ar fi slabă... Nu știu... E altfel. Poate

1 Drog halucinogen sintetic, înrudit cu mescalina (numit astfel printr-o aluzie la „scientifically treated”, de la „scientifically treated petroleum” - petrol tratat științific) (»). În).

că pun ceva prafuri sintetice în ea... Metadol sau ceva...

- Ce!!!? Pe bune?
- Hă?... Da' asta unde mergem e OK. De fapt, e cea mai bună care se poate lua la ora actuală pe care-o știu... Oprește-aid.

— Te rog, repede, i-am spus.

— Ar trebui să fie-o treabă de zece minute, doar dacă nu cumva e pe zero și tre' să dea o fugă... Stai mai bine

acolo și ia-ți o cafea... E-o zonă nasoală.

M-am așezat la bar, am comandat o cafea și am arătat spre o bucată de plăcintă de sub un capac de plastic. Am înecat cu cafea gustul de rânced al plăcintd, rugându-mă doar de data asta, rogu-te, Doamne, fă să reușească acum, și să nu se-ntoarcă să-mi spună că tipul e pe zero completamente și tre' să dea o fugă-n East Orange sau Greenpoint.

Și iată-l înapoi, în spatele meu. M-am uitat la el, temându-mă să întreb. Curios, mi-am zis, stau aici cu poate o șansă-n o sută să rămân în viață-n următoarele 24 de ore – mă hotărâsem să nu mă predau, să petrec dup-aia următoarele trei-patru luni în camera de așteptare a morții. Și iată-mă preocupat de o doză de praf. Dar nu mai aveam decât vreo cinci, și fără marfă aș fi fost imobilizat... Nick dădu din cap.

— Nu mi-o da aici, am zis. Să luăm un taxi. Am urcat într-un taxi și am luat-o spre centru.

Am întins mâna și am apucat pachetul, apoi i-am strecurat lui Nick în palmă o hârtie de cincizeci de dolari. S-a uitat la ea și și-a arătat gingiile într-un zâmbet știrb: „Mersi mult... Asta o să mă scoată la liman...”

M-am lăsat pe spate, lăsându-mi mintea să lucreze în voie. Forțează-ți mintea prea tare, și-o să se bulească precum un tablou de comandă suprasolicitat, sau o să ți se-ntoarcă-mpotrivă cu sabotaje... Și nu aveam nicio marjă de eroare. Americanilor le e o groază aparte de ideea că ar putea să piardă controlul, să lase lucrurile să se-ntâmple de la sine, fără o intervenție din afară. Și-ar dori să poată plonja în propriile stomacuri și să digere mâncarea, să dea rahatul afară cu lopata.

Mintea îți va răspunde la majoritatea întrebărilor dacă înveți să te destinzi și să aștepți răspunsul. Ca-ntr-una dintre mașinile alea de gândit: introduci întrebarea, te așezi și aștepți...

Căutam un nume. Mintea mea tria nume, eliminând imediat A.G.

— Amicu' Gărzii, N.N. – Nașpa din Născare, B.B.D.D.

- Băiat Bun Dar Donițar; punând de-o parte pentru reevaluare, cântărind, cernind, tatonând după nume, după răspuns.

— Câteodată, știi, mă lasă s-aștept trei ore. Alteori sunt servit pe loc, fără probleme.

Nick avea un răs slab, nemulțumit, pe care-l folosea pe post de punctuație. Un fel de scuză pentru simplul fapt că vorbea în lumea telepatică a dependenților, în care doar factorul cantitativ - Câți parai? Câtă marfă? - necesita o expresie verbală. Știa că și mine totul despre așteptare. La toate nivelurile, comerțul cu droguri operează fără orar. Nimeni nu furnizează marfa la timp altfel decât din întâmplare. Dependentul funcționează după orarul drogului. Trupul îi este ceasul, și marfa îi circulă prin el ca printr-o clepsidră. Timpul are un înțeles pentru el numai raportat la nevoia sa. Apoi are loc intruziunea lui abruptă în timpul altora și, ca toți Outsiderii, ca toți Petenții, trebuie să aștepte, dacă nu cumva se-ntâmplă să se agațe în timpul din afara mărfii.

— Ce-aș putea să-i zic? Știe c-o s-aștept, râse Nick.

Am petrecut noaptea la Băile Ever Hard1 (homosexualitatea e peste tot cea mai bună acoperire pe care o poate folosi un agent), unde un supraveghetor italian câinos creează o atmosferă mai mult decât deprimantă, măturând camerele cu un binoclu pentru vedere pe timp de noapte, în infraroșu.

(„Bine, gata în colțul din nord-est! Vă văd!” dând drumul la reflectoare, băgându-și capul prin trape în podelele și pereții cabindor private, din care nu rareori curiștii au fost ridicați și duși în cămașă de forță...)

Stau întins în camera mea descoperită, uitându-mă la tavanul construcțid... am ascultat grohăiturile, țipet deși mârâielile în penumbra de coșmar a poftei năruite, aleatorii...

— Tai-o, tu-ți...!

— Pune-ți două perechi de ochelari și poate-o să vezi pe unde calci!

Am ieșit în dimineața limpezită să cumpăr un ziar...

Nu scrie nimic... Am sunat dintr-o cabină de la farmade... și am cerut la Narcotice:

— Locotenent Gonzales... cine e la tdefon?

— Vreau să vorbesc cu O'Brien.

O clipă, paraziți, fire în vibrație, legături întrerupte...

— Nu e nimeni cu numele ăsta aici în Departament.

Cine sunteți?

— Bine, dați-mi-l pe Hauser.

— Ascultați, domnule, n-avem niciun O'Brien și niciun Hauser în biroul ăsta. De fapt, ce doriți?

— Ascultați, e ceva important... Am informații despre o încărcătură mare de H pe cale să sosească...

1 în traducere: „Mereu Tare” (n.tr.).

Vreau să vorbesc cu Hauser sau cu O'Brien... Nu tratez cu nimeni altcineva...

— Nu-nchideți... Vă fac legătura cu Alcibiade. Am început să mă-ntreb dacă mai rămăsese vreun nume anglo-saxon în Departament...

— Vreau să vorbesc cu Hauser sau O'Brien.

— De câte ori să vă spun că nu există niciun Hauser sau O'Brien în departamentul ăsta... Dar cine e la telefon?

Am închis și am părăsit zona cu un taxi... În mașină mi-am dat seama ce se întâmplase... Am fost scos prin ocluzie din spațiu-timp, așa cum suferă o ocluzie la cur o anghilă când se-oprește din mâncat pe drumul spre Sargase... închis pe-afară... N-o să mai am niciodată o Cheie, un Punct de Intersecție... Garda nu mai avea treabă cu mine... exilat împreună cu Hauser și O'Brien într-un trecut ferecat, îndepărtat al mărfii, în care heroina costă întotdeauna douăș'opt de dolari uncia și poți face rost de zgură de opiu la Spălătoria chinezească din Sioux Falls... De partea cealaltă a oglinzii universului, mergând spre trecut împreună cu Hauser și O'Brien... scurmând la un nu-încă al Birocrațiilor Telepatice, Monopolurilor Timpului, Drogurilor pentru Control, Dependenților de Fluid Greu:

— M-am gândit la asta acum trei mii de ani.

— Planul tău era irealizabil atunci și e inutil acum... Ca și planurile mașinii zburătoare a lui Da Vinci...

PREFAȚĂ ATROFIATĂ *TU N-AI FACE-AȘA?*

LA CE BUN TOATĂ ACEASTĂ RISIPĂ DE HÂRTIE purtând Oamenii dintr-o parte-n alta? Poate spre a-l cruța pe Cititor de corvoada bruștelor schimbări de loc și pentru a-l menține Iubit și Amabil? Și-astfel un bilet a fost cumpărat, un taxi chemat, la bordul avionului pasager îmbarcat. Ni se permite o privire spre orificiul fierbinte, de culoarea piersicii, când Ea (însoțitoarea de zbor, desigur) se apleacă deasupra noastră ca să ne murmure despre gumă de mestecat, dramamină și chiar nembutal.

— Zi-mi de paregoric, Dulceață, și-o să te-aud. Nu sunt American Expressul... Dacă unul dintre oamenii mei e văzut la New York dând ture în haine de orășean, iar în propoziția următoare-n Timbuktu, vrăjind un june cu ochi de gazelă, putem presupune că tipul (partea nerezidentă în Timbuktu) s-a transportat acolo prin metodele de comunicare uzuale...

Lee Agentul (un doi-patru-opt-șaispe) urmează cura pentru dependență... excursie-n spațiu timp funest familiară pentru dependent ca locurile de aprovizionare cu marfă... cure trecute și viitoare plimbă imagini prin substanța lui spectrală vibrând prin vânturi mute de Timp accelerat... Fă o poză... o doză... oricare...

Falange mușcate simetric, de-a dura pe podeaua dintr-o celulă de la secție...

— Ai chef de-o doză de *Heroină*, Bill? Hă hă hă.

Semiimpresii nesigure, care se dizolvă-n lumină... buzunare cu ectoplasmă putredă, măturată de un trăgător bătrân tușind și scuipând în dimineața intoxicată...

Vechi fotografii mov-maronii care se-ncrețesc și se sfărâmă precum noroiul la soare: Panamá City... Bil Gains întinzându-i rețeta nașpa de paregoric unui farmacist chinez.

— Pentru câinii ăștia ai mei de curse... ogari cu pedigri... Toți bolnavi de dizenterie... clima tropicală... căcare... *comprinde* căcare?... *Ogarii Mei. Se sting...*

Urlă... O flacăra albastră i se aprinde în ochi... Flacăra se stinse... miros de metal încins...

— Administrare cu o pipetă în ochi... În locul meu... tu n-ai face... așa?... Crampe menstruale... soția mea... Tampoane... Mamă bătrână... Hemoroizi... rană deschisă... sângerând...

Se prăbuși peste tejghea... Farmacistul își scoase din gură o scobitoare, îi examina capătul și dădu din cap...

Gains și Lee au făcut Republica Panamá, de la David la Darien, pe paregoric... S-au desprins unul de celălalt cu un plescăit... Consumatorii tind să se contopească... Gains înapoi în México City... Rictus disperat de schelet, în lipsă cronică de marfă lustruit cu barbiturice și codeină... găuri de țigară în halatul lui de baie... pete de cafea pe podea... sobă afumată pe kerosen... flacăra portocaliu-ruginie...

Ambasada nu putea oferi alte amănunte în afară de locul înhumării în Cimitirul American...

Și Lee înapoi la sex, durere, și răcoare și Yage, Vița amară a Sufletului de pe Amazon...

Mi-amintesc când eram după o doză de Majoun (ăsta e cannabis uscat și transformat într-o pulbere verde, fină, de consistența zahărului pudră și amestecat cu ceva dulce, de obicei cu gust de budincă de nisip și stafide, dar dulcele poate fi de oricare...). Tocmai mă-ntorsesem de la Super Lulu sau Juju sau Camera Micuțului (iz de copilărie atrofiată și formare la closet); mă uit prin sufrageria vilei de lângă Tanger și brusc nu știu unde mă aflu. Poate că am deschis, greșit, altă ușă și în orice clipă Posesorul de Drept, Proprietarul care A Ajuns Primul, va năvăli și urla:

— *Ce cauți aici? Cine ești?*

Și eu nu știu ce caut acolo, nici cine sunt. Mă decid să-mi păstrez cumpătul și poate că voi reuși să mă regăsesc înainte să apară Proprietarul... Așa că-n loc să țipi „Unde mă aflu?”, calmează-te, arunc-o privire-mprejur și-ți vei da seama cu aproximație... N-ai fost acolo de la început. Nu vei fi acolo la Sfârșit... Cunoașterea ta despre ce se petrece nu poate fi decât relativă și superficială... Ce știu eu despre fața asta îngălbenită și devastată de tânăr trăgător, care subzistă pe opiu brut? Am încercat să-i spun: „Într-o dimineață, o să te trezești cu ficatul în poală” și

cum să prelucreze opiul brut în așa fel încât să nu fie otravă pură. Dar ochii-i sticlesc și nu vrea să știe. Cei mai mulți trăgători sunt așa, nu vor să știe... și nu poți să le spui nimic... Un fumător nu vrea să știe de nimic în afară de fumat... Și un consumator de heroină la fel... Acul, numai acul și orice altceva e vax...

Îmi închipui că mai stă și-acum acolo în vila sa spaniolă stil 1920 de lângă Tanger, halind opiul brut plin de rahat, pietre și paie... tot-tot, de teamă că riscă să piardă ceva...

Există un singur lucru despre care poate un scriitor să scrie: *ce se află în fața simțurilor sale în momentul în care scrie...* Sunt un instrument de înregistrare... Nu pretind să impun vreo „poveste”, o „intrigă”, un „scenariu”... în măsura-n care-mi izbuteste înregistrarea *directă* a anumitor zone de proces psihic, pot avea o funcție limitată... Nu sunt un animator...

„Posedare”, i se zice... O entitate sare câteodată în trup – contururile oscilează într-o gelatină galben-oranj – și mâinile o spintecă pe curva-n trecere sau îl sugrumă pe copilul din vecini, în speranța diminuării unei lipse cronice de spațiu de locuit. Ca și cum eram în genere prezent, dar gata s-o iau pe arătură din când în când... *Greșit! Nu sunt niciodată aici...* Niciodată adică *pe deplin* în posesie, dar cumva într-o poziție care permite o previziune a acțiunilor necugetate... Patrularea e, de fapt, ocupația mea principală... Oricât de impenetrabila e Securitatea, sunt întotdeauna undeva *Afară*, dând ordine, și *în interiorul* acestei cămăși de forță din gelatină, care se pliază și se-ntinde, dar întotdeauna își revine înainte de orice mișcare, gând, impuls, marcate cu pecetea unei examinări străine...

Scriitorii vorbesc despre mirosul dulceag-greșos al morții, pe când orice trăgător îți poate spune că moartea nu are miros... în același timp, un miros care-ți înfundă respirația și-ți oprește sângele... incoloră, fără de miros moarte... nimeni n-o poate respira și adușmeca prin volute roz și filtre de sânge negru ale cărnii... mirosul morții este fără greș un miros și absența totală a oricărui miros...

absența mirosului te izbește-n nări mai întâi pentru că orice formă de viață organică are miros... încetarea mirosului este resimțită precum întunericul pentru ochi, tăcerea pentru urechi, suspendarea forței gravitaționale pentru simțul echilibrului și al spațiului...

Îi simți întotdeauna mirosul și le dai celor din jur ocazia să-l simtă în timpul privării de drog... Un dependent în cură de dezintoxicare poate face viața imposibilă într-o casă-ntreagă cu mirosul său de moarte... dar o aerisire ca lumea va-mpuți spațiul la loc, așa încât un trup să poată să respire... Îi mai simți mirosul când dependența devine consum industrial, săltând brusc în proporție geometrică precum un foc în pădure...

Cura e-ntotdeauna: *Dă-ți drumul! Sari!*

Un prieten al meu s-a trezit dezbrăcat într-o cameră de hotel în Marakesh la etajul doi... (A fost prelucrat de o mamă texană, care-l îmbrăca în haine de fată când era copil... Brutal, dar eficace împotriva protoplasma infantile...) Ceilalți ocupanți ai camerei sunt arabi, trei arabi... cu cuțite-n mâini... privindu-l... lucia de metal și puncte luminoase în ochii-ntunecați... frânturi de crimă căzând încet precum bucățile de opal prin glicerina... Reacții mai încete de animal îi lasă o secundă-ntreagă ca să hotărască: Drept pe fereastră și jos în strada aglomerată, precum o stea căzătoare cu siajul de cioburi sticlind în soare... îndurând o gleznă ruptă și un umăr dislocat... înfășurat într-o perdea roz diafană, cu bățul de tras perdeaua-n chip de baston, șchiopătează până la Comisariatul de Poliție...

Mai devreme sau mai târziu, Justițiarul, Țarină, Lee Agentul, A.J., Clem și Jody, gemenii Ergotini, Hassan O'Leary Șogunul Placentelor, Marinarul, Tipul cu Deparazitarea, Andrew Keif, Terminal „Umflatu”, doctorul Benway, Schaffer „Degete” sunt sortiți să spună același lucru cu aceleași cuvinte spre a ocupa, în punctul de intersecție, aceeași poziție în spațiu-timp. Folosind un aparat vocal comun, la care se adaugă, completându-l, toate aplicațiile metabolice care-nseamnă să fii aceeași

persoană – un mod cât de poate de imprecis de a exprima *Recunoașterea*: trăgătorul dezgolit în lumina soarelui...

Scriitorul se vede pe sine citind în oglindă cantotdeauna... Trebuie să verifice acum și mereu ca să se asigure că Delictul de Acțiune Separată nu a avut loc, nu este cu puțință, nu poate să se producă...

Oricine s-a uitat vreodată într-o oglindă știe ce este acest delict și ce-nseamnă el ca pierdere a controlului când reflexia nu mai ascultă... Prea târziu ca să suni la *P o î ție*...

În ce mă privește, doresc să pun capăt serviciilor mele din acest moment, întrucât nu pot continua să vând materiile prime ale morții... Al dumneavoastră, domnule, este un caz fără speranță, și încă unul împutit...

— Apărarea e fără sens în stadiul actual al cunoașterii de care dispunem, spuse Apărarea, rididindu-și privirea dintr-un microscop electronic...

Du-te la Walgreen's.

Fură tot ce-ți cade-n mână.

Nu suntem răspunzători.

Nu știu cum să o-ntorc pentru cititorul alb.

Poți să scrii, să ții sau să murmuri despre asta... să pictezi... să dai o reprezentare... s-o srobești în lemn... *Atâta timp dt nu te duci s-o faci*...

Senatorii sar în picioare și cer zbierând Pedeapsa cu Moartea, cu o autoritate inflexibilă și o obstinație de virus... Moarte pentru trăgătorii-n venă, **m**³ pentru fetele vesele (altfel spus, trăgătorii la bud), moarte pentru psihopatul care aduce-ofensă greoaie și oprimate cu inocența năruită, animalică mișcărilor mlădiate...

Sacul negru de vânt al morții se unduiește peste ținut, căutând, adulmedind după delictul de viață separată, împingătoare ale cămii-nghețate de groază, tremurând sub o vastă curbă a probabilității...

Blocuri de populație dispar într-un joc de dame al genocidului... Pot juca oricâți...

Strigăt aprobator în Presa Liberală, în Presa Nu Tocmai Liberală și-n Presa Reacționară: „Mai presus de

toate, mitul experienței în alte sfere trebuie eradicat...” Și vorbesc sumbru despre anumite realități crude... vad cu aftoză... profilaxie...

Grupurile de putere din toată lumea taie-n demență liniile de contact...

Planeta o pornește-n derivă, spre o soartă haotică de insectă...

Termodinamica a învins lejer... Orgonii s-au oprit la potou... Christ a sângerat... Timpul s-a epuizat...

Poți tăia în *Prinsul dezgolit* la orice punct de intersecție... Am scris multe prefete. Ele se atrofiază și se amputează spontan, așa cum se amputează degetul de la picior de la o boală din Africa de Vest, limitată la rasa neagră, și blonda cea grăbită-și arată glezna de arginți, în timp ce un deget cu manichiură saltă pe terasa clubului, regăsit și adus la picioarele ei de Ogarul său Afghan...

Prinsul dezgolit e o schiță, un manual de întrebuințare... Nesaț de insectă neagră rătăcind într-un peisaj vast, de pe altă planetă... Concepte abstracte, nude precum algebra, reduse la un rahat negru sau o pereche de coaie îmbătrânite...

Un manual despre cum să extinzi nivelurile experiență deschizând o ușă la capătul unui coridor prelung... Uși care se deschid doar în *Unifie*... *Prinsul dezgolit* solicită Liniște din partea Cititorului. Altfel, acesta nu face decât să-și ia propriul puls...

Robert Christie cunoștea Mesageria Vocală... Omoară pizdele bătrâne... le păstrează părul pubian în medalion... Tu n-ai face-așa?

Robert Christie, strangulator de femei în serie - sună ca o ghirlandă de margarete - spânzurat în 1953.

Jack Spintecătorul, Adevărat Lănder de la 1890, niciodată prins cu pantalonii-n vine... a trimis o scrisoare Presei.

„Data viitoare o să pun în plic o ureche, la caterincă... Tu n-ai face așa?”

— O, ai grijă! Iar s-au dus! - a zis curistul bătrân când lanțul i s-a frânt și bilele i s-au împrăștiat pe podea...

Oprește-le, rogu-te, James, căcănar bătrân de doi bani! Nu sta acolo și nu lăsa bilele stăpânului să se rostogolească-n coșul cu cărbuni!

Decoratori de vitrine urlă prin stația de metrou, îi fac pe casieri cu ghimpele-ntors.

Dilaudid, ai milă de mine și slobozește-mă (Dilaudid este morfină concentrată, deshidratată).

Șeriful în vestă neagră bate la mașină un certificat de deces: „Tre' s-o facem în regulă și fără de narcotic...”

Violare a Legii 334 privind Sănătatea Publică... Procurarea unui orgasm prin uz de fraudă...

Johnny în patru labe și Mary luându-i-o-n gură și plimbându-și degetele pe dosul coapselor și, ușor, pe cuprinsul suprafeței testiculelor...

Peste fotoliul rupt și pe fereastra sculăriei, suflunălbitor al vântului rece de primăvară peste o faleză de calcar spre râu... frânturi de fum lunar atârând în cerul de porțelan... pe un fir lung de sloboz peste podeaua prăfuită...

Motel... Motel... Motel... arabescuri frânte de neon... vaiete de singurătate peste continent, precum cornuri de ceață deasupra apelor calme, uleioase ale râurilor la reflux...

Lămâia stoarsă, uscată a coaielor de ciumă bovină dă limbi în găoz, taie c-un cuțit o-mbucătură pentru conducta de apă - bâl bâl -, semn mardind locul a ceea ce am fost...

— Domnul e servit - și apele l-au înghițit.

Frunze moarte umplu fântâna și menta crește-n sălbăticie printre mușcate, peste pajiște...

Un playboy îmbătrânit își trage pe el impermeabilul cu autograf de la 1920, își îndeasă soția urlând pe gheana de gunoi... Păr, rahat și sânge împrăscă peretele în 1963... „Da, domnule, băieți, în '63 am căcat-o pe bune”, zise profetul bătrân și pisălog de-ți toacă creierii-n toate direcțiile din spațiu-timp...

— Se-ntâmplă să-mi aduc aminte, fi'ncă era exact cu doi ani înainte ca o cultură de febră aftoasă umană dezvoltată-ntr-un lavaborator să scape prin intermediul unei

haine de cincila dată şpagă-ntr-un caz de evaziune în Kansas Qty... Şi Iiz a invocat o Imaculată Concepție şi a dat naștere la o maimuță-păianjen de 200 de grame prin buric... Se zice că doftoru' era băgat în şmenu' ăsta, ducea maimuța-n spate tot timpu'.

Eu, William Seward, căpitan al acestui vagon de metrou luat pe ulei şi ars în focuri, voi domestici monstrul din Loch Ness cu rotenon¹ şi voi hăitui balena albă. Îl voi reduce pe Satan la starea de Ascultare Automată, şi-i voi sublima pe adepții şi agenții subsidiari. Voi izgoni candirul din piscinele voastre.

— Voi emite o bulă cu privire la Imaculatul Control al Nașterilor...

— Cu dt mai des se-ntâmplă un lucru, cu atât e mai minunat şi mai nemaipomenit, zise tânărul nordic închipuit, în timp ce-şi studia tema masonică pe trapez.

— Jidanii nu cred în Christos, Clem... Tot ce-şi doresc e să i-o tragă unei fete creștine...

Îngeri adolescenți cântă pe acoperişurile căcăstoarelor lumii.

„Vino şi freac-o...”

1 Insecticid foarte puternic, extras din rădăcină de *Derris* (*n. tr.*).

„Şchiopu vinde zahăr pudră...” Johnny Atârnat-Acuma, 1952.

(Un tenor ramolit, strâns cu un corset, cântă Danny Deever în travesti...)

Căţini nu fac mizerie-n acest ținut al bunului simț şi pe calul, mort, breaz dosit în groapa cu cenuşă... încălcare a Legii cu privire la Sănătatea Publică nr. 334.

Şi unde sunt grupul statuar şi procentajele? Cine poa' să spună? Nu am Cuvântul... Acasă-n trusa mea de baie... Regele a pornit-o cu un aruncător de flăcări şi asasinul regelui, torturat în efigia a o mie de boschetari, se strecoară prin maghernițe şi se caca pe podeaua de dolomit a sălii de bal.

Tânărul Dillinger a ieșit din casă şi nu s-a uitat nicicum înapoi.

— Nu te uita-napoi niciodată, băiete... Te transformi într-un bulgăre de sare din care linge vaca.

Un glonț de polițist pe alee... Aripile frânte ale lui Icar, urlete de băiat arzând inhalat de trăgătorul bătrân... Ochi goi ca o câmpie-ntinsă... (aripi de vultur foșnesc în aerul uscat).

Crabul, Decan de Vârstă al Prăduitorilor de Drojdieri, își pune costumul de crustaceu înainte să dea târcoale după combinații la cimitir... cu clești de oțel smulge dinții de aur și coroanele oricărui bețiv adormit cu gura deschisă... Dacă drojdierul se trezește, Crabul se cabrează plesnind din clești, gata de o luptă-ndoielnică pe câmpiile din Queens.

Copilul Șpringar, dus cu o condamnare de lungă durată, scos din cimitir pentru neplată, sosește bolborosind în barul de bulangii cu o recipisă-ngălbenită de la muntele de pietate, ca să ridice ouăle negre din Cort City, unde agenți comerciali castrați cântă cântecul IBM.

Alde crabul zburdă prin pădurea lui... toate noaptea la trântă cu pula sculată a îngerului, părăsit de vitejie ca orice homo, întors prin spate-n peștera ruginită din dolomită...

Scrum negru de opiu ejaculat peste hotarele de sare, unde nu crește nimic, nici măcar o mătrăgună...

Legea mediei... Câteva găini... Singurul mijloc de trai...

— Salut, Cash.

— Ești sigur că-i aici?

— Firește că sunt sigur... Vin cu tine.

Un tren de noapte spre Chicago... Dau peste-o fată-n hol, văd că e luată și-o-ntreb de unde se poate?

— Vino, frumosule.

Gagica nu tocmai tânără, vreau să zic, dar făcută...

— Ce zid de-o doză-ntâi?

— Nț, n-ai mai fi-n stare.

De trd ori... când m-am trezit mi-era rău și tremuram în adierea caldă de primăvară dinspre fereastră, apa arzându-mi ochii ca acidul...

Ea se dă jos din pat goală... tainița-n lampa cu gaz... o prepară...

— Întoarce-te... O să ți-o fac în cur. Înfige acul adânc, îl scoate și masează fesa... linge un strop de sânge de pe deget.

El se rostogolește, în erecție, dizolvându-se-n ceața cenușie a prafului.

Într-o vale a cocainei, juni inocenți cu ochii triști chiuie după un Danny Boy pierdut...

Am tras pe nas toată noaptea și-am făcut-o de patru ori... cu degetele pe tablă... frecate, mâncate până la albul osului. S-a-ntors acasă heroina, s-a-ntors din largul mării și combinatoriile din Brațele Legii...

Ambulantul se agită nervos: „Văd s-arund-un ochi încoa, puștiule? Tre' să mă ocup de-o treabă c-o maimuță”.

Cuvântul este împărțit în unități care sunt toate dintr-o bucată și trebuie luate ca atare, dar bucățile pot fi puse în orice ordine, înlănțuite înainte și înapoi, înăuntru și în afară la prova și la pupa precum o combinație sexuală canți fantă. Această carte varsă din pagină-n toate direcțiile caleidoscop de panorame, potpuriu de melodii și zgomote de stradă, pârțuri, chiote de răscoală și zdrăngănitul obloanelor de fier ale magazinelor, urlete de durere și deplorare, și urlete de siluire și deflorare, pisici copulând și driitul furios al boului de baltă strămutat, bolboroseli profetice de *brujo* în transă pe nucșoară, pocnet de gâturi frânte și mandragore urlând, suspine de orgasm, heroină tăcută, asemenea zorilor în celulele-nsetate, Radio Cairo țipând ca la o licitație dementă de tutun, și flautele Ramadanului adiind peste trăgătorul bolnav precum un suav prăduitor de drojdieri în zorii cenușii din metrou palpând cu degete delicate după foaia cea verde...

Aceasta este o Revelație și o Profeție a ceea ce pot prinde fără FM pe aparatul meu cu galena tip 1920 prin antena de sloboz... Iubite cititor, îl vedem pe Dumnezeu prin găoazele noastre în lumina de bliț a orgasmului... Prin aceste orificii, transmută-ți trupul... Caiea-N AFARĂ e

calea spre - NĂUNTRU...

Acum eu, William Seward, voi da drumul hoardei mele de vorbe... Inima mea de viking hoinărește peste marele râu maroniu, pe care motoare huruie în crepusculul din jungla și copaci întregi plutesc la vale cu șerpi printre crengi și lemuri privind țărnul cu ochi triști, peste câmpia din Missouri (Băiatul găsește un vârful roz de săgeată) și uier de trenuri depășindu-se-n zăare, se-ntoarce la mine flămândă ca un copil al străzii, n-a știut să pună la bătaie curul pe care i l-a dat Dumnezeu... Iubite Cititor, Cuvântul se va arunca asupra-ți cu gheare oțelite de om-leopard, va tăia degete de la mâini și picioare precum un crab oportunist de uscat, te va spânzura și-ți va prinde slobozul ca un câine penetrabil, se va-ncolăd-mprejurul coapselor tale precum un crotal și-ți va injecta o doză de sloboz rânced... Și de ce un câine *penetrabil*

Deunăzi mă-ntorceam de la-ndelunga rută a prânzului de la gură la cur, cale fără-ntoarcere-n toate zilele-n anii dați nouă, când l-am văzut pe-un puști arabi cu un câine din ăla mic alb cu negru, care știa să meargă pe picioarele din spate... Și-un câine mare gălbejit se duce la puști în căutare de afecțiune, puștiul-l gonește, și câinele gălbejit latră și sare la micul șontăcar, arătându-și colții și mârâind de parc-ar avea darul omenesc al limbilor: „Sentâmpl-o crimă-mpotriva naturii aia”.

Așa că l-am botezat pe câinele cel gălbejit Penetrabilul... Și dați-mi voie să spun în treacăt, cad mereu am trecut drept un Verde franc, că Orientul Impenetrabil are nevoie de sare la greu ca să intre pe gâtlej... Trimisul vostru-și trage două de miligrame de M pe zi și stă opt ore impenetrabil ca un rahat.

— La ce te *gândeș* & întreabă turistul american stingher...

La care răspund:

— Morfina mi-a cauzat o depresie a hipotalamusului, sediu al libidoului și emoțiilor, și întrucât crederul anterior acționează doar la mâna a doua prin excitarea creierului posterior, fiind genul de cetățean pe bază de delegație care

nu bagă mare decât împins pe la spate, trebuie să raporteze absența virtuală a oricărui eveniment cerebral. Sunt conștient de prezența dumată, dar întrucât aceasta nu are pentru mine nicio conotație afectivă, afectul meu fiind deconectat de sursa de marfă pentru neplată, sunt dezinteresat de ce făptuiești... Pleacă sau vino, cacă-te sau trage-ți-o-n cur cu pistonul sau cu pitonul – care e cel mai potrivit la o curulină – dar la Cel Mort și la Cel Luat pe Marfa nu le pasă...

Ei sunt *Impenetrabili*.

— Pe unde-ajung pe-aici la toaletă? am întrebat-o pe plasatoarea blondă.

— Pe-aici imediat, domnule... Mai e loc pentru încă unu-năuntru.

— N-ați văzut-o pe Rose Pantopon? zise trăgătorul bătrân în pardesiu negru.

Șeriful texan și-a ucis veterinarul complice, Browbeck Tremurândul, implicat în combinații cu heroină pentru cai... Un cal doborât de febră aftoasă are nevoie de heroină din greu ca să i se aline durerea și niscai heroină din asta, poa' s-o taie peste preria solitară și să necheze-n Washington Square... Trăgătorii dau năvală chiuind: „Ohoho, argint curat”.

— Dar unde e *grupul statuar*?

Această mostră de fior original scrâșni în salonul-bar cu decorații din bambus, Caile Juárez, México, DF... Rătăcit pe-acolo și picat de fraier pentru viol... o pizdă-ți trage pantalonii-n vine și ești săltat pentru viol, după statutar îți zice, frăție...

Apel din Chicago... intrați, vă rog... Apel din Chicago... intrați, vă rog... De unde crezi că m-am ales cu plumbul pe urme, de la gogoși în Puyo?

— Dă-o jos! Dă-o jos!

Bătrânul poponut se-ntâlnește cu el însuși venind din partea cealaltă-ntr-o caricatură a adolescenței sale-n săli de striptease, se-mpiedică de fantoma sa de la panarama de pe timpuri... prin mahala până la muzeul din Market Street tot felul de masturbări și autoabuzări...

special pentru băieții mai fragezi...

Erau copti și gata de cules uitați, colo ș-a-n văioagă... pierduți în fărâme de-ncântare și suluri aprinse...

Citește metastaza cu degete oarbe. Mesajele fosile ale artrozei... „Să vinzi creează dependență mai ceva decât consumul”. - Lola La Chata, México, DF.

Groază suptă din cicatricile lăsate de ace, urlet subacvatic articulând avertismente ale nervilor amorțiți despre nevoia iminentă, mușcătură pulsând infectată curabie...

— Dacă Dumnezeu a făcut ceva mai bun, l-a păstrat pentru sine, obișnuia să spună Marinarul, cu transmisia-ncetinită de douăzeci de capsule.

(Frânturi de crimă coboară-ncet ca bucățile de opal prin glicerina.)

Privindu-te și fredonând fără-ncetare, *Johnny's*. Se *Long At The Fair*.

Trafidind câte puțin, ca să ne-ntreținem consumul...

— Și *folosiți* spiritu' ăla, zic, trântind o lampă cu alcool pe masă.

— Nu puteți în pula mea s-aveți răbdare, trăgători flămânzi îmi înnegresc tot timpul lingura cu chibrituri... Asta-i tot ce-am nevoie ca să pic la greu, să-mi gâbjească garda o lingură-nnegrită-n sălaș...

— Credeam că te-ai lăsat... M-aș simți prost să știu că-ți stric cura...

— „Ți trebe coaie, nu glumă, să te lași, moșule. Căutând vena-n carnea topită. Clepsidra mărfii-și varsă ultimele granule negre-n rinichi...

— Zonă sever infectată, mormăi el, mutând garoul mai sus.

— Moartea era Idolul culturii lor, zise bătrâna mea, ridicându-și privirea din Codicele Maya... Au primit focul, vorbirea și semințele de la moarte... moartea s-a transformat într-o sămânță de păpușoi.

Zilele Ouabului sunt peste noi adierile descojite ale urii și nenorocirii au stins flacăra speranței.

— Ia-ți dracu' de-aici pozele astea porcoase, i-am zis

femeii.

Un veteran trăgător în nară s-a lăsat grămadă pe un spătar, luat pe ulei și dopat... sânge decăzut.

— Ce ești tu, din artiștii ăia ai pilulelor? Mirosuri gălbui de trăscau și ocluzie hepatică au emanat din hainele lui când a făcut gestul ăla de trăgător arundindu-și mâna-n față cu palma-ntoarsă după marfa...

miros de bucătărie mexicane, de pardesie umede și de testicule atrofiate...

Mă privi prin carnea incertă, ectoplasmatică a curei... zece kile materializate-ntr-o lună când încerci să te lași... un chit moale și roz care se evaporă la prima atingere tăcută a drogului... Am văzut cu ochii mei... trei kile duse-n zece minute... în picioare cu seringă-ntr-o mână... ținându-și pantalonii cu cealaltă.

putoare pătrunzătoare de metal contaminat.

Urdind pe o grămadă de gunoi spre cer... focuri de benzină-mprăștiată... fumul atârână negru și solid ca un excrement în aerul nemișcat... mănjind pelicula albă a arșitei de la amiază... D.L. pășește alături de mine... o reflexie a gingiilor mele știrbe și a craniului meu pleșuv... carnea-ntinsă peste oasele putregăite, fosforescente, mistuită de focuri reci, încete... Duce cu el o canistră cu benzină, deschisă, și mirosul benzinei îl învâluie... Ajungând în vârful unui dâmb de fiare ruginite, ne-ntâlnim cu un grup de băștinași... chipuri plate, bidimensionale, de pești sanitari...

— Aruncă benzina peste ei și dă-i foc... IUTE...

STRĂFULGERARE ALBĂ... țipete diforme de insectă...

M-am trezit cu gustul de metal în gură înapoi din morți târând mirosul incolor al morții placentă a unei maimuțe cenușii oflitate junghiuri fantomatice de după amputare...

— Băieții cu taxiul așteaptă un client, a spus Eduardo și a murit de supradoză la Madrid...

Trenuri cu muniție ard prin volutele roz ale cărnii tumefiate... declanșează blițurile de magneziu ale

orgasmului... fotografii precise ale mișcării suspendate...
flanc bronzat și neted, curbat ca să aprindă o țigară...
Stătea-n picioare cu pălăria de paie 1920 pe care i-o
dăduse cineva... cuvinte slabe de cerșetor, căzând ca niște
păsări moarte pe strada-ntunecată...

— Nu... ajunge... *no mas...*

O mare de ciocane pneumatice revărsându-se-n
crepusculul mov-marونیu pătat cu miros de metal clocit al
gazului de canalizare. /, fețe de muncitori tineri ieșind
tremurând din cadru în haloul galben al lămpilor cu
carbide... conducte sparte, la vedere...

— Reconstruiesc orașul...

Lee dădu din cap absent... „Da... întotdeauna...”

Oricum ai lua-o, e o greșeală în Aripa de Est... Dacă
știam, îți spuneam cu plăcere...

— Nu e bine... *no bueno...* însuți vânzându-ți...

— Nu este... înțelea vlineli.

Tanger, 1959,.

SCRISOARE A UNUI DEPENDENT GRAV DESPRE DROGURILE PRIMEJDIOASE*

3 august 1956 Venice

STIMATE DOMNULE DOCTOR, îți mulțumesc pentru
scrisoare. Trimit împreună cu aceste rânduri articolul
despre efectele diverselor droguri pe care le-am folosit. Nu
știu dacă este potrivit pentru publicația dumată. Nu am
nicio obiecție în legătură cu folosirea numelui meu.

Nicio problemă cu băutura. Nicio dorință de a folosi
vreun drog. Stare generală de sănătate excelentă. Te rog
să transmiți respectele mele domnului - Folosesc sistemul
lui de exerciții zilnic, cu rezultate excelente.

Mă gândeam să scriu o carte despre substanțele
narcotice, dacă aș putea găsi un colaborator potrivit care
să se ocupe de partea tehnică.

Al dumată, William Burroughs

— Text publicat în *The British Journal of Addiction*,
vol. 53, nr. 2.

Folosirea opiumului și a derivatelor din opiu duce la o
stare care se circumscrie și corespunde „dependenței” -

(termenul este folosit imprecis pentru a descrie orice obișnuință sau dorință. Vorbim despre dependență de dulciuri, cafea, tutun, vreme caldă, televizor, povestiri polițiste, cuvinte încrucișate). Printr-o asemenea aplicare eronată, termenul își pierde orice sens precis și util. Folosirea morfinei duce la dependența metabolică de morfină. Morfina devine o nevoie biologică precum apa, și consumatorul poate muri dacă este privat brusc de ea. Diabeticul moare fără insulina, dar nu este dependent, în acest sens, de ea. Nevoia sa de insulina nu a fost provocată de folosirea insulinei. El are nevoie de insulina pentru a-și menține metabolismul normal. Dependentul are nevoie de morfină pentru a menține un metabolism al morfinei și ca să evite astfel revenirea, însoțită de suferințe cumplite, la un metabolism normal.

Am folosit un număr de substanțe „narcotice” de-a lungul unei perioade de douăzeci de ani. Unele dintre aceste substanțe produc dependență în sensul de mai sus. Cele mai multe nu:

Opiaceele - De-a lungul unei perioade de doisprezece ani am folosit opiu, fumat și pe cale orală (injectarea în piele provoacă abcese. Injectarea în venă e neplăcută și posibil periculoasă), heroină injectată în piele, venă, mușchi, prizată (când niciun ac nu era disponibil), morfină, dilaudid, pantopon, eukodol, paracodeină, dionină, codeină, demerol, metadonă. Toate acestea dau dependență în diverse grade. Nu contează prea mult cum e administrat drogul, fumat, prizat, injectat, luat pe gură, introdus ca supozitor rectal, rezultatul final e același: dependența. Și o obișnuință rezultată din fumat este la fel de greu de învins ca una rezultată din injectarea intravenoasă. Opinia că obișnuința cu injectarea este nocivă în mod deosebit derivă dintr-o frică irațională de ace - („Injectările otrăvesc sângele” - ca și cum sângele ar fi mai puțin otrăvit de substanțele absorbite din stomac, plămâni sau mucoasa nazală). E probabil că demerolul cauzează dependență într-o măsură mai mică decât morfina. De asemenea, e mai puțin satisfăcător pentru

dependent și mai puțin eficient ca analgezic. E mai ușor să scapi de o dependență de demerol decât de una de morfină, însă demerolul este cu siguranță mai dăunător sănătății și în particular sistemului nervos. Am folosit o dată demerol timp de trei luni și am dobândit o serie de simptome supărătoare: tremur al mâinilor (în cazul morfinei, aveam întotdeauna mâinile sigure), pierderea progresivă a coordonării, contracții musculare, obsesii paranoide, teamă de nebunie. În cele din urmă am căpătat o toleranță bine venită față de demerol - fără-ndoială, o măsură de autoconservare

— Și am trecut la metadonă. Toate simptomele au dispărut imediat. Pot să adaug că demerolul este cam la fel de constipant ca morfina, că are un efect chiar mai depresiv asupra apetitului și funcțiilor sexuale

— Nu contractă însă pupilele. Mi-am făcut mii de injecții de-a lungul a ani de zile cu ace nesterilizate, ba chiar murdare, și n-am suferit niciodată o infecție înainte să folosesc demerol. Apoi m-am trezit cu o serie de abcese, dintre care unul a trebuit incizat și drenat. Pe scurt, demerolul mi se pare un drog mai periculos decât morfina. Metadonă este complet satisfăcătoare pentru dependent - un excelent analgezic, producând dependență cel puțin în aceeași măsură.

Am luat morfină din cauza unei dureri acute. Orice opiaceu care îndepărtează în mod eficace durerea îndepărtează în aceeași măsură simptomele de privare. Concluzia e evidentă: orice opiaceu care îndepărtează durerea produce dependență, și cu cât e mai eficace împotriva durerii, cu atât produce mai multă dependență. Molecula care dă dependență și molecula care combate durerea din compoziția morfinei sunt probabil identice, și procesul prin care morfina îndepărtează durerea este același cu acela care duce la toleranță și dependență. Morfina care să nu dea dependență pare să fie o Piatră Filosofală a acestor vremuri. Pe de altă parte, unele variante ale apomorfinei se pot dovedi extrem de eficace în tratarea sindromului privării. Dar nu trebuie să așteptăm

de la această substanță să fie totodată și un analgezic. Fenomenele legate de dependența de morfină sunt bine cunoscute și nu e necesar să mai fie descrise aici. Gtorva elemente, după părerea mea, li s-a acordat insuficientă atenție: incompatibilitatea metabolică dintre morfină și alcool a fost observată, dar nimeni, din dte știu, nu a oferit vreo explicație. Dacă un dependent de morfină consumă alcool, nu simte nicio senzație euforică sau agreabilă. E o stare de disconfort care crește cu-ncetul, dublată de nevoia unei noi injecții. Alcoolul pare să fie scurtcircuitat, poate de către ficat. Am încercat o dată să beau când eram incomplet vindecat după un atac de icter (în perioada aceea nu foloseam morfină). Senzația metabolică a fost aceeași. Într-una dintre situații ficatul era parțial scos din funcție de icter, în celălalt preocupat, literal, de un metabolism al morfinei. Dacă un alcoolic devine dependent de morfină, morfina ia, invariabil și integral, locul alcoolului. Am cunoscut mai mulți alcoolici care au început să folosească morfină. Erau capabili să tolereze, imediat, doze mari de morfină (5 miligrame la o injecție) fără efecte adverse, și în câteva zile s-au oprit din băut. Un proces invers nu se întâlnește niciodată. Dependentul de morfină nu poate tolera alcoolul când folosește morfină sau suferă din cauza privării de morfină. Capacitatea de a tolera alcoolul este un semn cert de dezintoxicare. Desigur, un dependent dezintoxicat poate începe să bea și să devină alcoolic.

În timpul curei și al privării, dependentul are o conștiință acută a ceea ce îl înconjoară. Senzațiile oferite de simțuri sunt accentuate până la halucinație. Obiecte familiare par agitate, animate de o viață contorsionată strecurată în ele. Dependentul este supus unor rafale de senzații din exterior și din viscere. Poate trăi licăriri de frumusețe și nostalgie, dar efectul general este de suferință extremă - (Poate că senzațiile lui sunt de suferință din cauza intensității lor. O senzație plăcută poate deveni insuportabilă după ce atinge o anumită intensitate.)

Am observat două reacții particulare la începutul privării: (1) totul arată amenințător; (2) o ușoară paranoia. Doctorii și sorele apar ca niște monștri malefici. În decursul mai multor cure, m-am simțit înconjurat de nebuni periculoși. Am vorbit cu unul dintre pacienții doctorului Dent, care tocmai urmașe o dezintoxicare după o dependență de petidină. Mi-a relatat o experiență identică, spunându-mi că timp de 24 de ore, sorele și doctorii i s-au părut „brutali și respingători”. Și totul arăta rău. Și am mai vorbit cu un dependent care a trăit aceleași reacții. Fundamentul psihologic al elementelor paranoide în timpul curei este evident. Similitudinea particulară a acestor reacții indică o origine comună de natură metabolică. Similitudinea dintre simptomele privării și anumite stări de intoxicare cu droguri e izbitoare. Hașișul, Bannisteria Caapi (harmalină), Peyote (mescalină) produc o stare de sensibilitate acută, însoțită de o perspectivă halucinatorie. Totul arată viu. Ideile paranoide sunt frecvente. În special intoxicația cu Bannisteria Caapi reproduce stările specifice privării. Totul arată amenințător. Ideile paranoide sunt pronunțate, în special după o supradoză. După ce am luat Bannisteria Caapi, eram convins că Vraciul și ucenicul său plănuiesc să mă omoare. Se pare că stările metabolice ale corpului pot reproduce efectele a diverse droguri.

În SUA, dependenții de heroină sunt supuși unei cure reductive involuntare de către dealerii care își diluează treptat marfa cu lactoză și barbiturice. În consecință, mulți dependenți care vor să se trateze suferă de o dependență ușoară, astfel că pot fi complet dezintoxicați în timp scurt (7 - 8 zile). Își revin rapid, fără tratament medicamentos. Totuși, orice tranchilizant, antialergic sau substanță sedativă va oferi o ușurare, în special injectată. Dependentul se simte mai bine dacă știe că o substanță străină îi circulă prin sânge. Tolserolul, torazina și „tranchilizantele” înrudite, toate felurile de barbiturice, cloral și paraldehydă, antihistamine, cortizon, reserpină, chiar șocul (să fie departe lobotomia?) au fost fiecare

folosite cu rezultate descrise de obicei ca „încurajatoare”. Propria mea experiență sugerează ca aceste rezultate să fie acceptate cu unele rezerve. Desigur, tratamentul simptomatic este indicat, și toate aceste substanțe (cu posibila excepție a celui mai des folosit: barbituricele) își au un loc în tratamentul simptomelor privării. Dar niciuna dintre aceste substanțe nu este, în sine, răspunsul pentru dezintoxicare. Simptomele dezintoxicării variază în funcție de metabolismul individual și de tipul fizic. Tipii cu conformație debilă, sensibili, predispuși la astm suferă abundant de simptome alergice în timpul dezintoxicării: nas curgând, strănut, usturime, ochi umezi, greutate la respirație. În asemenea cazuri, cortizonul și antihistaminele pot fi, în mod cert, de folos. Vomatul ar putea fi, probabil, controlat cu substanțe care îndepărtează greața, precum torazina.

Am urmat zece „cure” în decursul cărora au fost folosite toate aceste substanțe. Am încercat reduceri rapide, treptate, somn prelungit, apomorfina, antihistamine, un sistem francez în care se folosește un produs inutil, cunoscut sub denumirea de „amor-fină” totul, în afară de șoc. (M-ar interesa să cunosc în continuare rezultatele experimentelor făcute pe alții cu tratamentul de șoc.) Succesul oricărui tratament depinde de gradul și durata dependenței, stadiul renunțării, sau timpul scurs fără drog (substanțe eficiente într-o fază târzie sau ușoară pot fi dezastruoase în faza acută), simptomele individuale, starea de sănătate, vârsta etc. O metodă de tratament poate fi complet inefficientă într-un anumit moment, dar poate să dea rezultate excelente în altul. Sau un tratament care mie nu-mi folosește la nimic poate fi de ajutor altcuiva. Nu mă-ncumet să emit vreo judecată definitivă, îmi relatez doar propriile reacții la diverse substanțe și metode de tratament.

Cureie bazate pe reducere treptată.

— Aceasta e forma cea mai comună de tratament, și nu s-a descoperit încă nicio metodă care s-o poată înlocui în cazurile de dependență severă. Pacientul are nevoie de

o anumită doză de morfină. Dacă există vreo regulă care se aplică la toate cazurile de dependență, aceasta este. Dar trebuie renunțat la morfină cât se poate de repede. Am urmat cure bazate pe o reducere înceată a dozei, iar rezultatul a fost de fiecare dată descurajarea și, în cele din urmă, recăderea. Reducerea imperceptibilă a dozei are toate șansele să fie o reducere fără capăt când dependentul dorește să urmeze un tratament, în cele mai multe cazuri a trecut deja prin simptomele privării de multe ori. Se așteaptă la o încercare dificilă, neplăcută și e pregătit să o suporte. Dar dacă suferința privării se întinde pe două luni, în loc de zece zile, e posibil să n-o suporte. Nu intensitatea, ci durata suferinței înfrânge voința de a rezista. Dacă dependentul ia, cu regularitate, o cantitate, oricât de mică, din orice opiaceu pentru a-și ușura starea de slăbiciune, insomnia, plictiseala, neodihna din faza târzie a renunțării, simptomele privării se vor prelungi nedefinit și recăderea totală e aproape sigură.

Somnul prelungit.

— Teoria sună bine. Te culci și te scoli vindecat. Dozele industriale de cloral-hidrat, barbituricele, torazina, nu au produs decât o stare de semiconștiență vecină cu coșmarul. Renunțarea la sedare, după 5 zile, a provocat un șoc sever. S-au suprapus simptomele unei privări acute de morfină. Rezultatul final a fost un sindrom combinat de o oroare fără seamăn. Niciuna din curele pe care le-am urmat vreodată nu mi-a produs atâta suferință ca această metodă presupusă fără dureri. Qdul somnului și al trezid e întotdeauna profund perturbat în timpul renunțării. A-l perturba și mai tare printr-o sedare masivă mi se pare contraindicat, ca să nu spun mai mult. Renunțarea la morfină este îndeajuns de traumatizantă și fără a-i adăuga renunțarea la barbiturice. După două săptămâni în spital (cina zile de sedare, zece zile de „odihnă”), eram încă atât de slăbit, că am leșinat când am încercat să pășesc pe o pantă foarte ușoară. Consider somnul prelungit metoda cea mai rea posibilă pentru tratarea simptomelor privării.

Antihistaminele.

— Folosirea antihistaminelor se *bazează*, pe teoria alergică a privării. Privarea bruscă de morfină provoacă rapid o supraproducție de histamine, cu simptome alergice care rezultă. (în șocul asociat unor leziuni traumatice însoțite de durere acută, cantități mari de histamine sunt eliberate în sânge. În durerea acută, ca și în cazul dependenței, doze toxice de morfină sunt tolerate cu ușurință. Iepurii, care au un conținut ridicat de histamine în sânge, sunt extrem de rezistenți la morfină.) Propria mea experiență cu antihistaminele nu a fost concludentă. Am urmat o dată o cură în care s-au folosit numai antihistamine, și rezultatele au fost bune. Dar la vremea aceea eram dependent doar într-un grad redus, și nu mai luasem morfină de 72 de ore în momentul în care am început tratamentul. De atunci am folosit adesea antihistamine pentru simptomele de privare, cu rezultate dezamăgitoare. De fapt, ele par să-mi sporească depresia și iritabilitatea (nu sufăr de simptome alergice tipice).

Apomorfina.

— Apomorfina este, cu certitudine, cea mai bună metodă de tratament pe care am încercat-o. Nu elimină simptomele privării, dar le reduce la un nivel suportabil. Simptomele acute, precum crampe din burtă și din picioare, stările convulsive sau de nebunie sunt complet controlate. De fapt, tratamentul cu apomorfina implică mai puțin disconfort decât o cură prin reducere treptată. Vindecarea e mai rapidă și mai completă. Simt că nu am fost niciodată vindecat pe deplin de nevoia de morfină înainte să urmez tratamentul bazat pe apomorfina. Poate că nevoia „psihologică” de morfină care persistă după o cură nu e deloc psihologică, **d** metabolică. Varietățile mai puternice ale formulei apomorfine s-ar putea vâdi mai eficiente calitativ în tratarea tuturor formelor de dependență.

Cortizonul.

— Cortizonul pare să ofere o anumită ușurare în special atunci când e injectat intravenos.

Torazina.

— Ușurează întrucâtva simptomele privării, dar nu foarte mult. Efecte secundare - depresie, tulburări ale vederii, indigestie cu beneficii îndoielnice în compensație.

Reserpina.

— N-am observat niciodată vreun efect al acestei substanțe, în afară de o ușoară depresie.

Tolserolul.

— Efecte neglijabile.

Barbituricele.

— E o practică obișnuită să se prescrie barbiturice pentru insomnia din timpul privării. În realitate, folosirea barbituricelor întârzie revenirea somnului normal, prelungește întreaga perioadă a tratamentului pentru renunțare și poate duce la recădere. (Dependentul e tentat să ia o doză mică de codeină sau de paregoric, alături de nembital. Cantități foarte mici de opiacee, care ar putea fi inofensive pentru o persoană normală, reinstaurează imediat dependența în cazul unui dependent vindecat.) Experiența mea confirmă în mod cert opinia doctorului Dent, potrivit căreia barbituricele sunt contraindicate.

Cloralul și paraldehida.

— Preferabile, probabil, barbituricelor în cazul în care folosirea unui sedativ e necesară, dar cei mai mulți dependenți vor vomita paraldehida instantaneu. Am încercat de asemenea, din proprie inițiativă, următoarele substanțe, atunci când încercam să mă las:

Alcoolul.

— Absolut contraindicat în orice stadiu al tratamentului. Folosirea alcoolului exacerbează, invariabil, simptomele privării și duce la recădere. Alcoolul poate fi tolerat doar după ce metabolismul își revine la normal. Aceasta durează de obicei o lună, în cazurile de dependență severă.

Benzedrina.

— Poate îndepărta temporar depresia din faza avansată a renunțării, dezastruoasă în timpul fazei acute, contraindicată în orice fază, fiindcă produce o stare de nervozitate pentru care morfina reprezintă răspunsul

fiziologic.

Cocaina.

— Cele de mai sus sunt valabile într-o măsură dublă pentru cocaină.

Cannabis indica (marijuana).

— În faza avansată sau în cazul unei privări cu simptome ușoare, înlătură depresia și crește apetitul; în cazuri acute, e un dezastru fără seamăn. (Am fumat odată marijuana într-o fază timpurie a privării, și rezultatul a fost ceva de coșmar.) Cannabisul e un intensificator al senzațiilor. Dacă deja te simți rău, te va face să te simți și mai rău. Contraindicat.

Peyote, *Bannisteria Caapi*.

— Nu m-am încumetat să încerc. Gândul unei intoxicații cu *Bannisteria* suprapusă sindromului de privare acută e destul ca să te apuce groaza. Știu pe cineva care a trecut pe peyote după o privare îndelungată, a pretins că i-a dispărut orice dorință de a lua morfină și a murit până la urmă de otrăvire cu peyote.

În cazurile de dependență severă, simptomele fizice clare de privare persistă cel puțin o lună.

N-am întâlnit și n-am auzit niciodată de vreun dependent de morfină psihotic, adică unul care să prezinte simptome psihotice în decursul dependenței de vreun opiaceu. De fapt, dependenții sunt plictisitor de sănătoși mintal. Poate că există o incompatibilitate metabolică între schizofrenie și dependența de opiacee. Pe de altă parte, privarea de morfină provoacă adesea reacții psihotice – de obicei, o ușoară paranoia. E interesant că substanțele și metodele de tratament care dau rezultate în cazul schizofreniei sunt folosite și în tratamentul dependenței: antihistaminele, tranchilizantele, apomorfina, șocul.

Sir Charles Sherington definește durerea ca „însoțitorul psihic al unui reflex de protecție imperativ”.

Sistemul nervos vegetativ intră în expansiune și se contractă ca răspuns la ritmuri viscerele și stimuli externi – intrând în expansiune la stimuli resimțiți ca plăcuți – sex, mâncare, contacte sociale agreabile etc. – și contractându-

se la durere, anxietate, frică, disconfort, plictiseală. Morfina alterează întregul ciclu al expansiunii și contracției, eliberării și tensiunii. Funcția sexuală e dezactivată, peristalsisul inhibat, pupilele încetează să reacționeze la lumină și întuneric. Organismul nici nu se contractă de la durere, nici nu intră în expansiune la sursele normale de plăcere. Se adaptează ciclului morfinei. Dependentul e imun la plictiseală. Își poate privi pantofii ore-ntręgi sau poate sta pur și simplu în pat. Nu are nevoie de un deuseu sexual, de contacte sociale, muncă, distracție, exerciții fizice, de nimic altceva decât de morfină. Morfina poate înlătura durerea, conferind organismului câteva dintre calitățile unei plante. (Durerea nu ar putea avea nicio funcție pentru plante, care sunt, în cea mai mare parte, statice, incapabile de reflexe de protecție.)

Oamenii de știință caută să descopere o morfină care să nu creeze dependență și care să îndeapărteze durerea fără să ofere plăcere; dependenții își doresc – sau cred că-și doresc – euforie fără dependență. Nu văd cum ar putea fi separate funcțiile morfinei; cred că orice analgezic eficace va cauza depresia funcției sexuale. Analgezicul perfect ar induce, probabil, dependența instantanee. (Dacă e cineva interesat să dezvolte o asemenea substanță, dihidrooxiheroina ar putea fi o bază de pornire potrivită.)

Dependentul își duce existența într-o stare fără durere, asexuală, atemporală. Tranziția înapoi la ritmurile vieții animale implică sindromul privării. Mă-ndoiesc că tranziția poate fi făcută în vreun fel confortabilă. Renunțarea fără suferință este ceva spre care se poate doar tinde.

Cocaina.

— Dintre toate drogurile pe care le-am folosit, cocaina produce starea cea mai plăcută. Euforia își are centrul în cap. E posibil ca drogul să activeze conexiunile plăcerii direct în creier. Bănuiesc că un șoc electric aplicat în locul potrivit ar avea același efect. Plăcerea deplină a cocainei se poate obține numai prin injecție intravenoasă.

Efectele plăcute nu țin mai mult de cinci-zece minute. Dacă drogul e injectat în piele, eliminarea rapidă viciază efectele. Aceasta se petrece cu atât mai mult în cazul prizării.

E o practică obișnuită pentru consumatorii de cocaină să stea treji toată noaptea, injectându-și cocaină la intervale de un minut, alternând cu doze de heroină, sau cocaină și heroină amestecate în aceeași injecție, formând o „biluță”. (Nu am cunoscut niciodată vreun consumator de cocaină care să nu fie și dependent de morfină.)

Dorința de a lua cocaină poate fi intensă. Am petrecut zile-ntregi plimbându-mă de la o farmacie la alta cu o rețetă pentru cocaină. Poți dori cocaina cu intensitate, dar nu ai nicio nevoie metabolică de cocaină. Dacă nu găsești cocaină, mănânci, te culci și uiți. Am vorbit cu oameni care au consumat cocaină ani de zile, iar apoi au rămas fără acces la vreo sursă. Niciunul nu a avut simptome de privare. Într-adevăr, e greu de conceput cum un stimulator al creierului frontal ar putea produce dependență. Dependența pare să fie monopolul sedativelor.

Folosirea continuă a cocainei duce la agitație, depresie, uneori psihoză cu halucinații paranoide. Agitația și depresia rezultate din consumul de cocaină nu sunt diminuate printr-o cantitate mai mare cocaină. Ele sunt îndepărtate eficient de morfină. Folosirea cocainei de către un dependent de mor conduce întotdeauna la doze mai mari și la injecții: frecvente cu morfină.

Cannabis Indica (hașiș, marijuana).

— Efectele acestei substanțe au fost descrise frecvent și pregnant: perturbare a percepțiilor spațio-temporale, sensibilitate acută la stimuli, fugă de idei, poftă de răs, prostire. Marijuana intensifică sentimentele și senzațiile, iar rezultatele nu sunt întotdeauna plăcute. O situație rea devine și mai rea. Depresia se transformă în disperare, anxietatea în panică. Am pomenit deja de experiența mea oribilă cu marijuana în timpul privării acute de morfină. I-am dat o dată marijuana unui oaspete care suferea de o ușoară anxietate în legătură cu ceva („cu

șucăr”, cum zicea). După ce a fumat o jumătate de țigară, a sărit brusc în picioare, urlând: „M-a luat groaza!” și a țâșnit afară din casă.

O particularitate deosebit de tulburătoare a intoxicării cu marijuana e perturbarea orientării afective. Nu știi dacă ceva îți place sau nu, dacă o senzație e plăcută sau neplăcută.

Consumul de marijuana variază foarte mult de la individ la individ. Unii o fumează constant, alții ocazional, nu puțini o detestă. Ea pare să fie cu deosebire neagreată printre dependenții cronici de morfină, mulți dintre aceștia având o concepție foarte puritană în legătură cu fumatul de marijuana.

Efectele consumului de marijuana asupra sănătății au fost mult exagerate în SUA. Drogul nostru național e alcoolul. Tindem să privim folosirea oricărui alt drog cu o profundă oroare. Oricine e dedat acestor vicii străine merită să-și ruineze cu totul mintea și trupul. Oamenii cred ceea ce vor să creadă, indiferent de fapte. Marijuana nu formează obișnuință. Nu am văzut niciodată vreun semn al efectelor dăunătoare pentru sănătate în cazul unei folosiri moderate. Psihoza poate fi provocată de o folosire prelungită și în exces.

Barbituricele.

— Barbituricele produc în mod cert dependență, dacă sunt luate în cantități mari de-a lungul oricărei perioade de timp (circa un gram pe zi va da dependență). Sindromul privării e mai periculos decât în cazul privării de morfină, constând în halucinații și convulsii de tip epileptic. Dependenții se rănesc adesea prăbușindu-se pe pardoseli de beton (pardoselile de beton fiind un corolar obișnuit al privării abrupte.) Dependenții de morfină iau adesea barbiturice pentru a completa doze inadecvate de morfină. Unii dintre ei devin și dependenți de barbiturice.

Am luat odată două capsule de nembital (o sută de miligrame fiecare) în fiecare noapte, vreme de patru luni, și nu am suferit niciun simptom de privare. Dependența de barbiturice e o problemă de cantitate. Nu este, probabil, o

dependență metabolică precum morfina, ci o reacție mecanică la sedarea excesivă a creierului frontal.

Dependentul de barbiturice oferă un spectacol șocant. Nu se poate coordona, se clatină, cade de pe scaunele de bar, adoarme la jumătatea unei propoziții, lasă să-i cadă mâncarea din gură. E confuz, certăreț și stupid. Și aproape-ntotdeauna folosește și alte droguri, pe orice poate pune mâna: alcool, benzedrină, opiacee, marijuana. Consumatorii de barbiturice sunt priviți de sus în societatea dependenților: „Boschetari pe buline. N-au clasă-n ei”. Următorul pas în jos e gazul lampant cu lapte, sau prizatul de amoniac din găleată - „Doza femeii de serviciu”.

Cred că barbituricele cauzează cea mai rea formă de dependență posibilă, urâtă, degradată, greu de tratat

Benzedrina.

— Este un stimulant cerebral, ca și cocaina. Dozele mari provoacă un somn prelungit, cu senzații foarte plăcute. Perioada de euforie e urmată de o depresie groaznică. Drogul tinde să sporească anxietatea. Provoacă indigestie și pierderea apetitului.

Nu știu decât un caz în care simptome dare au urmat privării de benzedrina. E vorba de o femeie, o cunoștință de-a mea, care a folosit cantități incredibile de benzedrina timp de șase luni. În această perioadă a dezvoltat o psihoză din cauza drogului și a fost spitalizată zece zile. A continuat să folosească benzedrina, dar a întrerupt brusc. A suferit un acces de tip astmatic. Nu mai putea să respire și s-a învînețit l-am dat o doză de antihistamine (theperen) care i-a produs o ușurare imediată. Simptomele nu au revenit

Peyote (mescalina).

— E, fără îndoială, un stimulent Dilată pupilele, te ține treaz. Peyote provoacă o greață foarte puternică. Consumatorii au dificultăți în a o reține îndeajuns ca să-și realizeze efectul, care e similar, în unde privințe, cu acela al marijuand. Apare o sensibilitate crescută la stimuli, în special la culori. Intoxicația cu peyote cauzează o bizară

conștiință vegetală, sau o identificare cu planta. Totul arată ca o plantă de peyote. E ușor de înțeles de ce indienii cred că în cactusul peyote își are sediul un spirit

Supradoza de peyote poate duce la paralizie respiratorie și la moarte. Chiar cunosc un caz. Nu există motive ca peyote să fie considerată cauzatoare de dependență.

Bannisteria Caapi (Harmalină, Banisterină, Telepatină).

— *Bannisteria Caapi* e o viță care crește rapid. Principiul activ se găsește, se pare, în lemnul plantei proaspăt tăiate. Coaja de pe dinăuntru e considerată cea mai activă, iar frunzele nu sunt folosite niciodată. E nevoie de o cantitate considerabilă de viță pentru a simți pe deplin efectele drogului. În jur de când bucăți de viță lungi de douăzeci de centimetri sunt necesare pentru o persoană. Vița e zdrobită și fiartă două ore sau mai mult, împreună cu frunzele und plante numite *Valicourea* sp. *rubiacae*.

Yage sau Ayuhuaska (denumirea indiană cea mai folosită pentru *Bannisteria Caapi*) e un drog halucinogen care provoacă o tulburare profundă a simțurilor, în supradoza, e o otravă care produce convulsii. Antidotul e unul dintre barbiturice sau un alt sedativ puternic, anticonvulsiv. Oricine folosește Yage prima oară ar trebui să aibă un sedativ la îndemână pentru eventualitatea unei supradoze.

Proprietățile halucinogene ale plantă au făcut să fie folosită de vrăd pentru a-și spori puterile. Aceștia o folosesc de asemenea ca panaceu în tratamentul diverselor boli. Yage scade temperatura corpului și prin urmare poate fi utilă în tratarea febrd. Are puternice proprietăți antihelmintice, fiind indicată în tratamentul viermilor stomacali și intestinali. Yage induce o stare de anestezie conștientă și e folosită în ritualuri în care cd inițiați trebuie să îndure încercări dureroase, precum biciuirea cu vrejuri împletite sau expunerea la înțepăturile furnicilor.

Atât cât am putut să descopăr, doar vița proaspăt

tăiată e activă. Nu am găsit nicio modalitate de a usca, extrage sau păstra principiul activ. Nicio tinctură nu s-a dovedit activă. Vița uscată e complet inertă. Pentru farmacologia Yage e necesară cercetarea de laborator. Cum extractul crud e un narcotic halucinogen atât de puternic, poate că s-ar obține rezultate chiar mai spectaculoase cu varietăți sintetice. În orice caz, cheștiunea merită cercetată mai departe.*

Nu am observat vreun efect negativ asupra sănătății care să poată fi atribuit consumului de Yage. Vracii care o folosesc încontinuu pe linie de serviciu par să dispună de o sănătate normală. Toleranța se dobândește repede, astfel că extractul poate fi băut fără a suferi de greață sau de alte efecte adverse.

Yage e un narcotic special. Intoxicarea cu Yage este în unele privințe similară intoxicării cu hașiș. În ambele situații, are loc o deplasare de perspectivă, o extensie a conștiinței dincolo de experiența obișnuită. Dar Yage produce o perturbare mai profundă a simțurilor, cu halucinații reale. Străfulgerările albastre prin fața ochilor sunt specifice intoxicării cu Yage.

Există o gamă largă de atitudini față de Yage. Mulți indieni și mulți consumatori albi par să-l privească pur și simplu ca pe un stupefiant printre atâtea altele, precum băutura. În rândurile Jivaro, tinerii iau Yage pentru a intra în legătură cu spiritele strămoșilor și pentru a obține dări de seamă despre viața lor viitoare. E folosit în timpul inițierilor pentru a-i anestezia pe inițiați înaintea încercărilor dureroase. Toți vracii îl folosesc în practicile lor pentru a prezice viitorul, a localiza obiecte furate sau pierdute, a numi pe autorul unei crime, a diagnostica și a trata bolile.

— De la publicarea acestui articol, am aflat că alcaloizii din *Bannisteria* sunt înrudiți îndeaproape cu LSD 6, care a fost folosit în psihoza experimentală. Cred că s-a ajuns deja la LSD 25.

Alcaloidul din *Bannisteria Caapi* a fost izolat în 1923 de Fisher Cardenas, care l-a numit Telepatină sau

Banisterină. Rumf a arătat că telepatină e una și aceeași cu Harmina, alcaloidul din *Perganum Harmala*.

Bannisteria Caapi nu dă, în mod clar, dependență.

Nucșoara.

— Ocnașii și marinarii recurg câteodată la nucșoară. Cam o lingură e înghițită cu apă. Rezultatele seamănă întrucâtva cu acelea produse de marijuana, având ca efecte secundare durerea de cap și greața. Moartea ar interveni, probabil, înainte de dependență, dacă o asemenea dependență ar fi posibilă. Am luat nucșoară o singură dată.

Există câteva narcotice din familia nucșoarei folosite de indienii din America de Sud. Ele sunt administrate de obicei prin prizarea pulberii albe a plantei. Vraciul ia aceste substanțe nocive și intră-ntr-o serie de stări convulsive. Zvârcolelele și bolboroselile lor sunt considerate a avea o semnificație profetică. Un prieten al meu a fost grav bolnav timp de trei zile după ce a încercat un drog din familia nucșoarei în America de Sud.

Datura-scopolamină.

— Dependenții de morfină se otrăvesc adesea luând morfină în combinație cu scopolamină.

Am făcut rost odată de câteva fiole care conțineau, fiecare, zece miligrame de morfină și cam o jumătate de miligram de scopolamină. Crezând că o jumătate de miligram e o cantitate neglijabilă, am folosit șase fiole la o injecție. Rezultatul a fost o stare psihotică de câteva ore în timpul cărora am fost în mod oportun ținut închis de foarte răbdătorul meu proprietar. Nu mi-am amintit nimic în ziua care a urmat.

Substanțele din grupul, datura sunt folosite de indienii din America de Sud și din Mexic. Se spune că accidentele letale sunt frecvente.

Scopolamina a fost folosită de ruși ca drog al adevărului, cu rezultate îndoielnice. Subiectul poate fi dornic să-și dezvăluie secretele, dar incapabil să și le amintească. Adesea, acoperirea și informațiile secrete sunt amestecate inextricabil. Am auzit că mescalina s-a vădit

foarte eficace pentru obținerea de informații de la suspecti.

Dependența de morfină e o boală metabolică provocată de folosirea morfinei. În opinia mea, tratamentul psihologic nu e doar inutil, ci și contraindicat. Statistic, cei care devin dependenți de morfină sunt cei care au acces la ea: doctori, sore, oricine se află în contact cu sursele de pe piața neagră. În Persia, unde opiul e vândut fără vreun control în magazinele de opiu, 70% din populația adultă e dependentă. Ar trebui oare să psihanalizăm mai multe milioane de persani ca să aflăm ce conflicte profunde și anxietăți i-au condus la folosirea opiului? Eu cred că nu. Conform experienței mele, cei mai mulți dependenți nu suferă de nevroză și nu au nevoie de psihoterapie. Tratamentul cu apomorfină și accesul la apomorfină în eventualitatea recăderii ar face cu siguranță să existe un procent mai mare de cure cu rezultat permanent decât orice program de „reabilitare psihologică”.

CUPRINS

Cuvânt înainte

Tabel cronologic.

Nota traducătorului

Prinsul dezgolit la tribunal

Procurorul general vs. O carte intitulată *Prinsul dezgolit*

Extrase din procesul de la Boston al romanului *Prinsul det-plit*

Introducere. *Depoziție: mărturie cu privire la o boală*

Revenire asupra unei *Depoziții*

Prânzul dezgolit

Benway

Joselito

Carnea neagră

Spital

Lazăr, du-te-acasă

Sala de iureș a lui Hassan

Campusul Universității Interzone

Petrecerea anuală a lui AI

Reuniunea Conferinței internaționale de psihiatrie
tehnologică
Piața
Femei și bărbați obișnuiți
Islam Inc. și partidele din Interzone
Grefierul districtual
Interzone
Examinarea
N-ați văzut-o pe Rose Pantopon?
Gărgăunii Coca
Tipul cu deparazitarea face treabă bună
Algebra nevoii
Hauser și O'Brien
Prefață atrofiată. *Tu n-ai face-afa?*
Anexă
Scrisoare a unui dependent grav despre drogurile
primejdioase
Editura Paralela 45
Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești 128
– 130; tel/fax: (0248) 63.14.39; (0248) 63.14.92; (0248)
21.45.33; e-mail: reclactieedituraparalcla45.ro
București, cod 71341, Sector 1, Piața Pieseii Libere
nr. 1.
Casa Presei I. libere, corp C2, mezanin 6 – 7 – 8;
tel. /fax: (021) 317.90.28; e-mail:
bucurestiedituraparelek45.ro
Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400153, str. Ion Popescu-
Voitesti 1 – 3, al. D, sc. 3, ap. 43; tel. /fax: (0264) 43.40.31;
e-mail: de pelujediruraparalcla45.ro
Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
William S. Burroughs (1914 – 1997) este un autor
intrat în mitologia literară a secolului XX. Atât opera, cât și
biografia sa au fost marcate de toxicomanie, descrisă de
scriitor ca o ilustrare a fenomenului mai general al
dependenței și al controlului. Printre alte titluri
semnificative din creația sa se numără romanele: *Junky*,
Interzone, *Queer*, *Mind Wars*, trilogiile *Cut-Up* și *Western*
lânii.

Romanul care l-a consacrat, *Prinzul dezgolit* (1959), a constituit obiectul unui proces considerat ultima acțiune majoră de cenzură împotriva unei opere literare în Statele Unite. Verdictul final, favorabil, s-a datorat pledoariei unora dintre cei mai importanți scriitori americani ai epocii, precum Norman Mailer și Allen Ginsberg, care-au certificat valoarea artistică a cărții.

O carte de o mare frumusețe și de o splendoare rară, obsesivă.

Norman Mailer

Un adevărat geniu și primul autograf al jumătății de secol XX, William Burroughs este descendentul direct altui James Joyce. Prânzul dezgolite un festin de neuitat.

G. Ballard

O capodoperă. Un strigăt infernal, o carte brutală, înfricoșătoare și de un comic devastator care oscilează între halucinația nestăpânită și satira precisă și feroce.

Newsweek

ISBN-10 973 - 697 - 715 - 3 ISBN-13 978 - 973 - 697 - 715 - 2

9948362 019795 >